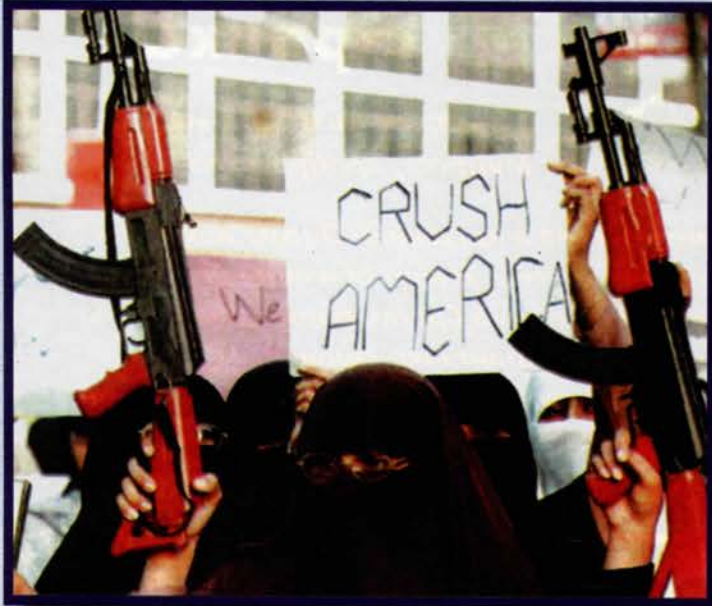

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1658

КО СУ ТЕРОРИСТИ?

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Марина Рагуш

Издање припремио:

Добрица Гајић, Дејан Анђус

и Александар Јоксимовић

Техничко уређење, компјутерски прелом:

Северин Поповић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Весна Арсић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета:

др Бранко Надовеца

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

За штампарiju:

Мирослав Драмлић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

- "Сједињене Америчке Државе су предуго кокетирале са муслиманским екстремизмом покушавајући да га контролишу и усмеравају за своје циљеве. Сада су га непромишљено окренуле против себе. Змију коју су одгајили у недрима терају да их уједе, а ујед ће бити болан, вероватно смртоносан. Осам бин Ладен је искористио све погодности које му је пружала сарадња са ЦИА... Њега бомбе не могу заплашити, нити се у Авганистану има шта срушити, нити ће после седамдесет и осам дана бомбардовања потписати капитулацију. Он сигурно неће пропустити прилику коју је имао Слободан Милошевић, да зада смртни ударац НАТО-у..." (стр. 8)

- "Монархија подразумева владавину монарха и у супротности је са демократијом. Монарх без власти нема никакву функцију и постаје климглави пајак који се за празнике или догађаје значајне за државу појављује пред народом и осмеђује се са балкона или свечане ложе, што за сваког искреног монархисту представља увреду монарха и монархије. Такође, као такав, обезвлашћен, он и његова породица постају предмет лова папараца, оговарања и свакојаког писања булеварских листова... Данас је претендент на престо Александар, окупатор Косова и Метохије, Србије, јер се није одрекао службе у енглеској војсци..." (стр. 28)

- "Македонија је била "мезимче" такозване Међународне заједнице, односно САД. Истицали су је као државу завидних међунационалних односа, без обзира на висок проценат шиптарског становништва. "Мудро" македонствујушће руководство је на време схватило потребу учлањења у "Партнерство за мир", и присуство НАТО трупа на својој територији, како би се сачували од - Србије! Нису схватили да НАТО трупе обучавају, организују и наоружавају Шиптаре... Тотално погрешна стратегија". (стр. 31)

- "Ја, бре, кувам људима праву чорбу. И пре не-го што упалим шпорет, потрошим шест и по, да запамтиш ти и твоји досовци, хиљада динара. А на седамсто чорби зарадим симболичних три и по хиљаде. Дневно губим сто марака, месечно - три хиљаде! Може ми се, то је мој дуг Богу и народу, а вама не дам..." (запис из чукарничке кафане) (стр. 58)

Нимало изненађујућа последња вест потпуно је оголила издајничко лице и наличје власти

ПОСЛЕДЊА ХАЈКА НА ДР ШЕШЕЉА!

Мондијалистичка централа, која је подржавала Брозев режим, поново се огласила у досовском руху. Узалудне претње Хагом вођи српских радикала - јер се он одавно спрема да политички уништи тај "суд". Потказивачи су министри из Београда

Пре више од две деценије почела је хајка на јеретика. Тада млади интелектуалац, али за разлику од већине - националног и родољубивог карактера, сучио се са најтежом могућом оптужбом - непријатељ комунизма, државна "персона нон грата" број један. Како онда, тако и сада. Завршавају ли нагло оживели вампири из Брозовог доба, сада поданици нових револуционарних вођа Коштунице и Ђинђића, давно започет посао? Ради ли се о коначном обрачуна са вечитим јеретиком? Вечити непријатељ револуционарног поимања политике и живота једног друштва и народа, дошао је у завршницу велике "партије" шаховске политике - или он, или сви они заједно!

Ништа није случајно, ни деца се тако не рађају, тако да је очекиван баш овакав расплет политичке драме која се већ годину одвија у Србији.

Зашто?

Мондијалистичка централа, заправо иста која је стајала сложено иза Брозовог антисрпског и ненародног режима, није могла дуго да трпи свог неуништивог противника. Овако или онако,

у опозицији (чешће) или власти (знатно ређе од, рецимо, Михајловића, Човића, Тијанића или Гордане Суше), Шешељ увек има довољан број гласова освешћених Срба за своју снажну политичку делатност. Слаб израз је довољан број гласова, ради се, заправо, о "мору" гласача. Стопинама хиљада, често и преко милион и још толико хиљада... "Море" подршке за његову увек и доследно горопадну политичку стратегију и њено оригинално и више него убедљиво спровођење. Код њега је све брзо, ефикасно и једноставно.

Политику "чита" брже од свих ривала,

Данас још увек тешко замисливо изречење председника Српске радикалне странке, непоколебљивог борца и чувара српског достојанства и интереса, окупаторском политичком телу за уклањање политичких противника који исле могу да угрозе и окупациону управу над Србијом, самим тим и квислиншку администрацију којој је додељена та бесрамна улога, такозваном "хашком трибуналу", представљало би увод у несагледиве последице са којима би се сучио наша окупирана Отаџбина.

Списак имена само је "маска", јер сви они, осим Шешелја, потпуно су искључени из важних дешавања и не представљају ама баш никакав фактор више у земљи. Потпуно безначајни, "политичко и утицајно мртви", њиховим именима се само одвлачи пажња са режије уклањања суштинског ривала број један, Шешелја, јер су их радикалска политика и њени резултати веома уздрмали. Кад оставите по страни медијску свевласт и халабуку, права аналитика нема других показатеља.

и то му оставља замашан простор да предвиди догађаје и осмисли радикалску политику за тај период. Убеђени да је он схватио (самим тим што су и они то схватили, дакле и брже и боље од њих), на време за себе и своје радикале - а доцкан за њих и да њима никаква политичка одступница није остала, дакле да је само на корак радикалска опција до доласка на власт, решили су да хитно нешто предузму.

То "хитно" је, у ствари, њихов последњи потез. После таквог потеза више нема о чему да се разговара. Мирна ера политичког делања ту заувек престаје. То је горња граница. Данас још увек тешко замисливо изручење председника Српске радикалне странке, непоколебљивог борца и чувара српског достојанства и интереса, окупаторском политичком телу за уклањање политичких противника који иоле могу да угрозе и окупациону управу над Србијом, самим тим и квислиншку администрацију којој је додељена та бесрамна улога, такозваном "хашком трибуналу", представљало би увод у несагледиве последице са којима би се суочила наша окупирана Отаџбина.

Зашто?

Радикали нису обезглављени социјалисти без Милошевића. Више је разлога, али неки од најверљивијих су да:

- Чланство радикала чине људи из поштених породица, старог доброг васпитања да се све најважније за живот "носи" још из куће. Ту нема много каријериста, бизнисмена (који ће увек у тешкој ситуацији гледати најпре себе да спасу), нема страхљиваца, татиних и маминих маза. Напоследку, међу радикалима тешко је наћи оне који обожавају, као досовци, западну "културу и демократију", нема уопште оних који верују вашиingtonским владарима света и њиховим "добрим" намерама, нема оних који мисле да је добро за Србе што се један тако одуран политичар, као што је Кошгуница, нашао на месту шефа државе, нема оних који окупаторе и злочинце на Космету доживљавају као међународне "факторе". Сваки радикал сања дан кад окупатора тамо неће бити, и у странци не постоје решења за "алтернативну" политику, што се десило социјалистима кад су странку преотели Ивковић и компанија "реформиста"!

- Кад радикали митингују то не из-

гледа штуро и стидљиво као, рецимо, кад то исто чине социјалисти. А, не забравите, социјалисти су имали много више разлога за жестоке протесте - па њихов је председник киднапован. Радикали су, међутим, и на заједничким протестима били супериорно и бројнији и одлучнији, и шта мислите како би се живот одвијао даље у Србији немисливим издајничким изручењем непријатељу њиховог незамењивог лидера!? То не би биле нимало наивне ситуације у које би запала већ понижена Отаџбина!

Све ово знају и наши непријатељи. Нема непознанице: ми сви знамо шта нам они мисле, они савршено знају шта ми мислимо. Аналитика је давно позната дисциплина и наука. Тренутно опишавају пуле јавности. Пласирали су вест о могућем изручењу, у својим подрепашким медијима, чак тринаесторице наших бивших политичких и војно-полицијских функционера, али се само једним суштинским циљем - да се ампутира Шешелја као најопаснији противник њихове власти. Списак имена само је "маска", јер сви они, осим Шешелја, потпуно су искључени из важних дешавања и не представљају ама баш никакав фактор више у земљи. Потпуно безначајни, "политичко и утицајно мртви", њиховим именима се само одвлачи пажња са режије уклањања суштинског ривала број један, Шешелја, јер су их радикалска политика и њени резултати (скупштински рад, невероватно посећени и организовани протестни митинзи, добар проценат енормно повећаних гласова бирача на разним, штих проба, допунским изборима итд.) веома уздрмали. Кад оставите по страни медијску свевласт и халабуку, права аналитика нема других показатеља до малопре изнетих.

Као што смо сви знали да је одвођење Милошевића у Централни затвор, 31. марта, тобож да би се водила истрага о криминалу, била увертира за животињско изручење непријатељима у руке, и да је све било разводњавано само да би се народ навикао на чињеницу да је могуће да Милошевић чами у затвору, тако је и сада свима јасно да су досовци (може бити Батић пре свих) дали сигнал Американцима да нешто предузму по питању вечитог јеретика који им причињава мору у њиховој неограниченој владавини! Какав је морал пропагатора хашке душегубке видећете по овом примеру: Манојлу Вукотићу, главном и одговорном уреднику некад националних "Вечерњих новости", запамтићемо језив наслов, готово сладострасно написан 10. октобра 2001. године: "Хаг чека бивши врх"!

И ми, Манојло, неке догађаје једва чекамо...

Дејан Анђус

УКРАТКО - УКРАТКО - УКРАТКО

Ненад Чанак, на седници Председништва ДОС-а, 28. августа:

- Господо, ви се распадате врло брзо.

Мирољуб Лабус, на истој седници Председништва ДОС-а:

- Договорили смо се да се ништа нисмо договорили.

Митрополит црногорско-приморски Амфилохије Радовић, после изручења Слободана Милошевића Хашком трибуналу:

- Ако је требало судити Милошевићу, требало му је судити у Београду и часније би било извести га на Теразије и јавно стријељати и за своје и за туђе грехе.

Радослав Лале Секулић, затварани бизнисмен из Ивањице, о томе шта је видео у будванској вили "Горица", где је свратио да поздравити побратима Вукашина Мараша:

- Мој син Душко и ја смо свратили у вилу "Горицу" само на пет минута да се поздравимо са побратимом. На том званичном коктелу су генерал Павковић и председник Ђукановић били са супругом.

Велимир Илић, председник "Нове Србије", навео је разлоге због којих је одбио да буде потпредседник Владе:

- Нећу да уђем у Републичку владу све док је Душан Михајловић шеф српске полиције. Компромиса нема - или он или ја. Михајловић може да остане на месту потпредседника Владе, али не и први "полицајац".

Оскар Ковач, савезни посланик СПС-а, оценио је економско стање у земљи и ниво цена у Београду:

- Динар је прецењен, број незапослених расте, а индустријска производња сигурно неће достићи ниво из прошле године... Цене у Београду су највише у Србији, а плате Београђана су мање од плата у Панчеву, Вршцу, Пожаревцу и Новом Саду. Плате запослених у образовању и здравству у Београду су мање од републичког просека.

Мило Ђукановић, председник Црне Горе, демантовао је приче о "тајном" састанку са генералом Небојшом Павковићем:

- Наравно, имао сам прилику да сретнем генерала Павковића током његовог боравка у Црној Гори. Ја сам члан Врховног савета одбране, г. Павковић је начелник Генералштаба, ми по тој линији имамо комуникацију. Стицајем околности срели смо се у Будви током његовог летовања, и то је сва истина.

Дан Евертс, шеф мисије ОЕБС-а на Косову и Метохији, на питање о судбини 1.300 отетих и несталих Срба, одговорио је:

- Једино што могу сигурно тврдити је да на Косову нема логора и кампова за Србе, јер није могуће сакрити толики број људи од 40 хиљада припадника међународних безбедносних снага. У Америци још и данас има људи који верују да њихови ближњи (војници САД) живе и даље у вијетнам-

ским логорима. Тешко је о томе говорити.

Зоран Ђинђић, републички премијер, "обећао" је да Милана Милутиновића, председника Србије, неће испоручити Карли дел Понте:

- Статут суда у Хагу је за нас меродаван, јер смо чланица УН, али постоје одређени лимити, а то је имунитет одређених носилаца функција и ту не може међународно законодавство бити изнад домаћег. О људима који имају имунитет на основу својих функција и ако правила вршења тих функција не предвиђају то што се тражи, не можемо да дискутујемо о изручењу Трибуналу.

Владан Батић, републички министар правде, о оптужбама за корупцију и криминал, које су из Коштунидиног кабинета стигле на рачун Владе Србије:

- Знате, наш народ има узречице: "Ко о чему, баба о ушгишцима" или "Ко о чему, курва о поштењу". Према томе, дајте да видимо аргументе... Господин Коштуница дозволио је да га окруже људи са лошом репутацијом.

Богољуб Арсенијевић Маки, иконописац који је прошле године запалио Савезну скупштину, разочаран је онима које је "довео" на власт:

- И ја сам јуришао за промене, мислио сам да ће до њих доћи. И, без обзира што су ми ови из садашње власти нудили и функције и положај и паре, ја сам отишао без динара из Београда за својим послом.

Млађан Динкић, гувернер НБЈ, негирао је да су му политичке амбиције да једног дана постане председник Србије:

- Место председника Србије уопште ме не занима, чак ни под претпоставком да могу да добијем изборе. Ја сам човек од акције, а функција председника Србије је исувише протоколарна. Моја амбиција је да до краја средим банкарски систем.

Момчило Перишић, потпредседник Републичке владе и председник ПДС-а, на прозивке Александра Чотрића да је због Хага лојалан Ђинђићу, рекао је:

- Ја сам имао храбрости да се супротставим Слободану Милошевићу, у време када је то могло да се плати главом. Зар има сада ауторитета у Србији кога би Перишић требало да се плаши сада када сам сто одсто равноправан са њима. Уосталом, нисам лојалан Ђинђићу.

Ненад Чанак, председник ЛСДВ, после ванредног састанка Председништва ДОС-а, 3. септембра:

- Душан Михајловић је један од најконструктивнијих људи у овој Влади и ја не видим да ту треба било шта мењати. Човек који је ухапсио Слободана Милошевића добро се показао, једино што није завршио све што је требало похапсити.

Милорад Вучелић, председник Демократске социјалистичке партије:

- Наша критичка јавност заправо не постоји, јер који је њен смисао ако не разобличава лажи. Код нас се све своди на то шта 18 лидера каже.

УКРАТКО - УКРАТКО - УКРАТКО

Борис Тадић, потпредседник ДС-а, похвално се изразио о посети Карле дел Понте:

- Карла дел Понте, приликом овонедельног боравка у Београду, охрабрила је наше судове да наставе да раде посао на утврђивању ратних злочина.

Ивица Дачић, члан Секретаријата СПС-а, зна коју тактику ДОС покушава да оствари:

- Намера ДОС је јасна - да се истовремено представи и као власт и као опозиција, да се Коштуница представи као опозиција Ђинђићу, како би на наредним изборима гласали за њега.

Радомир Марковић, некадашњи начелник Државне безбедности, из затвора објашњава:

- Након четири месеца мог притвора доведен сам пред највише руководство МУП и ресора ДБ, понуђена ми је слобода, нови идентитет, земља у коју ћу моћи да се преселим са породицом и новац до краја живота. Зато је требало да признам сва "политичка убиства" и да као налогодавца именујем Слободана Милошевића.

Зоран Лилић, бивши председник СРЈ и председник Српске социјалдемократске странке:

- Мислим да се ова Влада понаша према Србији као предузећу, али предузећу у стечају. А када је предузеће у стечају, онда се наплаћују сви из те стечајне масе, па ко шта дохвати.

Вук Драшковић, председник СПО-а, о медијској слици у Ср-

бији:

- Оно што Милошевић није успео притисцима, нова власт је постигла давањем одређених привилегија новинарима, па отуда и толико новинара у дипломатији. У Србији влада медијско једноумље, као у време комунистичке диктатуре у бившем Совјетском Савезу.

Бранислав Тапушковић, адвокат и "пријатељ суда" у процесу против Слободана Милошевића:

- Нико неће оспорити његово право да не признаје суд због извесних недостатака и нико неће дирати његово право да се с том премисом брани сам. Било би боље да Милошевић сарађује с нама, али комуникација није услов да моје колеге и ја радимо свој посао, који Милошевићу неће нанети штету.

Александар Поповић, функционер ДСС-а, истакао је на телевизији "Палма плус" да је концепција Владе Србије суштински проблем за ДСС:

- Концепцијске разлике ДСС види у постојању колегијума Владе Србије, у владању уредбама и у одређеном степе-

ну аутизма који постоји у раду Владе.

Марија Богдановић, ректор Београдског универзитета, на конференцији "Стратегија реформи":

- Медији нису у стању да нам помогну, као ни писма која наши курири носе до Ђинђића, Владе. Универзитет не постоји за Владу, гомилају се трошкови, нико нас не чује. Једини одговор који добијам је: нема пара.

Горан Веселић, функционер ДС-а, за неслогу у ДОС-у оптужује ДСС:

- У ДОС нема две стране, постоји само проблем који је створила ДСС лажно оптужујући Владу Србије. Тај проблем генерисан је тиме што ДСС ни дан-данас не може да пружи ниједан доказ за те оптужбе, и стално изми-

шља нове ствари.

Момчило Трајковић, председник Савезног комитета за Косово и Метохију:

- Ми још немамо одговор, ни као Влада ни као ДОС. Власт на нивоу државе се не слаже око крупних стратешких питања, па самим тим не постоји ни јединство око Косова, односно изласка Срба на изборе.

Миодраг Исаков, председник Реформиста Војводине, предвидео је скори крај ДОС-а:

- Последњим сукобима у ДОС започео је процес распада владајуће коалиције, што не би требало никога да плаши јер то је природан процес.

Зорица Радовић, сарадник Института за европске студије и супруга Војислава Коштунице, сматра да је сусрет са Момиром Гавриловићем био њена приватна ствар:

- У јавности сам присутна искључиво као научни радник, а мој приватни живот је приватни живот и мислим да јавност има паметнија посла.

Александар Пранковић, потпредседник Владе у оставци и члан Председништва ДСС-а:

- Демократска странка Србије спремна је да се врати у Владу Србије, уколико Влада у најкраћем року прихвати захтеве ДСС да промени начин рада и организације, који ће омогућити темељне реформе у политичком и економском систему.

Доналд Рамсфелд, амерички министар одбране, после напада на објекте у САД:

- Ми ћемо ратовати да бисмо заштитили наш начин живота, а наш начин живота завређује да се за њега да живот.

Жарко Кораћ, председник Социјалдемократске уније, о стању у ДОС-у:

- ДОС није најздравији, али још хода.

Аранђел Маркићевић, в.д. председника Савезног уставног суда, колегијално је оценио Владана Батића:

- Батић никада неће досегнути углед и поштовање, које сам ја имао у стручној јавности.

ДВАДЕСЕТ РАДИКАЛСКИХ ОДСТО!

Резултати су сензационални, упркос томе што ДОС покушава да их сакрије од очију домаће и светске (нарочито америчке) политичке јавности

Нема ничег важнијег и суштинскијег од воље и јавно израженог мишљења народа (додуше, тужно и опорно је да огромне масе неупућених одлучују судбину и политичким активистима и професионалцима који заиста разумеју политичке догађаје и национална горућа питања, али то је, ваљда, нерешив минус те демократије), па тако ни најважнија овог броја наших новина није била никако другачије могућа од наглашавања резултата недавних, септембарских допунских избора за градска и општинска одборничка места у Београду (Чукарица и Нови Београд), те општинског одборничког у Ужицу.

Зашто?

Резултати су сензационални, ма колико то ДОС покушао да сакрије од очију домаће и светске (нарочито аме-

**Богосављевић:
омануо у нарученој процени**

ричке) политичке јавности. Сви знамо колико је дуг пут пругом Београд-Бар, од Београда престоног до недокучивих "ерцовских" Ужица, али зато сви не знамо (нису нам јавили "ослобођени" медији - такозвани "индиго" медији, са "Си-Ен-Еновском" аромом "извештавања") - да народ и у главном граду и у "престоници Ера" готово идентично политички мисли! Не знамо да народ мисли и то, замислите, радикалски (или радикално, свеједно, не

бежимо од "ударања" у срж свих могућих и немогућих проблема, нарочито издаје која се спроводи уз макијавелистичку лажну политичку финоћу (а ла Човић или Коштуница, на пример), нисмо једноставно обавештени да ДОС неумитно брже пропада него што лажне анкете показују, тобожњих "Стратедик маркетинга" и наводних аналитичара типа Зорана Лутовца или оног Богосављевића. Ево доказа, корпус деликти:

- Изборна јединица Чукарица (МЗ Михајловац), место где радикали нису богзна како пролазили ни у време кад је др Шешел убедљиво поразио све председничке кандидате, мисли и гласа - радикалски! Српски! Добили смо 20 одсто гласова на Михајловцу, где смо се на прошлим републичким изборима котирали око 7 одсто, а на локалним - око 5 одсто. Преко сто одсто повећање поверења бирачког тела у наш државни, политички, национални и економски програм! Трљамо руке, захваљујемо Богу и народу, свиће зора, само још мало ови да пораде на транзицији и реформама, и ето нас на власти. И то, како ствари стоје, самостално. Неће нам ни коалициони партнери требати...

Ах, да, да не заборавимо: на овим инкогнитно одржаним "изборима" изашло је само 15 одсто уписаних бирача (што су добри ови "објективни" меди-

Србобран Бранковић, вајни аналитичар: народ не верује Бранковићима

Бисери наше квази-интелектуалне елите, готово углас, дају себи аутоголове, стално понављајући како "све транзиционе Владе брзо падну"! Ђинђић се више плаши њиховог злослутног бајања и понављања отрцаних фраза из западних кухиња, него нас. Још ће да дође до нас да рашири руке и завапи: "Аман, људи, помозите, не могу с овим мојим фантомима"...

Зоран Лутовац: узалуд проповедао лажне процене

ји, а и веома информативни), овај разорени и испосвањани "опозициони" а режимски(?) ДОС добио је, свих 18 ђутуре интересних групаца шаренолике антиидеологије (то вам је, отприлике, као кад фудбалски клуб не би имао препознатљиве клупске боје и стандардан тим, па навијач нема појма ни за кога навија) - 44 одсто поверења бирача. Нису много љоснули са 75 одсто из децембра! Зар не? Само 35 одсто... а нисмо то видели на ослобођеним медијима, нити смо чули "стручна" објашњења "невладиних" агенција...

И још нешто, несрећни "СеПеО" добио 11 одсто. Како Ђинђић спроводи "филозофске" реформе, није се чудити да и Вук Драшковић политички макар живне. Бог нам је сведок.

И још нешто, чак и они којима "матип" иде слабије виде да радикалима недостаје десетак одсто гласова више ("реформе" су у току, трљамо руке, биће нама још гласова), а досовцима - толико мање - и чича мича, готова прича. Одоше Кошгуница и Ђинђић... Збогом, довиђења!

Сви се сећате петооктобарског монтираног заноса, наводног народног славља које ама баш нигде није би-

ло присутно, осим код хистеричних "жутих" митингаша, те већином ирационалне малограђанске популације. Такође, нико од вас, пошттовани читаоци, не заборавља, рецимо, речи Владана Батића (за чију католичку странку већина народа није ни чула, нити ће), да су "радикали ствар прошлости, маргинална странка која се гаси"! Аха, помислио Гаргамел да је укореењенији у народу од пашићевске традиције! Онај Јован Марић јесте луд, али би и такав некима био од помоћи...

Не треба уважене читаоце замарати подацима, тек, једноставно, чукаричка прича десила се до у проценат идентично у Изборној јединици 5 (Нови Београд) и, наравно, увек за Српство и шалу орном Ужицу (ни Титовом, ни Кошгуницином, а ни Гаргамеловом)!

Бисери наше квази-интелектуалне елите, готово у глас, дају себи аутоглове, стално понављајући како "све транзиционе Владе брзо падну"! Ђинђић се више плаши њиховог злослужног бајања и понављања отрцаних фраза из западних кухиња, него нас. Још ће да дође до нас да рашири руке и завапи: "Аман, људи, помозите, не могу с овим мојим фантомима"...

Наравно да те владе брзо пропадају - то је због "слатког" живота кога су приредиле свим "источњацима"! Наша квази-елита појма нема да реформе не постоје, да је то искључиво наменска, политичка фраза за остваривање западних економских интереса. Вешто смишљена фатаморгана, привлачна фраза - "реформе", има веродостојно значење као кованица "братство и јединство", "социјална правда и једнакост", као фол - левица (а онда само десница, радикали, асфалтирају улице и граде водоводе). Остали "левичаре"... То вам је то.

Проста ствар, али сви који познају др Шешелја неумитно су знали колико тај човек разуме и зна ствари, и још колико пута више Кошгуница, Човић и компанија благе везе немају. О Ђинђелини, оном комичном Корачу, Ђелићу да и не пишемо. Стварно нема ни малчице потребе.

Па, ред је да се оствари бар једно је-

дино "реформско" правило, оно најважније - да љосне ова Влада. До тада, живели народе, и гледајте резултате, ако не ове које смо вам предочили, оно бар оне са косметских "свеопшгих" избора: тамо су бар сви за Велику Албанију, "демократску међународну заједницу"... можда глас патријарха Павла (оног Дејтонског потписника, опрости Боже ако грешимо), допринесе да не победи Тачи? Можда...

Апсурд минулог века и следећег миленијума јесте у следећој логици:

За време десетогодишње "диктатуре" грађене су и обнављане силне српске цркве и манастири (тако каже Филарет, и њему верујемо јер је искрен националиста и родољуб), снимане на плочама и касетама деценијама забрањиване српске и црквене химне и песме, широм тргова свих наших градова и варошица то се продавало као алва. Али, доласком "демократије" и Левич (из 13. века бре!) одлете у ваздух на Косову. Алал вера господине Павле! Патријарх сте, али не зна се где ће вам душа!

Уместо косовских (антикосметских) избора, осврните се, макар начас, на чукаричке! И ужичке, дакако...

Дејан Анђус

Неверник се узалуд моли: никада неће обезбедити самосталну већину

**Творци "хуманитарног" бомбардовања "милосрдни анђео"
- планирају планетарну трагедију**

ЗЛО СЕ ВРАЋА КУЋИ

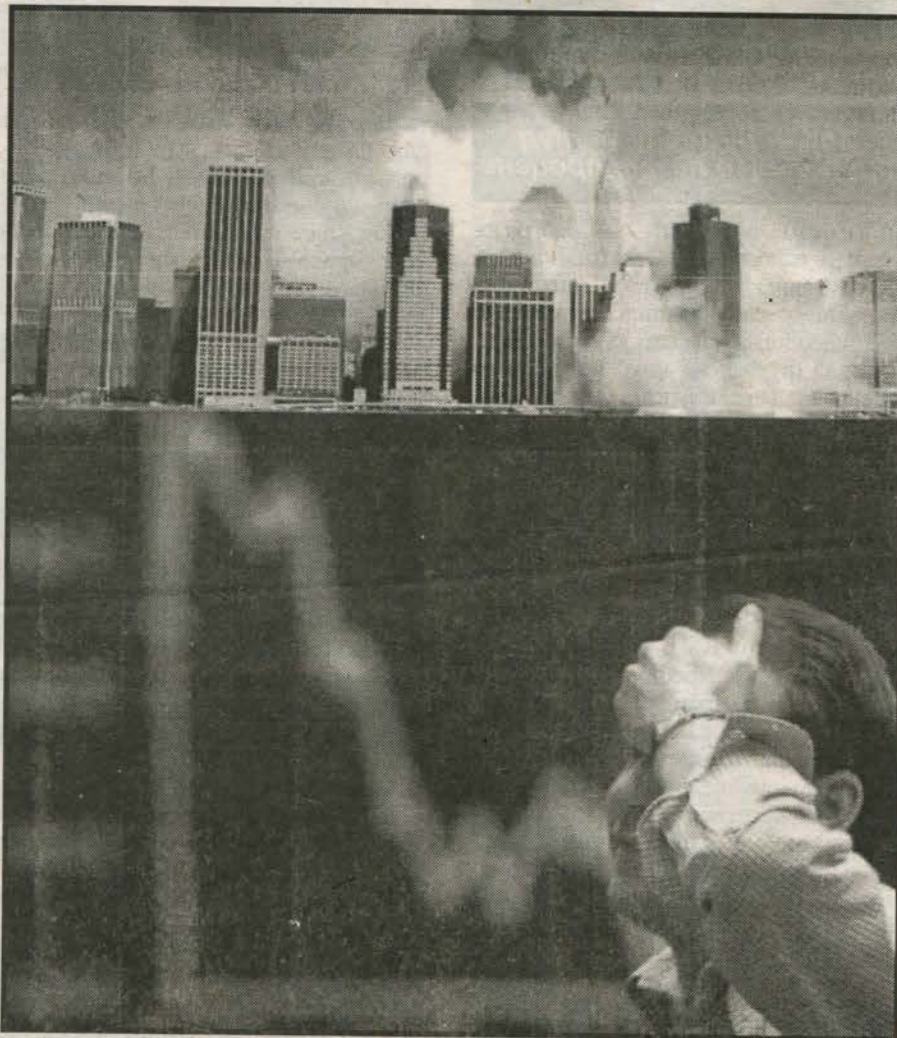
Америчка администрација опробани мајстор изазивања ратова - до сада двеста педесет

Трагедија која је погодила Сједињене Америчке Државе 11. септембра, по свему судећи, проузроковаће планетарну трагедију, што не треба да чуди, јер Американци убеђени у своју мисију светионика „боље сутрашњице целог човечанства“, осећају потребу да у своју сулуду акцију искорењавања тероризма увуку све земље света. Акција је у самом старту немогућа или боље речено самоубилачка, јер да заиста постоји жеља да се тероризам уништи, односно сатре у корену прво би требало да страдају управо Сједињене Америчке Државе као организатори, финансијери и инспиратори готово свих терористичких организација на свету.

Уосталом, Сједињене Америчке Државе се нису либиле ни да директно нападају државе чији режими им нису по вољи, односно који „угрожавају америчке националне интересе“, како то званичници Стејт департмента воле да саопште. Сједињене Америчке Државе су само после Другог светског рата изазвале преко двеста педесет ратова, револуција, побуна и пучева, и коначно су почеле да убирају плодове „утеривања демократије“ на амерички начин.

Ко стоји иза напада на америчке симболе војне и финансијске моћи? Да ли неки очајник коме су америчке „хуманитарне и демократске“ бомбе побиле најмилије, исламски фундаменталисти или неко трећи? Очајник или група таквих очигледно нису, јер је овако прецизан напад у стању да изведе неко ко има тако добру организацију способну да избегне шеснаест обавештајних и контраобавештајних служби Сједињених Америчких Држава или има сигурно упориште, односно саучеснике у њима.

С обзиром да су руска и француска обавештајна служба имале податке о могућим терористичким нападима и о томе уредно информисале америчке колеге, мало је вероватно да ниједна од америчких служби није нашла за сходно да осујети намере терориста.

Милосрдни анђео у свом дворишту

Речи разума и упозорења

Милован Дреџун: "Бин Ладена су амерички званичници брже-боље означили као организатора народа, мада је нејасно како нису успели да открију припреме за напад, а након акције експресно открили да је он за све одговоран. Још 1979. године почео је да ради за ЦИА, она га је обучава-ла и финансирала!"

Значи, нема говора о исламским фундаменталистима, мада је напад изазвао највеће одушевљења управо међу њима. А како и не би? У крајњем случају можда су били искоришћени као извршиоци.

Целом свету рат, а њима брат...

Све упућује на америчке центре моћи којима је терористички напад требао ради остварења циљева, првенствено увећања финансијске и политичке моћи. У прилог овој чињеници говори податак да су акције на берзама пале испод нивоа који су имале пред Други светски рат. Авиокомпаније отпуштају раднике због смањења посла, а мере повећаног обезбеђења авиона и аеродрома изискују додатне трошкове, који ће условити даље пропадање и продају поменутих компанија за цену далеко мању од реалне. Војна индустрија ће радити пуном паром и већ је издвојено четрдесет милијарди дола-

Речи разума и упозорења
Леонид Шебаршин, последњи шеф Обавештајне службе СССР-а: "Анализирајући све доступне чињенице, дошао сам до закључка да иза трагедије у САД, стоји нека досад непозната терористичка организација, која највероватније није исламска"

НЕКИ НА БЕРЗИ ЗНАЛИ ЗА НАПАД

Пред терористичке ударе продате неувобичајено велике количине акција ваздухопловних компанија, осигуравајућих друштава и произвођача наоружања

ра, због рата коме се скоро неће видети крај. Та сума ће се најмање утручити.

И најбитније, због рата који ће се водити на Блиском истоку цене нафте ће вртоглаво расти, а с обзиром да се цена изражава у доларима, јасно је да ће већ пословичним изазивачима ратова „банкарима грбавог носа“ донети нове зараде. Целом свету рат, а њима брат.

С друге стране, извршена је демонстрација силе дисциплиновањем свих савезника и других који би то желели да буду. Све медијске куће и све међународне спортске манифестације морале су да са три?! минута ћутања одају пошту трима срушеним зградама. Изгинулим људима пошту нико није одавао, њихове жртве су биле само покриће да би што више „зомбија“ са америчког континента и из европских земаља саосећало са „болом“ изазивача рата. Да им је жао погинулих зар би слали хиљаде војника у Авганистан, у сигурну смрт? Увећање политичке моћи уочљиво је и у ултимативном, нередбодавном позиву америчког председника Џорџа Буша: „Ко није са нама, са терористима је“. Ништа друго до

**Дејвид Рокфелер:
господар рата из сенке**

позив на стварање нове инквизиције која ће по свом нахођењу проглашавати и уништавати терористе свуда и на сваком месту. Нико нормалан не може да буде са њима, а да ли је са терористима то треба доказати.

Међутим, нема потребе за докази-

Речи разума и упозорења
Махмут Гареев, генерал армије, бивши начелник Главне руске војне академије, сада саветник председника Путина: "Бојим се да су САД завиле у црно моћни финансијски и наркоцентри из десетак земаља, а не Осам бин Ладен. Другим речима, да је он, ако је уопште учествовао у свему - био сам један од њихових марионета"

ма, сматрају Американци. До сада су били светски полицајци од сада ће бити и судије и полицајци. Тако и оптужише Осаму бин Ладена и талибане без иједног доказа. Дик Чејни је разрешио све дилеме и упро прстом на Осаму бин Ладена и талибане. То што нема доказа није важно, битно је да је Дик Чејни разрешио дилему, а цео свет треба да аминује. Сакупљање доказа је у току, биће накнадно изнети пред светску јавност, вероватно онда када пронађу и оних седам авиона који су нестали и за којима се још увек безуспешно „трага“.

Сједињене Америчке Државе су велике и није лако наћи седам авиона који су се загубили. Ако вам се ово објашњење не чини логичним сетите се да није ваше да размишљате, има ко је задужен за „истину“ у свету, ви треба само да је прихватите.

Да ли Буш зна значење речи крсташки рат!?

Објашњење Збигњева Бжежинског да рат са талибанима не треба поистоветити са ратом против ислама тешко је прихватљиво муслиманима, а поготово талибанима који су и државу уредили по шеријатским законима посебно што га Џорџ Буш демантује изјавама о крсташком походу. Крсташки рат се не може водити против терориста већ само против припадника других религија, али није замерити Џорџу Бушу јер као просечног, а с обзиром да је председник Сједињених Америчких Држава, вероватно потпросечног Американцу, историја му није јача страна и не може да замара мозак значењем речи које изговара. Битно је да бомбастично звуче.

Рат који ће Американци започети не тиче се Европе и Европљана. Проблем који Европа има је што су свуда на власти марионетски режими који не мисле својом главом, већ се труде да што је могуће више удовоље захтевима америчког председника интелекту-

Пентагон - легитимни војни циљ

алног погледа и продуктивног изгледа. Када почну освете по градовима Европе Бин Ладенових муџахедина биће касно. Тада нема повлачења, јер свако повлачење значи победу исламских фанатика, а даљи наставак рата нове жртве цивила уљуљканих стандардом, ненавикнутих на патње, бол и страдање.

Европа и све државе које притекну у помоћ америчкој немогућој мисији биће увучене у светски рат ниског интентитета. Све ће бити наизглед нор-

мално, само ће становници земаља америчких савезница бити жртве колатералних грешака исламских „светих ратника“. Или ће, можда, бити легитимни војни циљ. Свеједно. У овакав рат се улази без претходних припрема, које подразумевају изоловање свог муслиманског становништва и херметичко затварање гралица како би се онемогућило прилив муслиманских имиграната. Пошто се то коси са основним људским правима, не преостаје ништа друго него да се чекају последице.

Шта власт СРЈ упорно прећуткује?

Власти у Србији и Савезној Републици Југославији откривају топлу воду објављивањем информација о умешаности Бин Ладена у рат у Босни и на Косову и Метохији. Намерно, сервилно прећуткују, као и њихове европске колеге, ко је организовао, обучавао и обавештајно руководио акцијама „Црвених бригада“, „ЕТА-е“, „ИРА-е“, „ОВК-а“ и осталих терористичких група. Ко је изазвао рат у Босни и ко је помагао Алију Изетбеговића. Исти овај који је и њих довео на власт у Ср-

Има ли пилота у авиону?

Нисам ја! Осама бин Ладен негира умешаност у терористичке нападе

бији. Уосталом, ДОС-овци су све време за рат одгуживали бивши режим у Београду, а Алија Изетбеговић је са бин Ладеновим муџахединима представљан као бранитељ мултиетничке Босне и демократије. Откуда одједном ти муџахедини постадоше терористи и непожељни? И на Косову и Метохији, халабукали су ДОС-овци, у питању је мањак демократије и полицијска репресија против које се боре Албанци.

Објашњења бивше власти да на светој српској земљи ратују исламски фундаменталисти и да је на делу покушај стварања велике албанске државе исмејавали као јефтину политичку пропаганду. Шта је сад ту крив Осама бин Ладен? Што је сарађивао и користио ДОС-ове менторе, Американце, у остварењу сопственог идеала стварања исламских држава у Босни и на Косову и Метохији? Осама бин Ладен и

његови борци нису градили Бондстил и, за разлику од досманлија, учествовали су у рату у Босни и на Косову и Метохији, додуше, на страни своје „браће по вери“, док су садашњи властодршци у Србији седели у кабинетима западноевропских главешина и навијали да се рат против Србије настави док српски народ не капитулира. Осама бин Ладен је непријатељ за поштовање и за актуелну српску и југословенску власт америчких подрепаша људска и морална громада.

Сједињене Америчке Државе су преутоко кукетирале са муслиманским екстремизмом покушавајући да га контролишу и усмеравају за своје циљеве. Сада су га непромишљено окренуле против себе.

Змију коју су одгајили у недрима терају да их уједе, а ујед ће бити болан, вероватно смртоносан. Осама бин Ладен је искористио све погодности које му је пружала сарадња са ЦИА. Разгранано је свуда по свету мрежу својих људи спремних да се жртвују за коначну победу ислама, Њега бомбе не могу заплашити, нити се у Авганистану има шта срушити, нити ће после седамдесет осам дана бомбардовања потписати капитулацију. Он сигурно неће пропустити прилику, коју је имао Слободан Милошевић, да зада смртни ударац НАТО-у, јер је ратник од своје двадесет друге године и свестан је свих предности које су на његовој страни, посебно копненог рата у који ће Американци кад-тад морати да се упусте.

У Авганистану нема притиска јавног мњења нити демократских институција које ће бити додатна сметња,

Муџахедин са српском главом: по уверењу досоваца борац за демократску и мултиетничку Босну

пре свих Сједињеним Америчким Државама, посебно када почну да им се враћају унакажена тела војника. Амерички војник није спреман да ратује, посебно не против фанатичног борца, то је доказао и у Вијетнаму и у Сомалији. Авганистанци немају шта да изгубе сем живота и слободе. Навикнути на рат, већ два века, боре се за оно што им је најсветије - слобода и вера. Такви, спремнији су и психички и физички на сурове услове ратовања на авганистанском тлу. То су већ окусили Енглези и Руси. Американци им не верују, оглушују се о упозорења. Будале се уче на сопственим грешкама.

За утеху америчким војницима су авганистанска поља мака и близина Кашмира где се узгаја најквалитетнији хашиш. Уз опијум и хашиш лакше се подносе патње и смрт. То могу да их поуче ветерани Вијетнамског рата. Рат се добија снажним духом, а не челиком и техником, у то ће се убрзо уверити. Верски рат не могу добити они који не верују.

Александар Јоксимовић

Речи разума и упозорења

Владимир Жириновски: "Све што се догодило 11. септембра најчистија је провокација. Све је то било припремљено у самој Америци и унутар њених специјалних служби, а траг води у Вашингтон. Американцима је био потребан нови противник за цео 21. век, а нико од терориста - зато што је непобедив и невидљив - није био подеснији за ту улогу. Сада је "јенкијима" гарантовано светско господство за још најмање 10-20 година, јер ће моћи некажњено да разарају инфраструктуру једних нафтом богатих држава, а друге да, као и Русију, музу и потапају преко ниских цена црног злата!"

"ШТА КАЖЕШ, ПОЧЕО РАТ?!"

Напад Сједињених Америчких Држава и за сада само Велике Британије на Авганистан је почео. Џорџ Буш се прогласио за председника целог света и објавио почетак кампање против тероризма. Сви морају да учествују у америчкој агресији или бар да је подрже, у противном ће бити проглашени за заштитнике тероризма и претворени у полигон за увежбавање НАТО авијације. Напад је поново изведен без сагласности Савета безбедности Уједињених нација, чиме су Сједињене Државе поново демонстрирале стратегију државног тероризма. Неопходност борбе против овог зла овог тренутка је уочљивија више него икад.

Међутим, још увек нема сагласности света да се Вашингтон као генератор свих тероризма у свету изолује, да се прекине свака сарадња са америч-

ким фирмама, да се замрзну амерички рачуни у банкама. У крајњој линији, да се уништи Пентагон као легитимни војни циљ и сви амерички злочинци из-

веду пред лице правде. Агресија на Авганистан нема никакав смисао и представља још један у низу злочина које чине Сједињене Америчке Државе зарад демонстрације своје војне и политичке моћи.

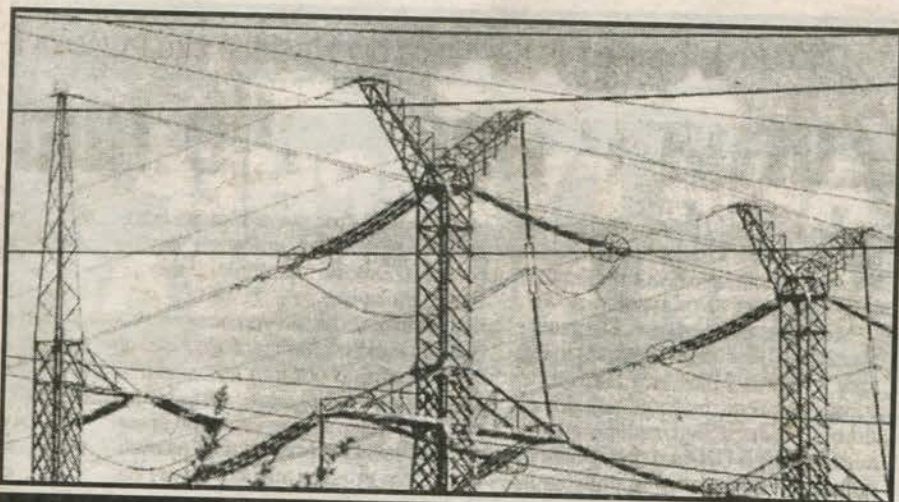
Више нико није сигуран у свету јер је покренут "демократски цихад", "све-

Авганистанци нису дакоми на новац, не могу се уценити, не испоручују своје држављане (може да послужи за пример појединцима из Србије), а и награда за такав злочин је увредљиво мала. Пет милиона долара за главу њиховог идола Осаме бин Ладена је смешно. Он може да понуди десет пута више за главу Џорџа Буша. Али неће. Неће да плаћа безвредне ствари.

Оставља утисак државника који зна шта ради

Рестрикције - промене које је ДОС обећао

"рат за наметање кока-кола културе читавом човечанству. Ко не прихвата мораће да се суочи са америчким терором. Остатак света ће снисходљиво посматрати и плаћати рекет Светској банци. Међународном монетарном фонду и осталим паразитским институцијама, у нади да ће их амерички терористи оставити на миру.

Медији, по команди, преносе исте информације са бомбастичним насловима "Америка узвраћа" или "Рат против терора". Кома узвраћа и шта узвраћа? Онима који не желе да живе по њеним аршинима. Прво Ирак, па Република Српска, Србија, и сада Авганистан. Ко је следећи? Информације које емитују су до те мере конфузне и контрадикторне да једна другу демантују. Бујице лажи, наводних успеха америчке авијације, НАТО за сада не учествује, као да је НАТО нешто друго, нешто што није Америка, сатанизација противника итд.

Да ли ће рат трајати десет година?

Рат ће, по процени заменика министра одбране Волфовица, трајати десет година. Тихо изнуривање човечанства, рат Сједињених Америчких Држава против свих, уз одобравање свих. Страх парализише, а највише се плаше Американци. Зато и покушавају да наредбодавним тоном, по принципу "или се приклони или се уклони" уз наизменичну примену војне и економске принуде цео свет држе у покорности. Цео свет, осим неколико слободних острва. Једно од њих је Авганистан. Хоће сами да граде своју срећу и чувају слободу, да граде своју срећу и чувају слободу, ма колико то чудно изгледало просечним Американцима којима је долар једино мерило вредности.

Авганистанци нису лакоми на новац, не могу се учинити, не испоручују своје држављане (може да послужи за пример појединцима из Србије), а и на града за такав злочин је увредљиво ма-

Тони Блер поново жедан крви

ла. Пет милиона долара за главу њиховог идола Осаме бин Ладена је смешно. Он може да понуди десет пута више за главу Џорџа Буша. Али неће. Неће да плаћа безвредне ствари.

Авганистанци имају додатни мотив да успеју. Пример Србије. Као што је Белорусији Русија параметар шта се дешава са државама које допадне ша-

ка Американцима, тако и Авганистанци треба да знају како пролази онај ко пред америчким налетом поклекне. Ако неће авганистанску варијанту ДОС-а, оличену у марионетској Северној алијанси и остарелог шаха да им уводи демократију (читај протекторат), морају да истрају. Време ради за њих. Американци се морају спустити. А тада је све другачије.

"Свако маче на свом прагу јаче" каже народна пословица, или као што их је, својевремено, преко телевизије "Палма" позивао њен директор и власник Миодраг-Мики Вујовић: "Дођите, ма дођите, нећете се вратити"? Истинитост тих речи схватиће тек на авганистанском тлу!

Рестрикције - огледало ДОС-ове власти

Пети октобар је означио годину од победе Мек-Доналдс или кока-кола револуције. Годину мрака, што буквалног што општеживотног. Преко медија нам обећавају даље рестрикције што струје што свега осталог, осим обавеза, наравно. Њих ће бити све више али по европским стандардима, ако је за утеху.

Па, срећна вам годишњица мрака и почетак Трећег светског рата. А рестрикције струје и нису тако лоше, бар нећете замарати мозак једноличним информацијама о лошим и добрим момцима које вам сервира Си-Ен-Ен. Срби су довољно паметни и, нажалост, имају искуства да разликују ко је ко у свету упркос медијској индоктринацији. А рестрикције, као што рекох, и нису тако лоше, оне су огледало ДОС-ове власти. Промена које су нам обехавали.

Александар Јоксимовић

Напад Сједињених Америчких Држава и за сада само Велике Британије на Авганистан је почео. Џорџ Буш се прогласио за председника целог света и објавио почетак кампање против тероризма. Сви морају да учествују у америчкој агresiји или бар да је подрже, у противном ће бити проглашени за заштитнике тероризма и претворени у полигон за увежбавање НАТО авијације. Напад је поново изведен без сагласности Савета безбедности Уједињених нација, чиме су Сједињене Државе поново демонстрирале стратегију државног тероризма.

СВЕМОЋНИ ГУВЕРНЕР И ЛАЖЉИВИ МИНИСТАР

Поред упозорења привредника да је девизни курс динара нереалан, Млађан Динкић остао при ставу да је монетарна политика стабилна. На другој страни, министар Влаховић започео промотивну кампању "Почетак за иметак", негирајући да је био члан Српског покрета обнове

Упркос бројним економским показатељима, који говоре о изузетно ниском нивоу привредне активности у протеклим месецима и све већем паду животног стандарда становништва, креатори економске политике на републичком нивоу не престају са давањем оптимистичких прогноза и уверавањем грађана да ће до осетног побољшања на економском плану доћи већ крајем ове године.

Насупрот таквим оценама, стручњаци Економског института дошли су до податка да је, у односу на јуни, остварени ниво производње у јулу био за скоро 10 процената нижи, а да је просечна јулска плата износила свега 5.400 динара, односно 180 немачких марака. Колико је општа економска ситуација тешка, показало је и истраживање "Института Г-17", по којем чак 40 посто грађана Србије данас живи горе него пре 6 месеци.

Бранко Милановић, експерт Светске банке и руководилац тима који је дошао до тог забрињавајућег податка, упозорио је представнике садашње власти "да се стрпљење грађана полако топи" и да велики број испитаника управо у њој налази кривца за такав положај.

Према Милановићевим речима, просечан доходак у Србији заостаје за проценама Економског института и не прелази суму од 147,5 немачких марака. Због тога је 38 одсто анкетираних принуђено да се бави допунским пословима, а стопа незапослености, као што показује узорак од две хиљаде испитаних домаћинстава, креће се на нивоу од 13 процената.

Ослобођена свих санкција међународне заједнице, српска привреда кренула је у супротном правцу од оног који је ДОС најављивао. Уместо опера-

тивније инвестиционе политике и подстицајног кредитирања профитабилних производних програма, држава је привреднике, мада њени функционери тврде супротно, суочила са високим фискалним оптерећењем и проблематичним девизним курсом.

Дакле, стање у српској привреди је далеко од очекиваног, а да ни перспективе нису сјајне морао је да призна и републички премијер Зоран Ђинђић, приликом недавног обиласка панчевачког петрохемијског комплекса.

- До краја године Републичка влада неће моћи да издвоји средства за нове инвестиције и субвенције због тога што је прилив средстава од донација мањи од очекиваног - рекао је Ђинђић.

Неподношљив курс за извознике

Иако су поједине привредне коморе упутиле захтев држави да "преиспита курс националне валуте", како би

на тај начин стимулисала извозно оријентисане привреднике, с обзиром на њихову процену да немачка марка реално вреди 60 динара, гувернер НБЈ Млађан Динкић одговорио је уверавањем да НБЈ "води стабилну монетарну политику" и да важећи курс "није прецењен".

За постизање веће конкурентности на иностраном тржишту, Динкић је привредницима препоручио узимање кредита за набавку нове опреме и истакао очекивање да би у септембру девизне резерве земље требало да пређу милијарду долара. Уз задржавање курса на садашњем нивоу, он је изнео претпоставку да ће се у последњем кварталу инфлација смирити и да се цене неће значајно повећати, јер је досадашња

либерализација цена већ одредила њихов реалан ниво.

После његове одлуке, по којој пословне банке морају код НБЈ обавезно депоновати 50 посто штедње. Динкић је прогнозирао даљи раст динарске и девизне штедње. Према његовим подацима, девизна штедња се попела на 18 милиона немачких марака, док су динарски улози достигли износ од 35 милиона немачких марака.

Повољан исход преговора са Париским и Лондонским клубом, уколико дође до планираног отписивања две трећине дуга, као и улазак иностраних банака у Србију, требало би, како каже Динкић, да у земљу привуче озбиљније стране инвеститоре, а уз то иде и лагани раст плата и осетније повећање животног стандарда, јер ће банке почети да грађанима дају врло повољне кредите.

Неки наши економисти, наравно, нису се сложили са овако оптимистичким прогнозама, које је у својим учеста-

лим јавним наступима гувернер НБЈ редовно понављао. Примера ради, др Бошко Мијатовић је забележени пад производње оценио као последицу "не-реалног девизног курса који дестимулише извоз и подстиче потрошњу увозне робе".

Узимајући у обзир од кога долази, посебно је интересантна оцена коју је, на рачун носилаца нове економске политике, дао др Милан Р. Ковачевић, један од оснивача "Г-17" и "Г-17 плус".

- Мислим да су у потпуности наследили регулативу девизног тржишта из Милошевићевог периода, па је то сада механизам у коме се део понуде и тражње сусрећу само између Централне и пословних банака, а задржана су и сва девизна ограничења. У пракси је остао прокламован пливајући курс, а практично га одређује гувернер. Тако је успео да задржи стабилан курс, упркос великом расту цена и трошкова живота, што кочи инфлацију с једне стране, али има негативан утицај на подстицање извоза и увоза. Боље би било направити шире девизно тржиште и допустити клизећи курс, који би пратио инфлацију, јер би одржавао нашу извозну способност - указао је др Ковачевић.

Ђинђић као друга Маргарет Тачер

Осим различитих погледа економских стручњака на курс динара, још једна економска тема се тренутно налази у жижи јавности.

Наиме, Министарство за привреду и приватизацију Владе Србије започело је у свим медијима рекламну кампању "Почетак за иметак" (стручњаци за маркетинг су одмах приметили да се ради о неразумљивом слогану и слика-

ма стране агенције "Фото спринг"), којом би, како је наговестио министар Александар Влаховић, свим грађанима Србије требало да се објасни који су ефекти приватизације и које су предности планиране својинске трансформације.

Прве акције и приватизацију двадесетак средњих фирми, Влаховић је најавио за крај новембра, уз очекивање да би се до краја године могла продати једна велика српска цемента. Следеће године на ред би дошле и остале цемента, тако да би остварени прилив, по Влаховићевој рачуници, морао да премаши већ предвиђених 330 милиона немачких марака. Амбиција министра Влаховића је да се Законом о раду, делимично измењеним Законом о предузећима и новим Законом о стечају страни улагачи стимулишу да инвестирају у Србију.

- Приватизација није распродаја предузећа странцима да би се напунио буџет. Морамо да обезбедимо инвестиције неопходне домаћој економији. Реформе су неопходне. Основали смо Агенцију за приватизацију, Акцијски фонд. Закон о приватизацији пружа шансе за успех економских реформи. Страни улагачи су заинтересовани - рекао је на почетку акције "Почетак за иметак" Влаховић.

На промотивном скупу у Центру "Сава", 10. септембра, говорио је и председник Владе Зоран Ђинђић. Он је истакао да о приватизацији треба да одлучује "онај који ради својим новцем јер ће увек добро размислити где га улаже", додајући свом закључку мисао Маргарет Тачер да је "приватна својина најбоља јер постоји банкрот".

Поређење Србије са Великом Британијом у доба Маргарет Тачер, направио је у свом излагању и британски ам-

Почетак за иметак

басадор у Београду Чарлс Крафорд. Он је присутнима у Центру "Сава" сугерисао мишљење да се држава мора одрећи монопола над низом значајних функција, јер нема могућности да се избори са свим проблемима који се пред њу постављају. По тој линији економске логике кретало се и размишљање српског премијера, који је рекао да се смисао приватизације састоји у томе да се повећа број "аутономних учесника у привреди", а да државним институцијама једино преостаје да постану што ефикаснији јавни сервис грађана.

Наравно, овакве идеје о приватизацији, не само када је реч о њеном спровођењу у земљама у транзицији, него и у развијеним земљама Запада, нису никакав Ђинђићев изум и представљају опште место које се може срести чак и у просечним удбеницима економије.

Проблем је, међутим, у нечем сасвим другом, а огледа се у самом поступку приватизације, њеним социјалним последицама и нарочито појединцима који ће водити преговоре о висини страних улагања и на основу усвојеног Закона о приватизацији одређивати будуће власнике српских предузећа.

Упозорење Председништва СПО-а

Приликом искључивања министра Александра Влаховића из чланства Српског покрета обнове, Председништво СПО-а је, 13. септембра, скренуло пажњу на такву врсту проблема, од којих, изгледа, ни кампања "Почетак за иметак" неће бити заштићена.

"Председништво СПО је ту одлуку донело због Влаховићеве одговорности, као ресорног министра за драсти-

чан пад производње од више од 10 одсто, за отпуштање с посла великог броја радника 'Заставе' и других предузећа, за покушај продаје без тендера и испод економске цене Београдске цемента-ре", навело је Председништво СПО-а у свом саопштењу.

Не осврћући се на чињеницу да СПО располаже његовом приступницом од

16. марта 1993. године, ресорни министар је одговорио да је "нестраначка личност" и да је само као економски стручњак био укључен у рад "Депоса" и коалиције "Заједно". Чињеница да у Сопоту, где Влаховић иначе станује, сви знају да је он био регистровани члан СПО-а, није била толико важна да би он то и признао, јер би у том случају могао да угрози свој тренутни положај у Влади.

После Влаховићеве изјаве, уследило је још једно саопштење Српског покрета обнове. У њему се истиче да је одбијањем да призна да је био члан СПО-а, министар Влаховић порекао не само свој потпис на приступници, него и изјаве оних људи који су његовом учлањењу у СПО присуствовали.

"Министар који овако лаже има задатак да својински трансформише српску привреду. Може ли се веровати да у његовом случају неће важити она народна: 'Ко лаже тај и краде'", пише у накнадном саопштењу СПО-а.

И то је оно што нас највише влаши, када је реч о приватизацији, јер у таквим процесима људи који лажу, а уз то се налазе на најзначајнијим државним функцијама, имају неслушене могућности да први дођу до иметка.

Добрица Гајић

Шешел крив због истине

Ђорђе Вукадиновић, главни уредник "Нове српске политичке мисли", упутио је у "Времену" (бр. 556) оштре критике на рачун економске политике ДОС-а.

"Напросто је недопустиво да српска јавност прво од Шешелја мора да сазнаје како већи део средстава прикупљених на донаторској конференцији заправо нису свеже паре већ кредити и поклони намењени враћању наших (пра)старих дугова. Можда то тако мора, али како је могуће да нико од батаљона економских магова који су у мају и јуну сатима дефиловали екранима малих и великих телевизија, убеђујући нас да је (не)одржавање донаторске конференције основно питање нашег опстанка, није стигао да помене ту ситницу", упитао се Вукадиновић.

РЕВОЛУЦИЈА ЈЕ ЊИХОВА ПРОФЕСИЈА!

Бесрамна улога Добрице Ћосића и њему сличних Шта Душан Ковачевић није разумео

Несумњиво да су истакнути теоретичари политичке деснице (али они искрени, а не подметнути и фингирани) у праву кад наглашавају и упозоравају да је оваква псеудодемократија, предвођена острашћеним војним лобијем јудеомасонско-вашиingtonским, заправо само старија сестра - комунизма! Две сестрице од истог оца, тачније из те једне "централне". Неколико фразетина, три или четири ("људска права", "реформе", "демократски преображај") довољна су "аргументација" за несметано спровођење фантастичних злочина - окупације, разарања, бројне ратове, етничка чишћења, уранијумска бомбардовања, несагледива зрачења, некажњена стрељања по становима, путевима, њивама (пример над примерима: српски Космет, српска Крајина, српска Босна).

У Србији од прошлог октобра завладало је такво зло које се готово руком може додирнути. Крај му се и види и не види, и назире и не назире. Све је неизвесно, пут ка бесконачним злоделима широм отворен. Зашто?

Зато што су код нас на делу "демократски револуционари", јуришници "демократске револуције". Упозоравали смо у претходним бројевима наших новина на тај термин. Упрли смо прстом у виновника и овог зла, а и те, сад већ озваничене кованице - "демократска револуција". Прст смо уперили на праву адресу - Војислав Коштуница! За пажљивије аналитичаре није било дилеме кад је, приликом доделе "награде светски државник", у империји зла вашингтонској, дотични "демократа" баш тај термин у свечаном захвалном говору употребио. Зашто?

Како је социјалистичка револуција добила сестру у "демократији"

Зато што је тај слоган мрака у великој кухињи припремљен, скуван и по-

служен на "тањир" Србији баш као и 1941, кад је започела тада са малом разликом у придеву (тада је то било у "моди") - "социјалистичка револуција". Газде су исте - масонско-англосаксонске. Глумци се дијаметрално разликују само за наивне: Тито ("не држите се закона ко пијан плота") - Коштуница ("легалizam, демократска контрола"), али улоге им исте. Револуција је револуција, макар и "демократска". Револуционарна логика је револуционарна логика, макар и "демократска". Таква је и револуционарна филозофија, пракса, правда, таква су начела, правила, тумачења, образложења... апсолутно све, јер револуција је револуција, макар - демократска!

Овај мрачни контраст, ем револуција па још и демократска, није случајно у масовној употреби. Циљ је уништење српског народа, а вешто смишљени термин је штит револуције. Овај пут замисљене у центрима светске моћи као "демократске" (глупо би било да јој понове назив социјалистичка). Ко је контрареволуционар за њега места под сунцем нема, нити ће га бити. У Србији, ево шездесета ће година од '41, само за "револуционаре" има места и благостања. Случајно или не, шта мислите? Да ли је теорија завере у питању? Не, даме и господо, намера је кристално јасна.

**"Теорија завере"
- штит револуције!**

Кад је препознате и јавно нападнете, следи нови одговор, такође измишљен у највећој светској кухињи - "зар верујете у теорију завере?" Зар на "демократску револуцију" - "теоријом завере"!? И, тако, лозинком на лозинку, до коначног националног слома. Срећемо широм земље избезумљене људе, унакажене свести и савести, како више верују "Гласу Америке" неголи својим очима и разорним бомбама које су им

**Цео живот у заблуди:
Добрица Ћосић, од
скојевца до "отпораца"**

падале тик поред носа, стотинак метара од тераса у центру Београда, Новог Сада, Ниша, Алексинца, Чачка...

Чак су им генератори ратова плембирали мозак осећајем кривице. Један "демократски" владика (Боже, виде ли чуда невиђеног, па и ти сам Творче не можеш се начудити човековој глупости и лудилу) стварање Велике Албаније у извођењу цихадоваца са аромом ЦИА и нарकोкоктела, не трепнувши је подвео под критеријум "недостатка демократије"; политичар ДОС-а јавно је упитао народ истраумирани од звука сирена, и то ноћних, послепоноћних, "да ли је уопште видео авионе"? Ако ћемо право, ни бомбе нисмо видели - до тренутка поготка у Таковску 10, или у ношћу двогодишње Милице! Зар не?

Томахавке смо гледали са прозора кад су ишли у правцу Института безбедности на Бањици, лепо како миле, имате утисак, тик изнад солитера, али, Боже мој, можда их је "омражени црвено-црни режим" испалио из Јадранског плавог мора? Ах, да, замало да заборавимо још једну паролу: црвено-црна коалиција! Сећате се сви. Опет лозинка јудеомасонерије, опет класика психолошко-пропагандних активности наших исконских непријатеља. Одувек исти непријатељ - хришћанства, православља, српства (редослед се може и обрнути), одувек исте и сличне пароле - "обнове", "реформе" итд.

Није залуд творац српске државе, велики Стефан Немања Св. Симеон Мироточиви, учио сина Растка (Саву): "Милији ми је посрбљени хришћанин него христијанизовани Србин, јер хришћана је много, но нас је Срба мало. Сине Растко, наше је хришћанство православно, а православље наше српско!"

Увезена револуција и домаћи актери

Као и свака увезена револуција, она има домаће актере, најамнике. Иако су истинска пета колона, у ствари делују у две колоне. Изнајмљене странке, обавезно "демократске" (диче се и револуционарним заслугама, навикама), и изнајмљени, тачније унајмљени појединци и групе у разним квазидружењима. Одликују се недефинисаним занимањима (по принципу: Шта си по струци?": одговор: "Звездаш, партизанавац"), листом "оствареним" на марксистичко-мондијалистичко-масонским основама - социолози, политиколози(?), чак - политички аналитичари), готово пророци и вуду мајстори. Има ту, додуше,

и гомиле пијанаца (најчешће себе часте називом - новинар), реликта титоизма и легенди удворичког писања: Михаљ-Михајло Ковач, онај полуписмени Глишић из "Нина", Гордана Суша, Драгана Васиљевић, браћа Арежина и слични.

Многи од њих у протеклој деценији напада на српске земље постали су и сарадници "гласова Америке", "слободних Европа" и сродних полицијско-обавештајних инструмената разних служби (једна им централа). Дубоко у себи сви они знају "ко су", али новац је примаран да забораве на трауме и стресове због самоспознаје своје издајничке улоге. Мали шрафови велике машине... Шрафови који се производе "на велико", затим замене кад се излижу, па опет нови... и никад краја.

Војислав Шешељ их све заједно јед-

наставно назива "интелектуалне мизерије и моралне наказе", а Драгош Калајић још обојенијим изразом "жреци бога Левгијатана". Нема бољег примера од особе која деценијама ведри и облачи у САНУ. Академија ниједну декларацију значајну и наглашену није донела по питању тешке окупације Космета, свакодневне животињске ликвидације Срба и отвореног анектирања најзначајније српске земље! Комплексе академицима, које су им нанели масонски кругови, бројни и у самој институцији, прогоном и јованкоорлеанским ловом на некадашњи "Меморандум", вероватно је немогуће излечити - то је Добрица Ћосић.

Занимљиво, све је био у животу, само не српски радикал или стварни националиста. Поготову што цео живот бежи од деснице. Разумљиво, масонерија је то... Наравно, цео живот пише, маже, лаже разна објашњења. Полемише ад хок, сам са собом, игра улогу "великана", а најзанимљивија од свих пикантерија јесте што је у раној младости био болшевички револуционар, а у позној старости, сенилној, дементној - демократски револуционар-јуришник (приступио "Отпору" потписавши - регрутни лист)!

Дакле, никад радикал, увек револуционар. Баш левичарски. Залажући се за два идентична масонска, антинационална, антисрпска концепта друштва и државе, политички комесар из Дренове је пример над примерима, заправо слика и прилика, парадигма за све њих!

Како је Ковачевић постао Илија Чворовић - човек у заблуди!

Човека који упорно понавља да би опет, да може и да је 1942. или 1943. био болшевички егзекутор (да ствар ублажи, увек каже само - партизан), и да би се са истим жаром опет борио против дражиноваца, регрутовале су младе "демократе", отпораци! Отпор Милошевићу, Шешељу и прогоњеној "звери" - легендарном Караџићу, али без отпора Монгтерију, Крафордју, Тачију, Туђману, Јашарију. Сад тек као пицу у контролисаним новинама да је, замислите молим вас, чак и Бин Ладен радио за ЦИА!? Ко би рекао? Зар тога има у "цивилним" друштвима?

Комедиографу Душану Ковачевићу, који се тобож цео живот изругује болшевизму, слатко сам се смејао прошлог октобра кад је, на англосаксонским митинзима пресликаним из 27. марта почетка четрдесетих година, опасно попаљен лавином револуције урлао од задовољства што смо (цитат) - "срушили комунизам најзад и ми"! Како сам се надмоћно смејао, наоружан знањем које сам научио од ретко паметних, чак сам га и сажалевао. Замисли-

Коштуница је веома сличне свести Батићевој. Слушајући га како се обратио последњој класи војних питомаца, недавно на Бањици, аналитичном човеку нису могле да промакну тоталне небулозе у његовом говору. "Нама треба војска под демократском контролом" (као што је НАТО или, рецимо, ОНА, АНА, УЋК?), одајући утисак човека који је као врховни командант, ваљда, без контроле, шта ли...

Или, његова мисао и реченица: "Ова војска не може конкретније да делује док се не донесе нови Устав"! Два пута свашта. Свашта, свашта... док се не донесе нови, важи, брате мили, и стари. Не причај глупости Војиславе Коштунице.

те апсурда, горког парадокса, комедиограф, који се читав живот ругао болшевизму, сада, не препознајући га у још перфиднијем облику (подмуклијем од метастазе), халаче њему у част, при том, свршава од среће!

Мили Боже, сад је дочекао да га плује и један ретардирани Теофил Панчић. Ако је за утеху Душку, дотични се растура од блувања по свецу Николају и Достојевском, па је то и једина стварна похвала коју ових револуционарних дана доживљава популарни драмски писац од својих доско-рашњих сабораца мондијалистичког тела и духа. Каква катарза. Права, демократска!

Масонске револуције, то извртање свести и логике, вртоглавице су то чак и за увек мамурног Ковачевића, опијеног небитним аплаузима мондијалистичких пратиоца псеудопозоришних збивања којима је цео протраћени живот окружен. Неизоставно, као и у случају помињаних новинара, новчана потпора и благодет једина су утеха у уживању над сопственим тотално промашеним животним, политичким и националним идеалима. Новац за душу, масонерија баш уме човека да уведе у никад решиве дилеме!

Сјајног Мому Капора, најбољег српског новинара во вјеки вјеков, разнородни интернационалисти годинама покушавају да избаце из "колосека", да га деконцентришу у националном прегнућу, етикетом - "лаки писац". То им је као нека пошалица, увреда, шта ли већ... Ми им свима одговарамо: ако је Капор - лаки (Момо би рекао "срећни", преводџи увреду на њима омиљени енглески језик), каква ли су им тек позоришта, њихова квазидешавања, па смишљене између њих - награде (као што је новинарска "Маја Маршићевић-Тасић", установљена у част покојне функционерке Грађанског савеза! А тако,

госпођо Бећковић (први лауреат), то је то независно новинарство, "ван странака и политике!?" Каква контрадикторност, зар не?) - да се послужимо боксерским речником - позориштанца су им перолака!

Мало комунизма, мало демократије

До данас се нико није усудио да отвори ту Пандорину кутију (тако су називали само РС дневнике, али не и Си-Ен-Ен-ове, Би-Би-Сијеве итд). Наиме, комунисти су деценијама били лукави (масонске инструкције по истом питању позоришта, једнаке су за све земље које су њима пале у канџе). Допуштали су

окупљања око "дасака које живот значе" разним промискуитетима, многи сумњивих (тј. јасних) сексуалних склоности, контролисали их, рекетирани (јер народ хрли у позоришта, пљеска тој превари и још плаћа сопствене заблуде, чак дође кући весео и срећан, уз реч: "Да се бар мало опустим од ратова и скупоће", и не препознајући да је све глобална игра и управо у тој функцији њиховог доживотног завођења).

Комунисти су једним ударом убили две мувице: "мрском" Западу (а иста их

Најбољи српски новинар опет мета напада титоиста: Момо Капор

Није залуд творац српске државе, велики Стефан Немања Св. Симеон Мироточиви, учио сина Растка (Саву): "Милији ми је посрбљени хришћанин него христијанизовани Србин, јер хришћана је много, но нас је Срба мало. Сине Растко, наше је хришћанство православно, а православље наше српско"!

централа створила) исказивали свој "либерализам" у "уметности", истовремено - имајући и њихова морбидно изопачена досијеа у ДБ фиокама - контролисали интелектуалне изопаченике идентичне мондијалистичке свести! Већто, до балчака. Мало комунизма, мало демократије, из Рокфелерове радионице, довољно да се сви историјски народи, па тако и славни српски (они баш мрзе те две речи) - слушају у недоглед!

Све до сада наведено, написано је, у ствари, прича о ДОС-у, ликовима нове јакобинске револуције, овај пут демократске, то је прича и о Кошгуници, и о Милану Панићу, и о Батићу, једноставно о свима њима. Неки од њих, Бог ће га знати, стварно су поверовали у своје додељене улоге. Рецимо, Батић, кад му је умрла мајка, у читуљи поручује: "Јави тати да смо победили"! Кога, чега, а окупатор? И то после једних од двадесет избора у последњих 10 година. Он, тај Батић, гарантовано једноставно верује беспоговорно револуционарној игранки. И са њим нема разговора на ту тему, јер нема промил шансе, види му се по изразу лица, да му се изопачено мишљење промени. Узалудан труд, батали посао...

Кошгуницин говор - збогом памети

Кошгуница је веома сличне свести Батићевој. Слушајући га како се обратио последњој класи војних питомаца, недавно на Бањици, аналитичном човеку нису могле да промакну тоталне небулосе у његовом говору. "Нама треба вој-

ска под демократском контролом" (као што је НАТО или, рецимо, ОНА, АНА, УЂК?), одајући утисак човека који је као врховни командант, ваљда, без контроле, шта ли...

Или, његова мисао и реченица: "Ова војска не може конкретније да делује док се не донесе нови Устав"! Два пута свашта. Свашта, свашта... док се не донесе нови, важи, брате мили, и стари. Не причај глупости Војиславе Кошгунице. Овако, он као "врховни", малтене сопствену војску прогласио - вануставном, једном речју - бандом неком (за разлику од УЂК, ОВПБМ? Они делују по "новим уставима" Монтгомеријевом или Хекеруповом, најтачније - Рокфелеровом)... Примера је безброј. Револуција, као и свака увезена, нема неки редослед. Све је и драма и комедија, и стихија, и антилогија, и антисвест у главама људи. Општи хаос. Лудило "грађанских" странака и парничара, од којих су већина параноичари. Страшан терор безначајних речи, разних лупетања на тему шта је демократија, а шта комунизам. Није него, лик у огледалу пита себе.

Ако затражите јавно мрвицу свести, ако укажете на потребу саборности, смираја ускомешаног тла, мало мира и јединства у држави, Рокфелерова радионица, као Ђепетова, тог трена прави нове лутке, нове Пинокије, како би вам одмах реализацију поштеног државотворног плана, ма и саму помисао на реализацију, затрли у старту новом револуционарном догмом и анатемом: "Па ти си противник разноликог мишљења, па ми и треба да се гложимо и свађамо да би свима било боље"!

Има ли ту елементарне логике и нормалног функционисања жуте смесе знане као мозак људски?

Дејан Анђус

КУД СЕ ДЕДЕ КОСОВО РАВНО?

Косово, непреболна српска рана, крвари и пече већ две године. Душманска нога гази свету српску земљу. Шиптари под заштитом НАТО-а организују своје органе власти, стварају на српском тлу своју другу државу, настављају прогон и убијање преосталих Срба, а актуелна власт у Србији и Савезној Републици Југославији све ово немо посматра не покушавајући да нешто предузме

Да ствар по Србе буде гора, шиптарске терористе пуштају из затвора, чиме оправдавају њихове злочине и дају легитимитет сецесионистичким активностима. Овим актуелне српске власти дају сигнал и другим потенцијалним сепаратизмима да се Србија неће бранити, већ ће се сви њихови покушаји сматрати легалним и легитимним. Новим Уставом, који спрема ДОС-ова власт, Косово и Метохија ће поново постати држава унутар државе. Тако Шиптари немају никакве потребе за журбом, само ће формално живети у Србији, што има низ предности. Опет неће морати да плаћају порезе, потрошену струју, а Србија ће им све то толерисати и уредно подмиривати њихове трошкове. Новац треба користити за улагање у ствари од значаја за албански сепаратизам као што

је куповина кућа и имања преосталих Срба, како би етничко чишћење задовољило правну форму.

Међутим, Шиптари и такозвана међународна заједница знају да ће ДОС-ова власт брзо проћи и да окупација не може дуго да траје, те се труде да искористе све погодности НАТО присуства у јужној српској покрајини и заврше реализацију сна о Великој Албанији.

Зашто су поједини Срби прихватили стање окупације?

Поједини Срби су брже боље прихватили стање окупације као трајно и потрудили се да својим присуством у органима власти створе привид да српски народ прихвата формирање шиптарске државе и мири се са окупацијом.

Поједини Срби су брже боље прихватили стање окупације као трајно и потрудили се да својим присуством у органима власти створе привид да српски народ прихвата формирање шиптарске државе и мири се са окупацијом. Заузварат, КФОР и УНМИК их штите од гнева сопственог народа. То што има таквих Срба не чуди, увек је било оних који "продају веру за вечеру", али што је међу њима и великодостојник Српске православне цркве, владика Артемије, то има посебну димензију. Владика који треба да води духовно стадо и у овим тешким тренуцима улива му снагу да истраје и опстане, добровољно пристаје да буде фасада за шиптарску сецесију и амнестира их за све злочине почињене над Србима.

јом. Заузварат, КФОР и УНМИК их штите од гнева сопственог народа. То што има таквих Срба не чуди, увек је било оних који „продају веру за вечеру“, али што је међу њима и великодостојник Српске православне цркве, владика Артемије, то има посебну димензију.

Владика који треба да води духовно стадо и у овим тешким тренуцима улива му снагу да истраје и опстане, добровољно пристаје да буде фасада за шиптарску сецесију и амнестира их за све

**Владика Артемије:
у шта верује и коме се моли?**

злочини почивене над Србима. Како њих тако и њихове - своје менторе из НАТО-а. Као Христов војник треба да зна да на путу истине и само истине мора опстајати, па макар због ње и страдао, а не да му мржња према бившем режиму до те мере помрачи ум да варварско бомбардовање Западне алијансе, монструозно-саркастично назване „Милосрдни анђео“, правда наводним недостатком демократије. Да ли је до те мере опчињен америчким начином утеривања демократије или му је милосрдни анђео постао замена за Христа, па од његових крвавих чељусти и сенке коју још увек прави над Косовом и Метохијом не види стотине срушених цркава и манастира, свакодневно убијање Срба?

Да ли сада у јужној српској покрајини има демократије, сада када су у њој инсталиране трупе оних који почињу злочине у име демократије или владика Артемије има досовску свест и поимање да је демократија само кад је он на власти, па макар то било и са монструозним убицом Хашимом Таџијем званом Змија? Да ли је свестан греха који чини пред Богом и људима правдајући проливену крв невиних демократијом? Може ли било ко норма-

лан да правда злочин, а поготово посланик Божије речи и да још учествује у њему? Очигледно да може, али онда Бог коме се моли владика Артемије није Бог коме се моле остали православни верници. Позивање на хришћанско праштање и Христове речи: „Опрости им Оче, не знају шта чине“ једноставно нема оправдање, јер су зликовци НАТО-а сасвим свесни злочина који чине из чисто сатанистичких побуда - владавине над целим светом. То би владика Артемије морао знати.

С друге стране српске трагедије је представник ДОС-овог режима, „ангажовани“ Небојша Човић. Човек са наглашеним диктаторским карактеристикама које је испољавао и као Милошевићев послушник, техно-менаџерски тип, идеалан за извршиоца циљева Сједињених Америчких Држава. Нетолерантан, набуцит, осим према својим наредбодавцима, Небојша Човић је ангажован само тамо где има камера, само ако је то у циљу његове политичке промоције. Послушан са вољом и спремношћу да налоге својих ментора извршава по сваку цену, незаинтересован претерано за разлоге настанка проблема, не истиче се претерано интелигенцијом, једном речју профил политичара на кога Сједињене Америчке Државе дуготрајно рачунају.

Елем, Човић се ангажовао на повратку српске полиције и војске, одно-

сно здружених снага безбедности (каково ли изузема?) у копнену зону безбедности. Тачније речено, послао га је Ђинђић да му својом „радном енергијом“ и бравурозним идејама не би реметио рад Владе. Куд ће бете бољи показатељ колико је Ђинђићевом кабинету битно питање Косова и Метохије? Нема ништа логичније него да НАТО новој власти, која му је савезничка (читај поданичка), дозволи да полицију и војску врати у зону безбедности створену да и физички раздваја НАТО трупе од српских снага за време бившег „крволочног“ режима, који се дрзнуо да брани земљу од тероризма без америчког одобрења.

Човићу Американци написали план повратка у зону безбедности

Као човеку од поверења, Американци су Човићу написали план повратка здружених снага безбедности у зону безбедности, дозволили му да га потпише и представи као свој, да би Американци накнадно констатовали да су понуђена решења одлична. Тако је и амерички фаворит Небојша Човић приказан као миротворац и особа која својим самопрегачким радом увек нађе решење у корист свог народа, те би га било милина видети на месту премијера Србије или чак председника, што да не? На крају баладе, српске снаге ће ипак морати да се повуку до краја године из зоне безбедности, али то Човића много не тангира, битна је политичка промоција.

Да се „Власи не досете“, Човић упућује критике и има замерке и на рачун такозване међународне заједнице. Није претерано задовољан радом УНМИК-а и КФОР-а, који нису испунили ниједну обавезу из Резолуције 1244, али није наше да о томе размишљамо, већ да учинимо све како би умилостивили представнике УНМИК-а и КФОР-а да учине бар нешто по питању заштите Срба, проналажења отетих и несталих, чувања српских светиња или било које од преузетих дужно-

Нема ништа логичније него да НАТО новој власти, која му је савезничка (читај поданичка), дозволи да полицију и војску врати у зону безбедности створену да и физички раздваја НАТО трупе од српских снага за време бившег „крволочног“ режима, који се дрзнуо да брани земљу од тероризма без америчког одобрења. Као човеку од поверења, Американци су Човићу написали план повратка здружених снага безбедности у зону безбедности. Дозволили му да га потпише и представи као свој, да би Американци накнадно констатовали да су понуђена решења одлична.

Да се "Власи не досете", Човић упућује критике и има замерке и на рачун такозване међународне заједнице. Није претерано задовољан радом УНМИК-а и КФОР-а, који нису испунили ниједну обавезу из Резолуције 1244, али није наше да о томе размишљамо, већ да учинимо све како би умилостивили представнике УНМИК-а и КФОР-а да учине бар нешто по питању заштите Срба, проналажења отетих и несталих, чувања српских светиња или било које од преузетих дужности. Наивни Човић мисли да је окупатор дужан да било шта испуњава према становништву поробљене земље, осим своје воље.

сти. Наивни Човић мисли да је окупатор дужан да било шта испуњава према становништву поробљене земље, осим своје воље, или можда НАТО за Човића није окупатор, те се нада да је могуће убедити их да равноправно третирају Србе и Шиптаре. Људски је надати се.

Са такозваном међународном заједницом се, за разлику од „омраженог“ бившег режима, мора разговарати и „договарати“ како би се показало „демократско лице“ нове ДОС-овске власти, убеђен је Човић. Посебно је он заинтересован јер је у последњих, по сопственим речима, десет катастрофалних година, седам година био носилац те и такве политике. У духу такве политике дисконтинуитета са сопственим ставовима Човић позива Србе са Косова и Метохије да се региструју. Зашто би се Срби регистровани? Да би окупатор знао колико их је до сада протерао и колико још треба да их протера да би јужна српска покрајина била етнички чиста? Има окупатор врло добру статистику колико има Срба, колико их је протерао, колико поу-

бијао. Пре ће бити да је регистрација припрема за изборе у организацији окупатора и шиптарских терориста? На та питања Човић невешто одгова-

**Теже независном Косову:
шиптарски терористи и Рада Трајковић**

ра. Негира да је регистрација везана за изборе, да би се касније нашао пред дилемом: изаћи на изборе или не? И једна и друга варијанта су Човићу лоше, треба само изабрати мање зло.

Свако ко је искрени родољуб и српског рода зна да излазак на изборе значи признање Косова и Метохије као самосталне државе независне од Србије и да у овом тренутку Срби, сем бојкота избора, немају други начин да искажу своје непристајање на окупацију и понижење које она носи. Очигледно, окупатору више нису довољни поједини издајници из српских редова, већ му је за остварење циља потребан цео народ као покриће.

Издајнички режим пласирао "пробни балон" - "повратак"

У том циљу оформљена је некаква коалиција „Повратак“, која час представља странке ДОС-а, час ДОС нешто негира повезаност са „Повратком“. Не зна се само о каквом је повратку реч, с обзиром да сем Демократске странке Србије ниједна странка ДОС-а не постоји на Косову и Метохији. Пре ће бити да је у питању долазак, што је добро да се досманлије упознају са патњама и страдањима српског народа на лицу места, а не да их о томе информишу Си-Ен-Ен, Би-Би-Си, Глас Америке и остали бастиони лажи, којима досовци безгранично верују. Дотле Србима са Косова и Метохије преостаје да се надају скором паду ДОС-а, јер демократија коју Артемије Радосављевић и ДОС преко Небојше Човића заступају, не подразумева право на живот, слободу кретања и изражавања на матерњем језику.

Александар Јоксимовић

СВИЛАНОВИЋЕВ ОБРАЧУН СА ПРОТИЋЕМ

Скрпљена од људи који су на амбасадорска места дошли по партијској заслуги, југословенска дипломатија није ни изблиза способна да на професионалан начин води нашу спољну политику. Повлачење Милана Ст. Протића из Вашингтона, после пет месеци проведених у САД, показује о каквим се дилетантима ради

На предлог министра иностраних послова Горана Свилановића, Савезна влада је, на седници одржаној 23. августа, разрешила дужности дотадашњег амбасадора СРЈ у Вашингтону Милана Ст. Протића. Оповиз југословенског представника у САД образложен је Протићевим недипломатским понашањем и његовим наступима у медијима, тако да је један од предводника 5. октобра био принуђен да на овај начин прекине тек започету дипломатску каријеру.

Тек после његовог смењивања, кратко образложење за своју одлуку да само после пет месеци проведених у Америци повуче нашег дипломатског изасланика у земљу, дао је лично и амбициозни шеф нове југословенске дипломатије Горан Свилановић.

- Избор Милана Протића био је моја идеја, и прихваћена је и у ДОС-у и од стране Савезне владе. Ја сам иницијативу о опозиву покренуо нерадо, али његове изјаве домаћим медијима превазилазе оквире дипломатске комуникације, чак и кад се ради о особи као што је Милан, која има изузетно висок политички профил, који ја веома це-

ним - изјавио је након Протићеве смене Свилановић.

Амбасадор одрешених руку

И поред тога што је уочи седнице Савезне владе, на којој је запечаћена његова судбина, Протић за "хајку" која се дуго водила против њега оптужио људе који одражавају стари менталитет и начин мишљења у врховима актуелне власти, на основу изјава које је давао почетком августа, по доласку на одмор у земљу, може се видети да ни он, без обзира на све сукобе које је имао у СМПП-у, није очекивао тако наглу иницијативу за његово "скидање" са веома угодне функције, јер је повратак у нашу амбасаду у Вашингтону најављивао за 30. август.

- Нисам најавио свој брзи повратак из САД, мада видим да се овде прича да ћу бити смењен, али ја о томе за сада ништа не знам. Смена амбасадора није неозбиљна ствар и то најчешће изазива разне компликације у односу на земљу домаћина. Замерке упућене мени не односе се на мој рад у Вашингтону, већ на неке унутрашњо-политич-

Изазивање судбине

Вративши се на одмор у земљу, амбасадор Милан Ст. Протић је обавестио јавност о непостојању било какве политичке везе између њега и ДСС-а, а потом прокоментарисао њену садашњу позицију у односу на изворна програмска начела.

- Сада немам никакве везе са ДСС, осим када њихови људи сврате у Вашингтон и није тачно да нисам у добрим односима са њима. Сматрам да се ДСС прилично удаљила од својих изворних начела и осећам да многи из те партије према мени гаје одређену нетрпељивост због таквог става. Знао да се дигла велика прашина приликом доласка патријарха Павла у амбасаду. Изгледа да је то многим сметало, а ни СМПП то није прихватио са одушевљењем, али мени ништа званично рекли - изјавио је Протић.

Изјаве условиле опозив

После опозива са челног места наше дипломатске мисије у САД, Милан Ст. Протић је покушао да сагледа шта га је снашло.

- Прибојавао сам се. Зато сам и тражио толике гаранције и тешка срца пристао да одем у Вашингтон. Кампања против мене била је диктирана и добро организована и то је доказ да се у овој земљи суштински мало шта променило. По званичном објашњењу, смењен сам због изјава које сам давао домаћим медијима. Па какву сам онда то штету држави нанео на спољном плану - упитао се Протић.

ке ствари. Овде се још добро не разуме чему служи дипломатски представник у страни земљи. Ја нисам обичан амбасадор, јер сам добио одрешене руке да радим најбоље што знам у корист ове земље. Тај договор је постигнут пре мог одласка у САД, јер је то био услов да одем у Вашингтон, али се нису сви тога придржавали и то је један од проблема - рекао је Протић поводом гласина да више неће бити амбасадор и да ће га на том месту заменити Александра Јоксимовић, помоћник Горана Свилованића и кадар Демократске странке на савезном нивоу.

Својим радом у Америци, на основу сопственог уписа, Милан Ст. Протић није био незадовољан, јер је свим силама настојао да промени врло неповољну слику коју је америчка јавност формирала о нашој земљи.

- С обзиром да нисмо имали јасну спољну политику према САД, моја дужност била је да отворим све канале

према америчким политичким институцијама, центрима власти, медијима и невладиним организацијама. То сам и успео. Ниједан амбасадор у САД се није више пута од мене састајао са председником Џорџом Бушом - нагласио је Протић, да би затим приметио како се око његовог имена прашина највише дигла после освећења просторија наше амбасаде, приликом посете патријарха Павла Америци.

У јавности су се, међутим, могли чути и други разлози који су допринели Протићевом слабом угледу код оних који су га и послали у прекоокеанску политичку мисију. Помињала се у том смислу Кошпунцијина јавна осуда Протићеве најаве Милошевићевог хапшења у Београду, затим сукоб са једним представником Милана Панића у Вашингтону, као и одређено незадовољство америчке администрације позицијом "слободног стрелца" за коју се Протић у својим наступима определио.

Опонирање београдској централи

Вероватно највећа грешка Милана Ст. Протића, коју му његов грађански усмерен шеф није могао опростити, везује се за освећење нашег дипломатског представништва у Вашингтону, можда и због тога што ће она, већ после 29. децембра, на основу уговора о сукцесији бивше Југославије, бити предата словеначком амбасадору у Америци, који је, иначе, као члан дипломатског кора, 25. јула, присуствовао чину освећења.

Месец дана пре тог догађаја, како се незванично могло сазнати, Министарство иностраних послова СРЈ је упозоравало нашег амбасадора да то не чини, али се он на та упуста није освртао.

- Ја ионако овде радим како ја мислим да треба. А коме се то не допада, нека протестује. Док сам ја овде, биће овако. Када буде неко други, он нек ради другачије. Али док сам ја овде, неки ће ред да се поштује - одговорио је Протић на питање да ли се пре доношења своје одлуке консултовао са претпостављенима у Београду.

Редакција листа "Данас" најоштрије је напала Протића због његове намере да патријарх Павле посети амбасаду, забринута, наводно, да "талас клерикализма", после војске и просвете, не захвати сада и југословенску дипломатију. Осим Протића, на тапету се нашао и Владета Јанковић, наш амбасадор у Великој Британији, за кога су новинари поменутог листа сазнали да је у сали за пријеме, без икаквог контакта са званичницима СМПП-а, окачио слику патријарха Павла, и то "на месту које је иначе протоколом предвиђено за слику шефа државе или за неко државно обележје".

Карикирајући ствари око Протићеве одлуке да у згради нашег дипломатског седишта угости поглавару СПЦ, новинари "Данаса" су се, у ствари, почешали тамо где их највише сврби, покушавајући да у свом листу, тобоже у име целокупне јавности, покрену нека питања која, у суштини, имају много дубљу позадину од оне за коју се на први поглед везују.

"Хоће ли и друга дипломатска представништва СРЈ у свету постати света места или остати у сфери секуларног, зависно од тога којој конфесији припадају поједини амбасадори, или јесу ли верници или атеисти? Ко ме уопште данашњи југословенски амбасадори полажу рачуне - држави, то јест Савезном министарству иностраних послова или својим партијама и црквама?", упитали су се коментатори "Данаса", у тексту који је, очигледно, имао

Свилановићев узлет у облаке

Осим Војислава Коштунице, према Протићевом мишљењу још један човек се драстично променио по доласку на власт.

- Горан Свилановић. Памтим га као младог човека који се међу последњима прикључио ДОС-у. Прихватио сам га и помагао му да стане на политичке ноге, упозна људе... Оног момента када је постао министар спољних послова нашао се у облацима и поверовао да су његове политичке амбиције најзад остварене - рекао је Протић.

за циљ не само да спречи освећење амбасаде, него и да одмах укаже на опасност од афирмације националних вредности и испољавања православне вере.

Уместо да се то схвати као уобичајена и свима разумљива појава, она је у овом случају представљена као највећи грех, па отуда не чуди због чега је Протићева дисквалификација, узимајући у обзир и друга његова сукобљавања, уследила врло брзо.

Издаја као национални интерес

После разрешења које му је придружила Савезна влада, први постмилошевићевски амбасадор у САД имао је могућности да српску политичку јавност шире обавести о владајућој атмосфери у Савезном министарству иностраних послова, гледајући на све то, наравно, из свог угла.

- Мислим да ће се ускоро чути још критика на рачун рада Савезног министарства иностраних послова. Већина људи шокирана је тиме ко стоји на челу министарства. И каквим се друштвом окружио Свилановић. Исто као што смо ми шокирани каквим се људима окружио Коштуница. Када погледате каријере и биографије тих људи, видите да они са новом визијом ове земље немају ама баш никакве везе. Да су то људи чије је политичко понашање до те мере недоследно и првртљиво да само одсликава бивше доба полтрона, улизица, доушника - изјавио је после опозива Протића у "Недељном телеграфу".

У том разговору, он је осуо дрвље и камење на адресу Војислава Коштунице, опгужујући га за подилажење народу и избегавање прилике да му погледа у очи и отворено каже шта га у блиској будућности очекује. Председник СРЈ, према Протићевим речима, није човек од идеја и од оних политичара који су способни да понуде решење. А са каквим идејама сам Протић располаже, показује његов коментар Милошевићевог хапшења и изведена

историјска паралела у вези с тим догађајем.

- Где бисмо ми данас били да смо слушали Коштуницу: да Милошевић није ухапшен, да није испоручен Хагу? Врло близу поновном увођењу санкција. Није питање да ли је требало или не да се то уради, већ шта би било да није. Волео бих да знам који је то општи интерес угрожен зато што је Милошевић испоручен Хашком трибуналу. Ми смо, кад је било тешко 1941. године, издали Стојадиновића Енглезима јер је то био национални интерес, па нико то није прогласио за издају, а било је много драматичније и горе него ово - оценио је праунук познатог политичара Стојана Протића.

Наглашавајући да се на његове депеше из Вашингтона у Београду нико није освртао, разрешени дипломата је сву кривицу за неуспех земље у спољној политици свалио на председника СРЈ Војислава Коштуницу, чију је председничку кампању прошле године свесрдно подржавао.

- С једне стране, има оних који имају идеју, то је оно реформско, демократско крило у ДОС. Али, они су се ограничили, пре свега на економски програм. Националну и спољну политику препустили су Коштуници. И ту је проблем - Коштуницу треба изазвати и потући на његовом терену. Требало га је изазвати, а не допустити му да води спољну политику и преговара о редифинисању заједничке државе са Црном Гором - запазио је накнадно Протић, из чега се више учача његово приближавање ДС-у него конкретна идеја шта би на спољнополитичком плану требало заиста урадити.

Рађање новог властодршца

До поделе у ДОС-у, тврди Протић, дошло је због тога што се једна група странака изричито определила за улазак у модерну Европу, а друга, коју фактички оличава само ДСС, приклонила ставу да се свет може променити. Примећујући да ће свет без нас моћи,

али да ми без њега не можемо. Протић у једном од одговора даје кратак политички портрет свог некадашњег саборца и коалиционог првака - Војислава Коштунице.

- Дајте човеку власт па ћете видети какав је. И то се данас види као на длану. Када човек постане овисник о власти, он је као наркоман - издаје, продаје, уништава све око себе. Не могу да се не сетим говора Коштунице на Конвенцији ДОС 1. септембра прошле године када је, између осталог, рекао да га власт неће променити. Ако је икога променила - њега је. Он постаје човек који тежи томе да буде апсолутни властодржац. Легализам на који се позива само је еуфемизам за заштиту бившег поретка и његових полуга власти. Очекивао сам да ће Коштуница, као аутентични некомуниста и демократа, каквим се представљао свих ових година, бити носилац демократских реформи у земљи. Али, како је добио власт претворио се преко ноћи у кључног заштитника некадашњег режима, његове логике... И данас је Коштуница највећи кочничар промена. Он је најдаље отишао у изневеравању наших политичких и моралних завета - окарактерисао је председника СРЈ Протић.

Осврћући се на другом месту на стање у нашој спољној политици, Протић ће рећи да се она готово не разликује од оне коју је спроводио Слободан Милошевић, с тим што је сада "мање деструктивна јер се лакше попустила међународним притисцима него што је то чинио Милошевић". Међутим, оно што им је заједничко јесте то што су и једна и друга вођене без икаквог плана.

Због свих тих промашаја, као и саботирања Републичке владе, бивши амбасадор у Вашингтону закључио је да би, да је на Коштуницином месту, већ одавно поднео оставку, док би у другом случају, гледајући из Ђинђићеве перспективе, одбио тражену реконструкцију Владе и натерао ДСС да заобарање Владе, како зна и уме, обезбеди неопходну скупштинску већину.

Деца окорелих комуниста

Владимир Кршљанин, бивши амбасадор СРЈ, оптужио је у "Сведоку" Милана Ст. Протића да је, одбијањем да на време изда визу, спречио Ремзија Кларка да на Видовдан стигне у Београд. С друге стране, Кршљанин је изнео фрапантне податке о кадровској политици у СМИП-у.

- Све указује да је отпад СКЈ, са својом децом, постао ударна песница ДОС-а. Оба родитеља министра Горана Свилановића радила су у ЦК СКЈ, а генералног секретара СМИП, Душана Лазића, бившег саветника за партијске односе у нашој амбасади у Москви, повукли су из пензије. Ту је и Јелица Минић, случајно ћерка Титовог министра иностраних послова Милоша Минића, којој се једино не могу одрећи извесни резултати у научном раду - навео је Кршљанин.

Добро изведена чистка

На примерке о непостојању званично дефинисане спољне политике, министар иностраних послова Горан Свилановић одговорио је у интервјуу за београдски недељник "Време".

- Мислим да те примерке не стоје: наша политика је од самог почетка кристално јасна: да се вратимо у међународну заједницу, да се интегришемо у Европу, и да што пре будемо примљени у оквиру Европске уније, да станемо њен члан. Наши људи не смеју да забораве да се ту не ради само о парама, јер интеграција у Европу подразумева да ћемо радикално изменити ову земљу, да ћемо реформисати правосуђе, полицију, војску, економију, пољопривреду... Такође, од првог дана наш приоритет су и добри односи са суседима и мислим да се то полако остварује - рекао је Свилановић, уз констатацију да је и успостављање балансираног односа са великим силама још један важан задатак који стоји пред нашом дипломатијом.

Свилановић је пренео да је у току модернизација Министарства иностраних послова, која се одвија захваљујући помоћи швајцарске владе, истакавши да је његова намера да ово министарство, са око хиљаду и по запослених у њему, освежи младим и стручним кадровима. Наравно, чистке које су снашле све друге институције по доласку ДОС-а на власт, нису заобиле ни запослене у овом делу савезне администрације.

- Што се тиче кадрова, промењени су готово сви начелници одељења, директори служби и дирекција, шефови сектора. Морам да кажем да сам веома задовољан како смо овај део посла урадили и како су се људи снашли у новим улогама - није крио своје задовољство актуелни шеф југословенске ди-

**Јелица Минић,
ћерка Милоша Минића**

пломатије.

О томе како су се, и по којим критеријумима, додељивала амбасадорска места, Свилановић, разумљиво, није изустео ни једну једину реч. Но, јасно је да се радило о класичној политичкој подобности. Зар би се, уосталом, неким другим критеријумом могло објаснити, рецимо, упућивање експонираног "отпораша" Владимира Павлова за нашег дипломатског представника у Канади, а да не говоримо још и о неким другим именима којима се, после 5. октобра, посрећило да постану оно што нису ни сањали да би једнога дана могли бити.

Избор Протићевог наследника

Сматрајући да је нова власт највеће резултате постигла на плану спољне политике, министар Свилановић је обећао да ће на некој од предстојећих седница Савезне скупштине поднети експозе о раду свог министарства. Насупрот таквој оцени, неки аналитичари су указали на чињеницу да је повратак СРЈ у највећи број међународних

институција, из којих је у протеклој деценији била одстрањена, дошао најпре због тога што су западне земље то дозволиле, а мање због неке динамичне спољне политике која је шармирала све око себе.

Кога ће уместо Милана Ст. Протића Свилановић, у договору са осталим представницима ДОС-а, изабрати за новог амбасадора у Вашингтону, још није познато, мада се нека имена већ спомињу као Протићеви наследници. Највише изгледа, бар по ономе што се могло чути, има професор Светозар Стојановић, кога многи истичу као најозбиљнијег кандидата за деликатни задатак у САД. У игри су, наводно, били и новинари Бојана Лекић и Стојан Церовић, иако је потпредседник ДСС-а Драган Маршићанин демантовао вести да његова странка подржава Лекићеву. Мада се и о њој једно време говорило као кандидату, како ствари тренутно стоје, Александра Јоксимовић је, изгледа, отпала из комбинације да она замени Протића.

Од наведених имена, сигурно је да професор Стојановић има најјаче везе, јер је он, да се на тренутак подсетимо, члан Комисије за истину и помирење коју је формирао Војислав Коштуница и уз то оснивач Српско-америчког центра за унапређење и развој односа српског и америчког народа у свим областима стваралаштва.

Шта ће он урадити, ако уопште буде изабран за Протићевог наследника, тешко је претпоставити, јер ће позиција некадашњег праксисовца и саветника Добрице Ђосића највише зависити од тога шта о његовом раду буде мислио његов нови шеф.

Јер, искуство је показало, ни чести сусрети са председником Џорџом Бушом, нису били довољни да Милана Ст. Протића на дуже време задрже у Вашингтону.

Добрица Гајић

КЛОВНОВСКА МОНАРХИЈА ИЛИ БАНАНА РЕПУБЛИКА

С времена на време, на нашим просторима актуелизује се питање повратка монархије. Повратак држављанства и имовине члановима породице Карађорђевић пробудио је наду монархиста да се насилно укинута краљевина 1945. године може вратити. С друге стране, заговорници републике истичу превазиђеност монархије као облика владавине и њену супротстављеност грађанским слободама и правима да свако може бити биран, те да нема привилегија само рођењем у одређеној породици. Међутим, присталице монархије, да ли из незнања, да ли из лицемерја, прихватају све демократске тековине, а монарха виде само као симбол суверенитета, остатак традиције која је лепа и за коју је народ везан, театралну фигуру, без икакве власти

Монархија подразумева владавину монарха и у супротности је са демократијом. Монарх без власти нема никакву функцију и постаје климоглави пајак који се за празнике или догађаје значајне за државу појављује пред народом и осмехује са балкона или свечане ложе, што за сваког искреног монархисту представља увреду монарха и монархије.

Такође, као такав, обезвлашћен, он и његова породица постају предмет лова папараца, оговарања и свакојаког писања булеварских листова. Затим, периодично странке републиканске оријентације, с правом, постављају питање сврсисходности овакве монархије.

Вилијем Монгомери,
фактички господар Србије

"Где је мој кључ?" Имовина је основни разлог повратка Александра Карађорђевића

Претедент на српски, односно југословенски престо, Александар Карађорђевић, посебно је занимљива личност. Човек који закупљен каријером британског официра крајем осамдесетих година прошлог века није ни помишљао на повратак на престо. У прилог овој чињеници говори податак да српски језик није знао, а и данас, после толико година, говори лошије него стране дипломате после четворогодишњег мандата. Значи, не само да га није интересовала круна, већ ни сопствени народ.

**Туђману међу првима
Александар
Карађорђевић честитао
"демократију"**

Воле краља, али да буде фигура

С друге стране, такозване монархистичке странке самим постојањем негирају смисао постојања монархије, а на нашим просторима све су на председничким изборима имале своје кандидате. Чак и прича да би, после евентуалне победе на изборима, председничко место укинули у корист краља звучи лицемерно, јер би сву власт сачували за себе, а краљ би био само фигура. Затим, тврдње да је уставна монархија део наше традиције, исто не стоји јер су у Србији владари увек владали, а нису представљали симболе националне романтике ни покриће за утољавње жеље за влашћу квази-монархиста.

Претедент на српски, односно југословенски престо Александар Карађорђевић посебно је занимљива личност. Човек који заокупљен каријером британског официра крајем осамдесетих година прошлог века није ни помишљао на повратак на престо. У прилог овој чињеници говори податак да српски језик није знао, а и данас, после толико година, говори лошије него стране дипломате после четворогодишњег мандата. Значи, не само да га није интересовала круна, већ ни сопствени народ. Веровао је да комунизам никада неће пасти, те да се он и његова породица неће вратити у отаџбину. Какав борбени дух!

Међутим, ствари су се на историјској позорници врло брзо мењале, те су се енглеском официру са успостављањем вишестраначја у Србији, пробудиле краљевске амбиције. Незаин-

Пошто је данас тренд глобализације и незамерања свету (читај Вашингтону), није упутно имати суверену државу, па још и краљевину. Много боља варијанта је бана република која само фиктивно постоји и која ће у скорије време добити уставне оквире за потпуни нестанак. Све легално и легитимно, и што је најважније демократски. Монархија ту представља непотребни вишак, кад већ Монтгомери тако успешно господари Србијом, легално и легитимно изабран од стране америчког председника.

тересован за политичке догађаје у бившој Југославији, који су обележили почетак деведесетих година, уосталом као и за сопствени народ осамдесетих, или можда као одани официр Велике Британије, почео да даје изјаве у духу добро познате енглеске политике према српском народу. Велика „демократије“ у Словенији и Хрватској у којима се у процесу оружане сецесије уништава и затире све што је српско, а Србију у којој би желео, односно једино могао да заседне на трон, ставља на стуб сра-

буде, а која је изазвала, у првом реду, уосталом као и током целог прошлог века, држава којој као официр верно служи. Ниједном речју није осудио окупацију Косова и Метохије или је, да иронија буде већа, заборавио да су му прадеду краља Петра I звали осветник Косова.

Данас је претедент на престо Александар окупатор Косова и Метохије, јер се није одрекао службе у енглеској војсци, а знање стечено у њој ставио у функцију одбране сопственог народа.

БРОЈ 4786 ГОДИНА XVII		СРЕДНАЈ ОРЕДА 12, АПРСТА 1921. ГОД		БРОЈ 8324 СРЕДНА	
ПОЛИТИКА			ВЛАДИСЛАВ РИШНИКАР ОШЕКАЧ „ПОЛИТИКА“ (1906—1914. г.) УМ. АНТОНИЈА, РАТОВАУ А. СРЕДНОМ 1914. г.		
УРЕДИШТИНО И АДМИНИСТРАЦИЈА Улица Краља Александра Број 12 ТЕЛЕФОН БРОЈ 588			Директор, Д-р Слободан РИШНИКАР. Уредници: Владимир ВЛАДИСЛАВ и Јован ТАНЦИЋ.		„Политика“ излази сваког дана осим недеље. ПРЕТПЛАТА: За ову Краљевину до 1. јануара 1921. год. За иностранство до 1. јануара 1921. год.
† КРАЉ ПЕТАР ПРВИ Јуче, у 5 часова и 30 минута по подне, умро је Петар Први, осветник Косова и први краљ уједињеног народа.					

ма замерајући мањак демократије и људских слобода, заборављајући да је за време управо тог „мањка“ демократије први пут дошао у отаџбину.

Да ствар буде гора, слеп пред ратом који је све више захватао просторе бивше Југославије и његовим узроцима, изјављује: „Бићу краљ Југославије“.

Србин у енглеском шињелу!

Са таквим размишљањем и ставовима вероватно би био примеренији као краљ Хрватима и Словенцима, али има неопростиву ману што је Србин, или су му бар преци били. У истом маниру наставио је и за време НАТО агресије. Ваљда као официр те алијансе, упорно је тражио проблем у бившем режиму и некаквом демократском питању. Није се сетио ниједанпут, за све ове године, да попут свог покојног стрица Томислава Карађорђевића, обиђе рањенике и упозна се са страдањима народа чији краљ намерава да

Енглеz у души не може да разуме српски народ

као што доликује једном краљу. Још би само фалило да, попут шпанског суверена Хуана Карлоса, честита француској влади 14. јул и оде на прославу одсецања главе француског краља и успостављања прве модерне републике у Европи. Да није тужно било би смешно!

Доласком ДОС-а на власт решено је питање држављанства и повраћаја имовине породици Карађорђевић. Само њима! Пошто су претходно краљеву, односно државно, злато братски поделили са српским непријатељима са простора бивше Југославије, досовци су се сетили да народу замажу очи тиме што ће краљевској породици нешто вратити. И ту се показало право лице Александра Карађорђевића. Њега, у ствари, интересује само имовина, па љутић узвикује: „Где је мој кључ“?

Није српски језик тако тежак, посебно ако треба нешто да се добије.

С обзиром да су Срби кроз историју, уз Французе, Немце и Русе једини имали своју, народну династију, што је представљало трн у оку многим и било знак непокорности и неприхватања туђинске власти, краљ енглеског духа и начина размишљања не може владати Србијом. Коси се са традицијом.

Шта ће им краљ, довољан и Монтгомери

Пошто је данас тренд глобализације и незамерања свету (читај Вашингтону), није упутно имати суверену државу, па још и краљевину. Много боља варијанта је банава република која само фиктивно постоји и која ће у скорје време добити уставне оквире за пот-

пуни нестанак. Све легално и легитимно и што је најважније демократски. Монархија ту представља непотребни вишак, кад већ Монтгомери тако успешно господари Србијом, легално и легитимно изабран од стране америчког председника. Међутим, постоји компромисно решење.

Пошто Срби држе до традиције, а демократе воле англосаксонски начин размишљања, понашања и деловања и својски се труде да од Србије направе англосаксонску прђију, могао би Коштуница да се крунише као краљица. Ионако је већ показао извесне аристократске карактеристике. Наиме, самовољно је укинуо двеста година српске државности неуставним повратком, односно учлањењем наше државе у Организацију уједињених нација, чиме је де факто и де јуре прихватио ставове својих ментора да је Савезна Република Југославија новонастала држа-

Да ли нам треба овакав краљ?

ва, а не наследница бивше Југославије. Овим актом се ставио изнад Устава, чиме је показао још један аристократски манир.

Оваква „императорка“ на српском трону значила би очување српске традиције - да владари буду људи из народа, а демократе би имале подударност са својим узорима. Републиканце би имао ко да погледа у очи, за монархисте ко да буде необавештен. Или обрнуто. Свеједно. Била би то краљица националног помирења, а вероватно би и Жарко Кораћ, иако убеђени левиچار и антимонархиста, овакво решење здушно прихватио.

Александар Јоксимовић

Коштуницу за краљицу, што да не?

ЗБОГОМ ДРЖАВО

Операција НАТО-а прикупљања оружја од шиптарских терориста под називом "Неопходна жетва" завршена је успешно, по оцени званичника Западне алијансе. Скупљено је свих три хиљаде комада лаког наоружања, додуше уз мале компликације, како би цела операција изгледала што озбиљније. Сада су на реду македонски државни органи. Треба приступити промени Устава да би Шиптари добили пола државе као задовољење за своје ратне напоре. Није лоше за државу у транзицији, половина територије за три хиљаде пушака, али музејске вредности, што је од посебног значаја за даљи економски развој

Властодршци су у Србији, као, по сопственом тврђењу, најбржи реформатори у Источној Европи, на време увидели трендове који владају у међународним односима, нарочито на просторима српских земаља, те су сами, без ратних дејстава и притисака, приступили уставним променама. Држава ће бити фино издељена на покрајине, па нека узима шта ко мисли да је његово. Нашој држави пушке заузврат нису потребне, имамо пуне музеје, бар што се оружја тиче. А више нећемо ни ратовати, кренули смо у Европу, а колики ћемо стићи мање је важно, опет ћемо сви тамо, у Европи, бити заједно. Логика за посматрање!

"Амери" партнери - али терористима

Македонија је најбољи показатељ свим заљубљеницима у НАТО демократију, НАТО цивилизацију и како јој све не тепају, како пролазе сарадници и савезници Сједињених Америчких Држава. Као што је бивши државни

Над коликом ће се територијом вијорити?

секретар Сједињених Америчких Држава рекао: „Бити непријатељ Америке је опасно, али бити пријатељ је погубно“. Рекао човек, али нема ко да слуша, или не верују, па би да се увере

Мудро македонско руководство је на време схватило потребу учлањења у "Партнерство за мир" и присуство НАТО трупа на својој територији, како би млада македонска држава сачувала своју независност и суверенитет од агресивног северног суседа - Србије.

Македонци су били толико занесени својим дипломатским "успесима" да нису видели да им они који су изазвали ратове на простору бивше Југославије неће опростити мир у држави.

Хенри Кисинџер

Бивши председник Македоније Киро Глигоров погрешно проценио ко је прави непријатељ

сами.

Македонија је била „мезимче“ такозване међународне заједнице, односно Сједињених Америчких Држава. Истицали су је као пример државе која се једина на просторима бивше Југославије издвојила без испаљеног метка. Држава у којој су међунационални односи на завидном нивоу, без обзира на висок проценат шиптарског становништва. „Мудро“ македонско руковод-

ство је на време схватило потребу учлањења у „Партнерство за мир“ и присуство НАТО трупа на својој територији, како би млада македонска држава сачувала своју независност и суверенитет од агресивног северног суседа – Србије.

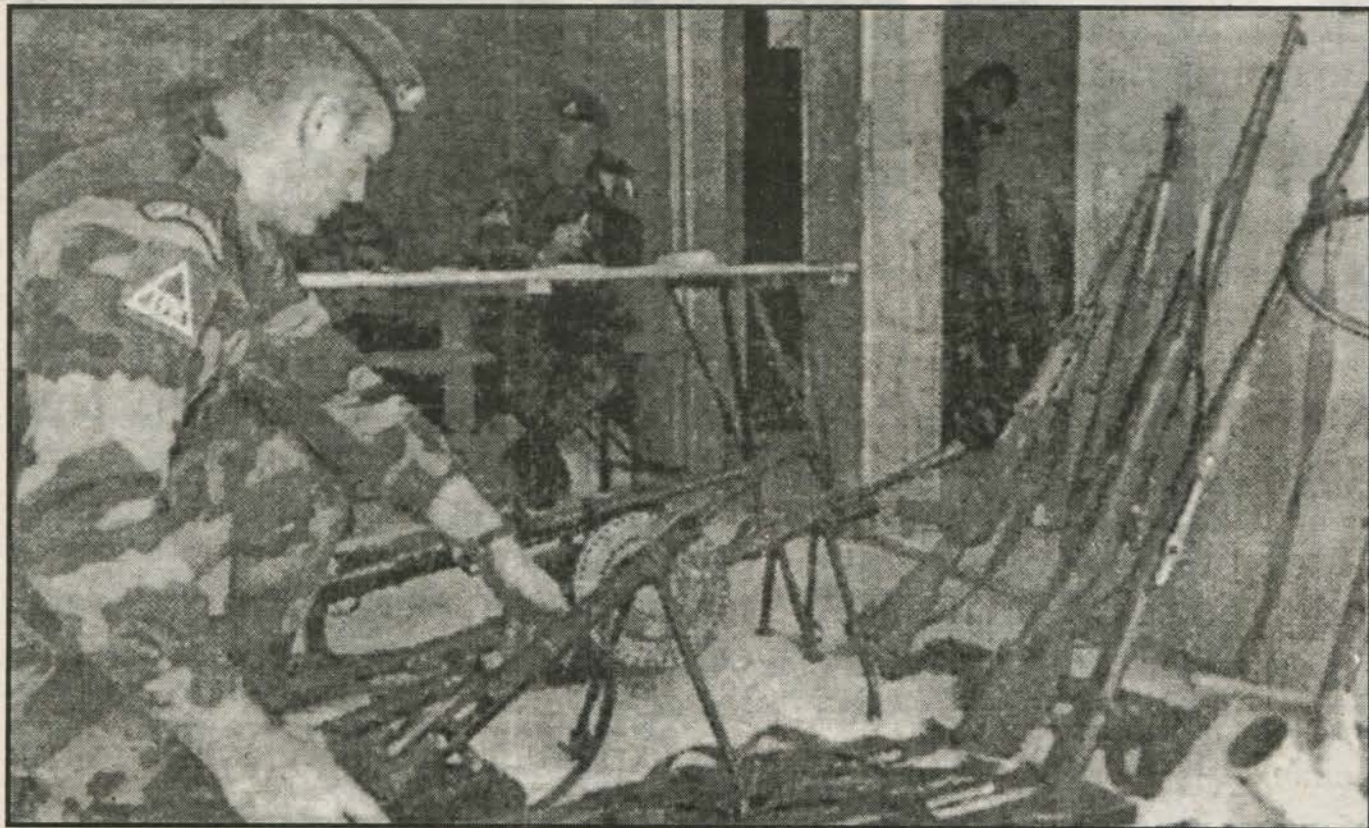
Македонци су били толико занесени својим дипломатским „успесима“ да нису видели да им они који су изазвали ратове на простору бивше Југославије

неће опростити мир у држави. Нису схватили да НАТО трупе обучавају, организују и наоружавају Шиптаре, а да северни сусед не би дозволио да се отцепе без испаљеног метка, да је имао претензије према територији новонастале македонске државе на коју полаже историјско право. Тотално погрешна стратегија.

Уосталом, док је пажња света била заокупљена борбом Србије за опстанак и основна права српског народа на његовим етничким просторима, Македонија је била поштеђена рата и сигурна. Значи, Србија не да није угрожавала Македонију, већ је својом борбом продужавала њен опстанак. Сада су се ствари драстично промениле. У Србији је на власти марионетски режим, само још није достигнут такав степен демократије да председник државе буде баптистички пастор као у Македонији.

Македонија плаћа цену своје заблуде

За разлику од Македонаца, који већином не желе да признају, НАТО стратеги врло добро знају етничко порекло словенског становништва Македоније и праву историју, а према њиховим плановима ниједна српска територија не сме остати целовита. На Македонију је дошао ред да окуси горчину судбине коју већ преживљавају све српске земље. Зато НАТО креатори на српским територијама полако, али сигурно, стварају велику државу етнолингвистичке групе, верски шаролике

У току је нова операција НАТО трупа, врлих бранитеља суверенитета и независности Македоније, под називом "Ћилибарска лисица". Још једна превара, само назив други. Идемо Јово наново. АНА ће, после краткотрајног затишја, схватити да се права Шиптара и даље не поштују, да македонска влада не испуњава обавезе преузете из мировног плана, да је живот са Македонцима у јединственој држави немогућ, те је најбоље решење да се новим ратом изборе да се држава састоји из две републике, које ће се референдумом изјаснити о својој даљој судбини. Балканска прича се понавља само су личности друге. Свака сличност је намерна.

и неутемељене, која себе назива Шиптарима, а која ће бити извор нестабилности и стална претња миру на Балкану, а и у целој Европи.

Занимљиво је да су се они који су дошли да бране Македонију повукли чим су почела ратна дејства. „Партнерство за мир”, изгледа, важи само када нема рата, а стратешка повлачења из ратних зона имају колико год хоћете објашњења: те држава није пуноправни члан НАТО-а, па остале чланице нису обавезне да је бране, иако су наводно дошле због тога, те грађански рат је унутрашња ствар па остале државе не би желеле да се мешају, итд, сијасет небулоза.

Међутим, да фарса буде потпуна, НАТО је условио повратак својих трупа прекидом ратних дејстава, односно, уступцима македонске владе. Марионетске македонске власти су под притиском попустиле, а не треба заборавити ни на чињеницу да се такозвани Хашки трибунал односи на злочине почињене на тлу бивше Југославије, што подразумева и Македонију, те се лако може десити да неки некооперативни македонски званичник, неспреман да прихвати демократско растакање државе, убрзо прави друштво бившем председнику Савезне Републике Југославије Слободану Милошевићу.

Овај рат представља изузетак по једној значајној чињеници. Наиме, ово је први сукоб на просторима бивше Југославије, у последњих десет година, за који, ма колико то желеле, Сједињене Америчке Државе и њихове европске савезнице нису могле да оптуже режим у Београду.

Да македонској јавности укажу да ово није крај, Шиптари су, по замисли НАТО учитеља, својој терористичкој организацији променили име из ОНА (Ослободилачка народна армија) у АНА (Албанска национална армија). Како одредбе мировног споразума не

важе за АНА-у, само је ОНА враћала оружје, а претапањем у АНА-у престала да постоји, чиме су Шиптари испунили своје обавезе и пред светском јавношћу се показали као одређени за мир, увек када им се омогући остваривање права, која им, авај, стално неко гази. Сценарио већ виђен!

Операција „Неопходна жетва” је изгледа имала словну грешку, те се у пракси, према очекивањима, изродила у неопходну жртву, у којој су македонске власти, зарад краткотрајног мира у кући и формалног очувања земље, жртвовале западни део државе.

“Ћилибарска лисица”

У току је нова операција НАТО трупа, врлих бранитеља суверенитета и независности Македоније, под називом „Ћилибарска лисица”. Још једна превара, само назив други. Идемо Јово наново. АНА ће, после краткотрајног затишја, схватити да се права Шиптара и даље не поштују, да македонска влада не испуњава обавезе преузете из мировног плана, да је живот са Македонцима у јединственој држави немогућ, те је најбоље решење да се новим ратом изборе да се држава састоји из две републике, које ће се референдумом изјаснити о својој даљој судбини. Балканска прича се понавља само су личности друге. Свака сличност је намерна.

Македонија остаје као најупечатљивији пример шта се дешава са онима који се уљуљукују лажима да ће неко други проливати свој зној зарад њиховог благостања и своју крв зарад очувања њихове државе. Увек актуелна народна мудрост каже: Чувајте се Латина (у овом случају Англосаксонаца) када вам дарове носе и тешко оном чију државу туђа војска чува! Неки су се издигли изнад народа исувише високо да би мудрости чули, утолико је пад дубљи, а отрежњење болније.

Александар Јоксимовић

**Франсоа Леотар и Џејмс Пердју:
јахачи македонске апокалипсе**

УЗУРПАТОРИ НА СРПСКОЈ ЗЕМЉИ

На војном полигону, подигнутом на Гламочком пољу, НАТО је показао за шта му је потребна наша територија, као што је то исто демонстрирао и на Косову и Метохији. Сада је бацио око и на објекте Војске Југославије на нашој територији

После одлуке Савезне владе да омогући НАТО-у да преко наше територије обавља транзит својих трупа и опреме до Космета и Македоније, образложене испуњавањем обавеза по анексима Дејтонског и Кумановског споразума, и првих конвоја који су прошли кроз Србију, може се уочити намера највиших државних органа да што пре успоставе најтепшу сарадњу са овом војном алијансом и погнуте главе пређу преко онога што нам је она, својим злочиначким нападом, приредила пре две године.

Прича о сарадњи, која је прво започела са снагама КФОР-а на југу Србије, добија ових дана свој наставак у све чешићим најавама да би НАТО снаге могле за своје потребе да закупе и одређене објекте Војске Југославије унутар СРЈ. Додуше, савезни министар унутрашњих послова Зоран Живковић је демантовао тврдње да се о давању наших база на услугу НАТО-у уоп-

ште разговарало са његовим челницима у Бриселу, али нас елементарна обазривост, иницирана честим променама у мишљењу наших највиших државних функционера, враћа на ону народну мудрост - да где има дима, има и ватре.

Уступањем својих објеката Северноатлантској алијанси, или пристајањем да се на сопственој територији лоцирају стране војне базе, што као могућност не би требало одбацити, СРЈ би пошла примером неких бивших југословенских република које су на такво решење још пре неку годину добровољно пристале.

Убрзано стационирање на Балкану

Педантнији истраживачи војне проблематике, побројали су на територији бивше БиХ три америчке базе (једну на аеродрому Дубраве код Ту-

зле, другу код Брчког и трећу код Братунца), са укупно 6.000 војника, затим једну у Хрватској и седам на Косову и Метохији, међу којима је "Бондстил" прави град у маломе, који ће врло брзо моћи да прихвати скоро 7.000 војника. Додајмо томе да је словеначка лука Копар већ постала америчка транзитна база и да је сама Словенија велики кандидат за пуноправног члана НАТО-а. Од суседних земаља, Мађарска је Американцима уступила један свој аеродром, у Грчкој им је остала само војна база на Криту, док Бугарска и Румунија нуде на услугу све чиме располажу. У Албанији и Македонији, као што се може приметити, највећа војна сила буквално ради шта хоће.

- Пошто јој Немачка није продужила уговор за стационирање НАТО трупа, Америка грчевито тражи да стационира војску у Европи. Из Немачке треба изместити 600.000 Американца, када се рачунају и породице војника. На силу су ушли у Босну, на Косово, у Албанију, сад ће у Македонију. Кад се ове територије саберу, добија се величина једне Немачке. Доказ да намеравају да се "настане" управо овде јесте база Бондстил грађена од тврдог материјала, која треба да издржи наредних 50-100 година. Узмите у обзир и базе код Штимља, на Овчем пољу, аеродром Петровац код Скопља, да упорно траже Голеш. Ни Грчка неће остати мирна. Злоупотребиће Албанце на северозападу и тако ће успети територијално да се повежу са својом базом Превезом. Њима је ДОС био потребан само да би отерао Милошевића. Сад га растурају да доведу једног Милана Панића, који ће рећи: "Кад сам долазио у Југославију, мој председник ми је рекао..." - оценио је недавно овим речима намере НАТО-а пензионисани генерал-пуковник Милан Петковић.

Америчка војна база на Косову и Метохији - Бондстил

Америчка окупација Космета

Професор Емил Влајки, писац књиге "Демонизација Срба", изнео је у разговору за "Борбу" како су Американци остварили мултиетничко друштво на Косову и Метохији.

- САД су заобишле Уједињене нације и Савет безбедности када су бомбардовале Југославију из "хуманитарних разлога". Американци су се правдали да спашавају албанску популацију на Косову, како би обезбедили његову мултиетничност. Ја сам у једном свом тексту рекао да су после окупације Косова, САД стварно обезбедиле мултиетнички карактер јужне српске Покрајине; тамо више нема Срба, Рома, Црногораца и других, али зато има Енглезе, Француза, Немаца, Американаца... Сада странци осигуравају мултиетнички карактер Косова - констатовао је Влајки.

Поред тога, мора се имати у виду податак да су САД највећи извозник оружја на свету и да у модернизацији наоружања оних земаља које прво приступају "Партнерству за мир", а касније самом НАТО-у, њихов војноиндустријски комплекс види значајне потрошаче конвенционалног наоружања, мада, да и то кажемо, трговина овом врстом робе цвета и у другим подручјима света.

Дакле, са војним присуством НАТО-а на Балкану треба рачунати на дуже време. Поготово ако се има у виду изградња планираног нафтовода од Каспијског до Јадранског мора и значај који ће он у будућности имати за снабдевање западних земаља.

Вандали на Гламочком пољу

Али, оно што наш народ недовољно зна, осим оног дела српског живља који потиче са тих простора, односи се на незапамћено уништавање свих трагова српске културе на местима где су САД већ изградиле своје војне базе и полигоне.

Суочено са тим проблемом, Удружење Гламочана у Београду издало је скромно одштампану публикацију, под називом "НАТО полигон на Гламочком пољу", коју је написао Јово Бајић. Ова брошурица посвећена је затирању гламочких Срба у рату од 1992. до 1995. године и последицама које су их задесиле у избеглиштву. Из ње се врло прецизно може сазнати каква је све не-

дела НАТО машинерија починила на давнашњем српском простору, са којег су Хрвати 1995. године протерали целокупно српско становништво.

"На простору који захвата површину већу од двеста квадратних километара, где први пут после две хиљаде година нема староседелачког становништва, уништавају се не само насеља, него се чулају из корена и најстарији историјски трагови саме Европе, руше се споменици стари три хиљаде година. А упоредо са прошлосту овде се уништава и будућност - разорни пројектили пуњени осиромашеним уранијумом и другим отровним састојцима за дуже време затровали су земљиште, воду и ваздух, ту најчистију природу која се исконски чедна успела сачувати на Гламочкој висоравни. Сва ова злодела, да цинизам буде већи чине се у име међународне заједнице. Уједињених нација и тековина западне демократије.

То до сада у историји незабележено недело чине војници најмоћнијих западних земаља: Сједињених Америчких Држава, Велике Британије, Немачке, Италије, Шпаније... После егзодуса гламочких Срба који је уследио у јесен 1995. године, кога је логистички потпомогао и сам НАТО, у двадесетак српских насеља у северозападном делу Гламочког поља формиран је војни полигон. Древна српска насеља у којима је живот непрекидно трајао још од бронзаног доба - сеоске куће, цркве, гробља, старе праисторијске градине, стећци претворени су у мете. По њивама, ливадама, сеоским испашама и гајевима, које је још пре једног века у катастарске књиге укњижила Аустро-Угарска, крстаре тенкови. А житеље ових села, власнике кућа и њива, гламочке Србе, нико о томе претходно није ни обавестио. На овом примеру Европа је погазила један од најважнијих принципа западноевропске демократије - неприкосновеност приватне својине. И не само то: Србима, власницима те имовине, тамо је приступ забрањен!", пише Бајић.

Насиље над културом

Са НАТО полигона, који је захватио пространство на којем су се налазила 23 српска насеља, са 403 породице из 53 стара гламочка рода, заглашујуће експлозије, које потресају целу Гламочку висораван, даноноћно се могу чути још од летњих месеци 1996. године. Разорне детонације биле су врло често узрок многобројним пожарима који су прогутали многе напуштене засеке. Примера ради, у августу 1998. године могао се приметити велики пожар који се ширио из правца села Пријана. Такође, није тајна да су се на овом полигону обучавали да рукују новим

Центар Гламоча, снимљен крајем марта 1992. године

Етничко чишћење уз помоћ Енглеза

Етничко чишћење Срба са Гламочког поља, како показује Јово Бајић, Хрвати су извели захваљујући подршци НАТО солдатеке:

"На Гламочкој висији, што потврђују прворазредни историјски извори, од раног средњег века па све до лета 1995. године живели су Срби Гламочани. Они су представљали и огромну већину становништва гламочке општине. Од укупно 15.000 житеља колико их је овде живело до избијања рата 1992. године Срби су чинили 84 одсто, муслимани око 15, док Хрвата, који су у Гламоч почели да се насељавају тек у време Аустро-Угарске није било ни један одсто! Али у јесен 1995. године пред налетима војске Републике Хрватске и војних снага босанско-херцеговачких Хрвата, Хрватског вијећа обране сви Срби су протерани и овај простор је етнички очишћен. Оне који нису успели да се на време склоне, а међу њима је било и доста цивила у дубокој старости, хрватски војници су пострелили и сахранили у масовне гробнице. Све се то догодило под надзором и уз логистичку помоћ НАТО снага које су се тада звале УНПРОФОР. Посебну помоћ Хрватима тада су пружили Енглези који су у то време водили главну реч. Цео овај древни простор уступљен је после Хрватима!"

оружјем и припадници хрватске и муслиманске војске, као верни савезници НАТО алијансе.

На страницама ове публикације, Јово Бајић помиње најзначајније историјске догађаје и вредне археолошке налазе, који су пре доласка НАТО трупа репрезентовали 2.800 година дугу историју Гламочког поља. Бајић наглашава да су за време Павелићеве НДХ усташе побиле и бациле у јаме и масовне гробнице 1.393 гламочка Србина, међу којима је било мушкараца, жена, деце и стараца, док су нове власти, после ослобођења, 5.758 Гламочана преселиле у Војводину, тако да их је у завичају, према подацима из 1995. године, било негде око 12.000.

"За најмање дванаест векова опстојања на овим просторима гламочки Срби су преживели бројне катастрофе. Гламочким пољем су прошле многе војске највећих војних сила у историји, све те војске остављале су иза себе тешка разарања, али је иза њих увек понешто остало. У околним шумама и гудурама увек се сачувао део народа који би на старим темељима правило нове куће, чиме се живот настављао. Али данас су мали изгледи да ће се нешто тако поново догодити", записује Бајић.

Не марећи много у својим акцијама ни за живе људе, војни планери НАТО-а сигурно нису узимали у обзир знање да се њихов полигон за испробавање ко зна каквог наоружања налази над изузетно важним историјским слојевима, који у себи садрже најстарије трагове не само балканске, већ и европске историје.

Међу бројним споменицима, који су најдиректније угрожени, вреди споменути градину у Рељином селу, подиг-

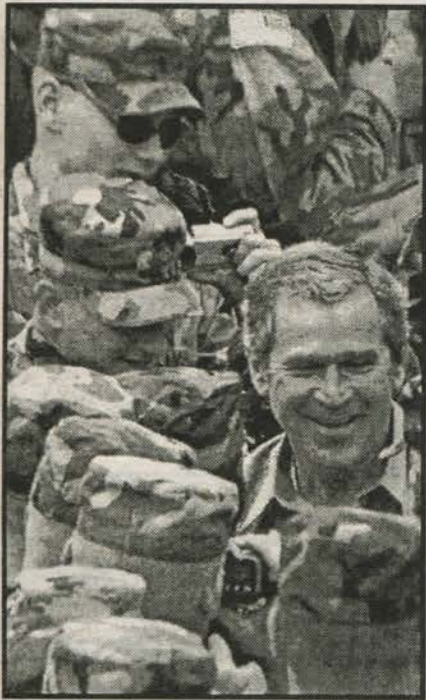
Гламочки Срби окупљени код манастира Веселиња у Врби сахрањују 10. августа 1991. године кости својих мртвих извађених из усташких јама

нуту од илирског племена Далмата, затим остатке старог далматског града на вису Обаљ, код села Ваган, потом трагове римских путева и насеобина, као и остатке српских средњовековних цркава, у селима Пријане и Штекеровци, бројне стећке на разним локалитетима итд.

"Хрвати, који су етнички очистили Гламочко поље, на очиглед и прећутну сагласност НАТО снага, спалили су и разорили куће у напуштеним српским насељима како се Срби тамо никада више не би могли вратити. Гашењем древних гламочких насеља гаси се најисконскије језгро европске духовне културе, фолклора, обичаја и веровања

које су гламочки Срби чували и преносили још из праисторије.

И такво стање ће, како се чини, дуго потрајати. Са друге стране океана, из Сједињених Америчких Држава, стижу гласови да ће из Загреба преко ових крајева према Дубровнику наредних година, америчким капиталом, бити изграђена велика саобраћајница, која ће се звати Бектелова цеста. А војни полигон НАТО снага ће се проширити и на суседно Ливањско поље, опет на земљишту које се у аустроугарским катастарским картама са краја деветнаестог века води као власништво ливањских Срба, које су Хрвати, усташе, уз помоћ Немаца, десетковали

у нечувеним покољима током Другог светског рата. А истребљење тих ливанских Срба из суседства завршили су Хрвати уз помоћ западних сила у рату 1992-1995. године", наводи Бајић.

Суморни избеглички дани

За пет година изнанства, проведених у Републици Српској или Србији, од 12.000 Срба који су 28. јула 1995. године напустили Гламочко поље, до краја маја 2000. године умрло је њих 2.300, најчешће од рака или инфаркта. У њиховом завичају, то су биле болести од којих је у мирним временима ретко ко боловао, а идентична оцена односи се и на српске избеглице са подручја општина Ливно, Купрес, Грахово, Дрвар, Петровац и шире, о чему је поуздане податке прикупио Ранко Ђукић, председник Удружења Гламочана у Београду.

Према тим подацима, 5.000 Гламочана се, после напуштања својих огњишта, задржало у Бањалуци и околним селима Мишин Хан и Драгочај, око 700 их је нашло уточиште у Модричи,

600 се сместило у општини Сребреница, а 200 населило у општини Прњавор. У Дервенти и Брчком нашло је смештај више од 100 породица, док су се остали обрели у Приједору, Шамцу, Броду, Градишци, Братунцу и Зворнику. Један број Гламочана избегао је у Београд и Нови Сад, код своје родбине. Тражећи боље услове, преко сто млађих Гламочана одселило се, углавном, у Канаду, Аустралију и Нови Зеланд. Требало би још рећи да је за четири године рата, у одбрани свог краја, погинуло 105 бораца и 30-так цивила са Гламочког поља.

Великој смртности избеглих највише су допринели туга и очај, али и насељавање у влажним равничарским пределима који им као горштинама никако нису одговарали.

"На Гламочком пољу, на надморској висини која је достигала близу хиљаду метара, са изузетно здравом климом дуго се живело и без болести. Већина становника доживљавала је осамдесету годину. Било је сеоских гробаља у којима понекада по петнаестак година није копана гробница. Нашавши се у избеглиштву где их је свакодневно ломила и трошила немаштина, неизвесност и незнање, горштина су постајали неотпорни и физички слаби па их је смрт масовно косила. Немилице су их односили рак и болести срца. Кратко се боловало и лако умирало. За пет година проведених у избеглиштву умро је сваки пети гламочки избеглица", наводи Бајић.

Међу умрлима, највише је било оних у раздобљу од 60-70 година, док је 70 посто умрлих било мушког пола. Нажалост, било је и 15-так самоубистава, на која су се, обично, немогући да поднесу несрећу која их је задесила, одлучивали људи у пуној животној снази. Највећи број самоубистава забележен је међу онима који су избегли у Дервенту, а статистика каже да су само избеглице из Босанског Петровца више дизале руку на себе од Гламочана.

Без шансе за повратак

Један мањи број избеглих гламочких Срба одлучио је да се врати у род-

на села, што је у тим местима довело до подметања великих пожара. Почетком јула 1999. године нестало је у пламену 17 зграда у селу Зајаруга, а годину дана касније, уз немо посматрање НАТО војника, изгорела су села Брајићи и Главице.

Помоћ за српске повратнике, у односу на ону коју су хрватске власти и међународна заједница пружиле муслиманима и Хрватима, била је више него симболична и са њом се ништа значајније није могло урадити на српским кућиштима.

"До краја августа 2000. године у село Зајаруга вратило се 25 породица или 60 људи, у Шумњаке око 50 житеља, Халашић и Рудиће по 50 до 60 старијих житеља, у Ковачевце око 30 Срба. У село Врбу у коме је манастир Веселиње на своја огњишта дошло је око 40 житеља, у Камен и Подградину укупно 50 до 60 становника. И у сам град Гламоч у своје станове вратило се десетак породица. Враћају се углавном брачни парови старости 60 до 80 година, а просечно домаћинство повратника је двочлано. До сада још није забележено да се неко млађи вратио, а међу повратницима такође нема ниједног детета. Они које је повукао завичајни зов и жеља да умру испод својих брда препуштени су сами себи. Хуманитарне помоћи, здравствене и друге заштите готово да и нема, а о могућности да се започне нека привредна делатност нема ни помена", истиче Бајић.

Међутим, шансу за повратак нису добили, нити ће је икада добити житељи 23 српска села на Гламочком пољу, на чијим имањима је НАТО подигао свој војни полигон. Штавише, како констатује писац цитиране брошуре, команданти овог полигона покушали су да од гламочких избеглица, по цени од једне немачке марке по квадратном метру, откупе оно што су насилно запосели.

Ових дана могло се чути да сличан поступак желе да примене и они који су на српској земљи подигли "Бондспил", тако да све приче међународне заједнице о повратку избеглих на своја огњишта, у овом случају косметских Срба, падају у воду и само говоре о перфидним намерама највеће војне силе да на нашој територији, без обзира да ли је реч о Гламочком пољу или Косову и Метохији, подигну своје интервенционистичке базе и полигоне за тестирање најмодернијег оружја.

Потресна судбина гламочких Срба и уништавање значајних историјских остатака на Гламочком пољу, који су се нашли под НАТО чизмом, илуструју циљеве западног Левијатана више него било шта друго. И о томе колико је то заиста корисно по наш народ, нико нормалан убудуће не би требало да има никаквих илузија.

Добрица Гајић

ЦИА помагала у "Олуји"

Рој Гутман, амерички новинар, оптужио је у "Њу-Свику" америчку обавештајну службу (ЦИА) због тога што је у "Олуји" директно помагала Хрватима.

"ЦИА је у почетку била против те акције, плашећи се управо масовних злочина, али Стејт департамент је на крају одлучио да је не спречава и Хрватима је дао не 'зелено', већ 'жуто светло'. Након тога, ЦИА је помогла хрватским тајним службама својим информацијама и документацијом, коју би сада требало да уступи Хашком суду", пише у свом тексту Гутман.

СВЕ ЈЕ НА ПРОДАЈУ

Реорганизација Војске Југославије, још једна последица "демократизације" друштва и транзиције која нас је задесила, подразумева њену рационализацију односно смањење. Држава се смањује, те јој не треба велика војска, а може и да шкоди имиџу нове "демократске" власти. Војска, чију бројност, наоружање и технику нису прописали НАТО стратеги, изазива подозрење суседа и представља латентну опасност по мир и безбедност у региону, јер је у стању да сама одбрани државу. Таква војска ДОС-у не треба. Нове бољшевице тек очекује мукотрпан посао извињавања свима који су етнички очистили вековне српске просторе, што у тим походима нису баш све Србе успели да покољу. Неки су претекли

Војска која може да брани државу ремети планове о уласку у "Партнерство за мир" и друге системе глобалне безбедности, а обзиром да је непоразена изашла из НАТО агресије, пожељно је свести је на такву меру да више никад не буде у стању да се одупре НАТО солдатески. То захтева Монггомери, а односи Сједињених Америчких Држава и наше земље су на високом нивоу. Што мања Србија то виши нивои. У том циљу војска ће продати или изнајмити тристатридесетшест објеката. Да ли је нови изум врлих економских генија да војска почне да издржава себе саму? Можда јој то нови уставни оквири предвиђају? Идеја да војска издржава себе саму је заиста епохална. Тако нешто нису били у стању да смисле ни најмаштовитији умови бесмисла у које лагано тоне западна цивилизација. Али врло је логично, пошто држави не треба војска, ни војсци не треба држава. Сама ће да се издржава али ће ипак морати да подноси рачуне онима који је не желе.

Основна одлика "демократије"

- цивилна контрола оружаних снага

Једна од основних одлика демократије, тако драге речи досовцима, је цивилна контрола оружаних снага. Посебно је по том питању гласан Драгољуб Мићуновић, председник Већа грађана Савезне скупштине. Навикао ста-

Политикант у генералској униформи

Шта поручује Мићуновић

- Устав не предвиђа цивилну контролу оружаних снага и у том погледу мора се видно мењати јер парламент мора добијати писане извештаје Војске Југославије и одређивати буџет за армију.

Reorganizacija Generalštaba Vojske Jugoslavije biće okončana do juna naredne godine

Vojska prodaje i kasarne

BEOGRAD (FoNet) - Načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije, general-pukovnik Nebojša Pavković ocenio je da se započela reorganizacija i racionalizacija u Generalštabu VJ može završiti do kraja juna naredne godine.

Kako je juče saopštila Informativna služba GS VJ, na sednici kolegijuma načelnika GS VJ, 27. septembra, zaključeno je da je u proteklom periodu stvorena „povoljna borbena gotovost VJ“, kao i da se „zbog nedostatka stabilnih parametara, o kojima je bilo reči i na sednici Vrhovnog saveta odbrane, nije moglo pristupiti reorganizaciji i racionalizaciji na operativnom i stratežijskom nivou“. U saopštenju se navodi se da je u okviru racionalizacije troškova VJ predviđeno da se proda ili da u zakup ukupno 336 objekata - 14 kasarni, 75 skladišta i magacina, deset vezbalista, poligona i strelišta, 132 kantine, devet ustanova, 61 parcela zem-

ljišta i 25 ostalih objekata i da je informacija o tome dostavljena vojnom kabinetu predsednika SRJ, predsedniku i potpredsedniku Savezne vlade i Saveznoj direkciji za imovinu SRJ.

Prema podacima građevinske uprave GS VJ, površina zemljišta je 2.400,77 hektara sa 1.076 objekata visoke gradnje, čija površina iznosi 456.951 kvadratni metar, kaže se u saopštenju.

Kako je saopšteno, do kraja juna 2002. biće rasformirane sve lake pešadijske brigade i odredi u pešadijskim i motorizovanim brigadama, a ljudstvo iz rasformiranih jedinica i tehničko-materijalna sredstva biće raspoređeni u jedinice A klasifikacije, čime će se poboljšati kvalitet popune navedenih jedinica.

U armijama su formirani centri za obuku vojnika roda pešadije u Valjevu, Pijevljama i Zaječaru, a obuka vojnika granicara na nivou VJ objedinjena je u motorizovanoj jedinici u Pirotu.

Шта прича Коштуница

- Без обзира на политичке мотиве, убијање цивила увек је злочин против човечности ма где се догодило, у Њујорку и Вашингтону, у Европи или на Балкану. СР Југославија, одавно и сама жртва тероризма, жели да буде део глобалних напора против тероризма који ће се ослањати на систем универзалне колективне безбедности, на систем Уједињених нација.

ри большевик на разне врсте контрола, од радничке па надаље, уосталом тражио је као дисидент више контроле, сада тражи више ДОС-а замаскираног парламентом, у свим сферама живота, .

Пошто се може очекивати преизмање праксе контролисања опозиције новим пословником, из Републичког парламента у Савезни, значи контрола парламента је заправо контрола ДОС-а. Ужелео се Мићуновић јахања, само сад би уместо попова јахао официре. У бољој су кондицији, издржљивији су, могу дуже да се јашу.

поседне територије које њена команда сматра да јој припадају.

Територија није освојена док пешадија не крочи на њу. Зато будућа досовско-шиптарско-натовска пешадија у својим маршевима можда, дође и до Ниша. Нема везе, ионако је све то једна војска. Нећемо се ваљда делити по ознакама које носимо. То су реликти бившег режима, који нас је свађао са целим светом. ОВК ионако има много новца од диловања дрогом, оружјем,

Коме су потребни војни објекти?

Коме су потребни војни објекти? Није ли то начин да се домаћој јавности тржишним разлозима оправда стационирање НАТО трупа? Ето, ми понудили, а једино НАТО био заинтересован. Или ће, можда, и ОВК-а бити заинтересована. Свеједно. ОВК је у време НАТО агресије била, по речима Веслија Кларка, пешадија западне алијансе, а обзиром да је тежња до-сманлија што скорији улазак у НАТО, ОВК се може сматрати савезничком војском или можда, будућом српском пешадијом. А свакој пешадији су потребне касарне, стрелишта, полигони да би била што боље увежбана, да за-

белим робљем. То најбоље зна Небојша Човић. Врло је присан са њима, може се рећи чак интиман. Толико да је лио горке сузе кад му је убијен блиски сарадник Ризван Ђазими познатији као капетан Леши.

Ко ће сад неприметно да врати ОВК у копнену зону безбедности, после повлачења зружених снага наше земље? Ко да је предводи у походу до Ниша? Мораће Човић да се упознаје са осталим командантима терористичких банди. А да ли ће они њега волети и поштовати као што он воли њих остаје да се види? Човића то брине. Шиптари су подеснији за сарадњу од Американца, не питају колико кошта, битно је само да купе. А што више купе више ће их Човић частити. Добра је то душа и широке је руке.

Мања територија - мање бриге

Што је мања српска територија мање бриге ДОС-у, мање гладних, преварених и изневерених. Изрази се понекад, понеки протест, због некоректног понашања представника међународних организација, наставка терора шиптарских терориста и закључи да се мора наставити са сарадњом. За ДОС-ову власт и то је превелики напор.

Рационализацијом Војске Југославије предвиђено је и расформирање свих лаких пешадијских бригада и одреда. Ти вишкови се, такође, могу изнајмљивати као плаћени ратници. Уосталом, Небојша Човић је већ начелника генералштаба, свог имењака, Павковића и друге официре који му нису по вољи окарактерисао као "псе рата". Али није битно шта прича Човић, битно је како на то гледају амерички господари. Ако они некога прогласе "псом рата" онда он то и јесте, у противном може бити романтични бо-

рац против тероризма, рецимо.

У циљу глобалне борбе против тероризма може се вишак војника, као израз добре воље, наравно, послати у Авганистан, да гину за рачун оних који су нас убијали. Уместо да наша власт тражи ратну одштету, што би било врло некоректно с обзиром на тренутак и ситуацију у којој се наша "сирота" Америка, може се послати српски војник да страда уместо америчког или енглеског. Тиме би ниво сарадње Србије и Сједињених Америчких Држава био подигнут на још виши ниво, приврженост демократским начелима потврђена, а српском крвљу би доказали да смо достојни да нас НАТО брани.

Претходно би као потпору светској кампањи против тероризма требало да сваки грађанин издвоји дневницу солидарности, уместо за изградњу порушених мостова по Србији, за рушења кућа и мостова другима. Неће ваљда Американци сами да носе трошкове, а „жртвују“ се за цео свет. Срећом у

Авганистану немају шта да сруше, могу само да премештају камење и песак с једног места на друго.

Шта то беше војничка част и достојанство?

Све то "мртав хладан" посматра и, што је најгоре, учествује у овој лакрдији рационализације и реорганизације војске начелник генералштаба Небојша Павковић. Генерал за све режиме, борац против НАТО-а, сутра генерал западне алијансе, ко зна? Можда се домогне још неког кадровског стана, а и претња Хагом као сабља виси над главом генерала - војног полицајца. А погнуту главу сабља не сече, нада се Павковић. Војничка част и достојанство, шта то беше? То је било некада када су српске војводе подигле глас против државе, коју је са српским непријатељима наивно и неодговорно стварао краљ Александар Карађорђевић. Њих историја памти, изучавају их војне ака-

Радо би јахао и официре Драгољуб Мићуновић

демије, Павковић нема тих амбиција, довољни су стан и редовна плата. Њему не смета да служи у војсци дојучерашњих непријатеља, само ако га буду хтели. Он је модеран генерал, прати светске токове и уклапа се у њих боље него многи политичари.

Мирно је посматрао револуцију на београдским улицама и одмах се ставио у службу новог, нелегитимног и нелегалног председника Савезне Републике Југославије. Изјавио му оданост као да је краљ или је у паничном страху за своју судбину заборавио коме се заклео и коме треба да служи. Можда је у револуционарном Коштуници препознао новог Лењина или Стаљина, те му се за сваки случај заклео на верност. Хоће ли бити спреман да и на његовим трибинама учествује, као својевремено на ЈУЛ-овим, и хоће ли зарад даљег уживања Коштиничине наклоности и заштите спроводити чистке и бити ослонац његове диктатуре која на мала врата улази у Србију? Од ЈУЛ-а до ДОС-а кратак је пут.

Александар Јоксимовић

Оданост: јуче Милошевић, данас Коштуница, сутра?

"Политика", среда 10. октобар

- На југу Србије, Војска Југославије и полиција показале су и доказале стабилност, професионалност, кооперативност и спремност за реформе. Југословенске снаге безбедности су у решавању кризе на југу Србије и преузимању копнене зоне безбедности показале исту ону спремност способност и одлучност коју су две године раније испољиле у супротстављању натовском бомбардовању. Сада, када су се политичке и остале прилике промениле, када је положај СРЈ у свету постао другачији, ВЈ и полиција сматрале су нормалним да, ради решавања кризе, сарађују са дојучерашњим противником, уз узajамно уважавање. Био је то пример заједничког и адекватног деловања политике и оружаних снага и професионалног извршавања задатака по стандардима система безбедности међународне заједнице - истакао је у свом излагању председник СРЈ Војислав Коштуница.

АУТОНОМАШИ ТРАЖЕ ДРЖАВУ

Одбацујући предлог ДСС-а и ГСС-а о подели Србије на шест региона, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, истакао је да би Војводини требало укинути сва аутономна права, јер нема никаквих разлога да она ужива посебан статус у Србији

Посету Средњебанатском округу, по којем је, 5. септембра, "протутњао" са екипом својих министара, председник Републичке владе Зоран Ђинђић искористио је и за изношење свог става о аутономији Војводине, проблему на којем у последње време све више инсистирају његови коалициони партнери Ненад Чанак, Миодраг Исаков и Јожеф Каса.

Приликом задржавања у Зрењанину, републички премијер је рекао да би, у принципу, прво општинама требало пружити већа овлашћења и могућност слободног удруживања, а да се о неким другим захтевима може разговарати после 10. септембра, када у Владу буду стигли папири надлежних министарстава о финансијским и другим по-

следицама које би децентрализација и већа аутономија Војводине могла изазвати у републичком буџету.

Може се рећи да ће посебан притисак да се садашњи статус Војводине промени долазити све више и од утицајних званичника међународне заједнице, што је после сусрета са Јожефом Касом и наговестио шеф посматрачке мисије ОЕБС-а у Београду Стефан Санино, изјавивши да ће организација којој припада "подстицати квалитетно дефинисање односа између Војводине и централних власти".

Све то довољно говори да би у наредним месецима политичке тензије у Војводини могле да прерасту у ново кризно жариште и од унутрашњег постану међународни проблем у који ће многи фактори још отвореније умешати своје прсте.

Два решења за регионализацију

Подсећања ради, о аутономији Војводине и постепеној децентрализацији Србије Зоран Ђинђић је најсадржајније говорио на Ђурђевдан ове године, на прослави крсне славе ДС-а у Новом Саду, када је дословце рекао да је он "већи аутономаш" и од Чанка и од Исакова.

- За три месеца се није десило много на плану аутономије Војводине јер је то један од најозбиљнијих захвата у наслеђеном систему централизоване власти. Оно што се постепено дешава је да демократски карактер власти почиње да функционише, да нема телефонских налога из централе, да нема централизованог ауторитета где локални функционери само спроводе налоге. Предстоји озбиљна реформа кроз реви-

зију свих надлежности које власт има у областима судства, школства, привреде, здравства, полиције, да се види шта од тога може да буде делегирано на ниво покрајине. За целу Србију, и за Чачак и за Ниш, боље је да Војводина има знатан део надлежности. За нас у Београду је циљ да се посао добро обави, а не да га ми обавезно обавимо - изјавио је Ђинђић.

С обзиром на то да је у свом предизборном говору у Центру "Сава", на Конвенцији ДОС-а, 1. септембра 2000. године, Војислав Коштуница дао реч да ће, буде ли изабран за председника, "покренути иницијативу за демократско уставно претемељење и децентрализацију Југославије". Демократска

странка Србије је, заједно са Грађанским савезом, у оквиру предлога новог Устава, предложила недавно платформу по којој би Србију ваљало децентрализовати.

Тим решењем, обликованим од радне групе у саставу Лидија Баства-Флајнер, Зорица Радовић, Слободан Самарџић, Драгољуб Поповић, Маријана Пејванчић и Владимир Белић, зацртано је да Република Србија буде подељена на следеће регионе: Београд, Војводину, југозападну и југоисточну Србију, Шумадију-Подунавље и Косово и Метохију.

У случају да неки од наведених региона не покаже интересовање за додељеним степеном аутономије, на сцену ступа алтернативно решење по којем би статус покрајине био регулисан само за Војводину, док би број других територијалних јединица био накнадно одређен.

Територијално уређење Србије, по овом предлогу, подразумевало би у себи четири организациона облика: општину, округ, покрајину и републику. Уколико би дошло до тога да три региона хоће да се организационо повежу, формирала би се тада одређена област.

Оквири за нову државу

Миодраг Исаков, предводник групе војвођанских реформиста, који би у предстојећој реконструкцији Владе требало да постане министар за регионализацију и децентрализацију, изложио је јавности по ком моделу ће се регионализација спроводити.

- Следећи тренд модерних држава у свету, Србију треба уредити по принципу асиметричне регионализације. То значи већи број региона са различитим степеном аутономије, у зависности од специфичних потреба и традиције сваког од тих региона. Притом, наравно, и Војводина се мора регионализовати, јер ништа не бисмо добили ако би се центар власти из Београда пресељено у Нови Сад и републички, заменио војвођанским централизмом - изјаснио се Исаков.

У оквиру Војводине, Исаков предвиђа давање одређеног степена аутономије за три војвођанске регије: Срем, Банат и Бачку. А због изражених економских разлика, оставља могућност за регионализацију Баната на јужни и северни део.

Са захтевима да се аутономија Војводине изврши по етничком принципу, за шта се залаже Савез војвођанских Мађара Јожефа Касе, Исаков се није сложио. Своје противљење моделу територијалне аутономије по Касином принципу, он је извукао из, како је навео, лошег искуства српског народа који такву врсту аутономије није успео да

оствари у неким деловима бивше Југославије. У том смислу, Исаков се супроставио и захтевима да се мађарска национална мањина промовише у народ, јер би то било неспојиво са залагањем ДОС-а за Србију као грађанску државу и паралелним постојањем других националних мањина у Војводини.

Изненадно "сагласје" са Демократском странком Србије у погледу конститутивног акта за Војводину, Исаков је почетком септембра нешто детаљније образложио.

- Па, једно је када политичари о нечему разговарају, а сасвим то другачије изгледа када за сто седну правни експерти. Ми смо формирали тим експерата, њих шест-седам, који ће написати за десетак дана нацрт тог акта. Ритам његовог настанка биће усклађен са радом београдске групе која ради на нацрту новог републичког Устава. Одмах сам рекао да је то што су понудили ДСС и ГСС, од свих досадашњих предлога, најприхватљивије за Војводину. Но ми ћемо тражити степен аутономије више. Значи потпуно законодавну, судску и извршну власт и самосталан буџет. Наравно, војска, царина и монетарна политика остају у надлежности федерације - закључио је Исаков.

Смеле прогнозе стручњака

Различите идеје о будућем статусу Војводине и територијалној подели Србије могле су се чути и међу нашим правницима. Пре неколико месеци, о учествовалим захтевима за редефинисање уставног положаја ове покрајине своје гледиште је понудио и др Павле Николић, професор уставног права.

- Сматрам да статус Војводине, као и Косова и Метохије (после ослобађања од иностране окупације и уништења терориста), треба мењати, али у оквиру преуређења целокупног државног

устројства Србије. У том послу ваља веома помно анализирати ранија решења и искуства, да би се онемогућиле погубне грешке из прошлости. Уставом СФРЈ од 1974. године створен је апсурдан "модел" аутономије који никада ни у једној земљи није постојао, нити је имао основа у теорији о аутономији. Покрајине су биле створене као "конститутиван елемент" федерације и федеративног уређења уопште, а у њихово биће су унети значајни елементи "државности", па су и постале квази-федералне јединице. То је било смишљено дело тадашњег партијског и државног руководства, срачунато на слабљење и потпуно разбијање Србије у оквиру тадашње Југославије. Због тога, оживљавање ове концепције о аутономији, или заговарање сличне њој, мора се сасећи у корену. Компаративна пракса аутономије у демократским земљама пружа лепе и здраве примере који се лако могу прилагодити нашим условима - рекао је Николић.

Због става о вишеструкој користи тако уређене државе, Николић се залажио за регионализацију Србије, сматрајући да јој тај процес не може нанети штету.

- Мислим да би у Србији било пожељно Уставом образовати десетак области, с тим што би у јужној покрајини биле образоване две (Косово и Метохија), а у Војводини три области (Срем, Банат и Бачка). Аутономија би нарочито била зајемчена у домену финансија, па би области, у границама одређеним уставом и законима, утврђивале сопствене порезе, таксе и приресе, располагале приходима од сопствене имовине, а добијале би и законом одређен проценат од појединих државних пореза. У областима би се образовала скупштина, савет, органи управе, а председник скупштине би истовремено био и председник области. Аутономија би уживала уставносудску, судску и сваку другу заштиту, а у Народну скупштину Србије би били бирани и представници области - предложио је Николић, уз тврдњу да у тако организованом Србији аутономаштво не би имало шансе да оживи у било ком облику.

Поређење са Швајцарском

Признајући да и садашњи Устав Србије обезбеђује довољно аутономних надлежности Војводини, професор Радослав Стојановић је решење потражио у асиметричном статусу Војводине у односу на остале регионе, јер због својих особености она, по њему, заслужује да буде аутономија, што претпоставља и учешће у законодавној власти. Сличне примере, Стојановић проналази у Шпанији и Италији, наводећи Јужни Тирол и његову асиметричну

позицију коју је условило доминантно присуство аустријске националне мањине.

Опасност од тога да би региони, једнога дана, могли да стекну атрибуте државности, може се, према Стојановићевом уверењу, отклонити тако што би се у нови устав уградиле механизми "функционалне интеграције", који су у неким европским земљама дали "фантастичне резултате". Уместо тражења што веће власти, требало би успостављати такве механизме који ће, независно од граница, водити стварању заједничке развојне политике у области пољопривреде, енергетике, технологије и туризма.

- Нема децентрализације система ако законом нису одређени приходи из републичког буџета за једну локалну заједницу. У Швајцарској, рецимо, једна трећина новца остаје централној власти, друга трећина одлази у кантоне, а трећа трећина - општинама. Многи "експерти" ће рећи да ми нисмо Швајцарска, а ја им одговарам да тај систем функционише од пре 150 година и тврдим да смо ми сада на знатно вишем нивоу него што су они били тада.

Од новца који општина добија, свака мањина требало да добије одређени износ процентуално према својој заступљености у тој средини. Ако хоће, рецимо, да гради велелепни хотел, нека то уради ако има паре. То што им већина неће диктирати одлуке, омогућиће и

њихово боље укључивање у одређену средину, боље задовољавање сопствених потреба, али и одговорност пред сопственим бирачима - поткрепио је примером своју теоријску аргументацију професор Стојановић.

Опасне центрифугалне тенденције

Потпуно другачије виђење овог проблема изложио је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Упитан на конференцији за новинаре, одржаној 30. августа, да каже своје мишљење о предлогу ДСС-а и ГСС-а, др Шешељ је у свом одговору указао на озбиљне замке које регионализација носи и потом нагласио да се Српска радикална странка залаже за сасвим супротно решење од оног које пропугирају чланице ДОС-а.

- Наш став је према томе негативан и апсолутно одбијајући. Неки масонски кругови у Београду, предвођени покојним академиком Миодрагом Јовичићем, још пре више година су форсирали идеју о регионализацији Србије. Та идеја би дефинитивно упропастила Србију. Уместо две аутономне покрајине, с којима и тако муку мучимо, они су се спремали да уведу девет покрајина. Сад је то Кошгуница, ваљда, смањило на шест, али принцип је исти. Регион који има своју скупштину, своју владу и који доноси законе има атрибуте државе, како год да га назовемо, а онда се

појављују, по природи ствари, центрифугалне тенденције.

Кад Француска уведе те регионе, можемо можда и ми о њима да размишљамо. Док их Француска не уведе нека их ни нама не нуде овде. То би значило дефинитивно разбијање Србије. Српска радикална странка је против постојања садашњих покрајина. Ми смо се о томе увек отворено изјашњавали, и ако већ сада нисмо у стању да укинемо покрајину Косово и Метохију, можемо бар да укинемо Војводину. То је једино решење, јер који је разлог постојања војвођанске аутономије? Нико жив не може да га искаже.

У Војводини је огромна већина Срба. Војводина је као аутономија постојала неко време у Аустро-Угарској, тада се звала Војводство Србија. Војвода Шупљикац је био први аустроугарски генерал, он је умро после годину дана, а онда је аустроугарски цар директно преузео ту титулу. У својим бројним титулама аустроугарски цар је имао и титулу великог војводе Војводства Србије, али пошто је Војводина уједињена са матицом Србијом вољом војвођанских Срба, јасно и гласно израженом у новембру 1918. године, пре формирања Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, она је саставни део Србије - одговорио је др Шешељ и тиме поручио јавности шта о регионализацији Србије и аутономији Војводине мисле српски радикали.

Добрица Гајић

Протестима до ванредних избора

Приликом посете Новом Саду, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, рекао је да ће, 5. октобра, на годишњицу "досманлијско-булдожерске револуције", Српска радикална странка одржати у том граду протестни митинг, а затим кренути са организовањем нових митинга по Србији.

- Овде, зато што је Војводина најугроженија српска земља. Циљ протеста је да укажу народу на оно што је ова власт урадила за протеклих годину дана, а резултат тога су - беда, хаос, мафијашко деловање врха власти, због чега ће се радикали залагати за хитно расписивање ванредних избора, на свим нивоима - поручио је из Новог Сада лидер Српске радикалне странке др Војислав Шешељ.

НА ЛИЧЈЕ ЈЕДНЕ УТОПИЈЕ

Демократија је коначно стигла са петим октобром прошле године, папагајски понављају сви званичници ДОС-а. Када је мера демократије сопствени долазак на власт, онда је такав начин размишљања сасвим прихватљив. Када смо на власти то јесте демократија, а када нисмо, због сопствене неспособности, онда је то диктатура

Уопште, демократија је растегљив појам идеалан за својевољна тумачења и манипулације. Ко је тај ко пресуђује шта је демократско, а шта није? Толико истицана потреба за демократијом ствара утисак да је демократија једина суштина и смисао живота. После таквих размишљања постаје невероватно како су људи живели и стварали без демократије?

Да ли је само назив демократски испред имена неке странке или покрета довољан да се та организација заиста сматра таквом? Или је, ипак, најбитнија пресуда такозване међународне заједнице, односно Сједињених Америчких Држава, које себе сматрају идеалом демократије? Изгледа пре ово друго. Онда уопште не чуди када се нека држава бомбардује у име демократије, као на пример Србија и Ирак. Или је, по мишљењу досманлија и појединих квазинтелектуалаца, победа Туђмана и Хрватске демократске заједнице такође била победа демократије, после које су уследила зверства над Србима!?

Западна "демократија" испира нам мозак

Прави разлози таквих злочина прикривају се борбом за људска права, слободе, хуманости и чега све не. Тако,

на пример, на окупираном Косову и Метохији сведоци смо свих демократских тековина пренетих из Сједињених Америчких Држава: убиства, изградњи војних база као темеља цивилног друштва... То су нека од њих. Што је најгоре, овде се не ради о двоструким аршинима; тако заиста изгледа демократија на амерички начин. И у Сједињеним Америчким Државама убиства су уобичајена појава, отмице, силовања брутална гушења свих ставова супротних званичној политици, уопште милитаризовано друштво, посебно у сфери спољне политике. Све је подређено војној индустрији, није реткост да председник буде генерал и свако ко представља сметњу интересима војног лобија бива елиминисан. Куд ћете већу демократију?

Најтужније је да постоји значајан број присталица таквог начина размишљања и у нашој земљи, која је директно осетила и још увек осећа по-

следице те и такве демократије; који заиста верују у приче (бајке) и правду коју широм света шире и спроводе Сједињене Америчке Државе. До те мере им је мозак испран да не верују сопственим очима и ушима, већ им свест и савест уљуљукују и уобличавају медији, сви до једног под контролом истог центра, да је свеједно одакле се информишете. Вести су свуда исте од речи до речи, разлика је само у спикерима или изгледу новина. Такви људи су спремни да своју заслешљеност бране до фанатизма правдајући се тезом да се не може против света, односно војне диктатуре Сједињених Америчких Држава.

Да ли је само назив демократски испред имена неке странке или покрета довољан да се та организација заиста сматра таквом? Или је, ипак, најбитнија пресуда такозване међународне заједнице, односно Сједињених Америчких Држава, које себе сматрају идеалом демократије? Изгледа пре ово друго. Онда уопште не чуди када се нека држава бомбардује у име демократије, као на пример Србија и Ирак.

Процес глобализације већ показује прве одлике. Садашње власти су у толикој мери самосталне да морају да питају ММФ (Међународни монетарни фонд) и од њега добију одобрење за свако покушљање или одлагање. Ускоро ће питати и за одлазак у нужник. Значи да владе у глобализованом свету служе само као преносиоци порука, односно сервиси за скупљање пореза и поделу пензија. Одлуке доноси неко други, тако да је у савременом свету сасвим свеједно ко је на власти, Коштуница или Ширак, Ђинђић или Шредер, сви имају исти центар одлучивања и истоветан начин деловања.

Своје ставове бране дефетизмом: таква су времена, они су јачи, не можемо само ми против њих. Проблем је у несхватању да нисмо ми против њих, већ они против нас, не угрожавамо ми њих и не намећемо им своје ставове, већ обрнуто. Али, за размишљање треба користити здрав разум, а то се коси са демократским начелима.

Свакодневни живот демантује лепе жеље

Шта се то тако епохално и демократски догодило од октобра прошле године, осим што сви из ДОС-а понављају и истичу сопствени допринос победе и учвршћивању демократије у нашој земљи? Додуше, процес још није завршен, постоје извесне сметње које, а ко би други, праве остади досманлија, иде незадрживо напред, корацима од седам миља. Како лепо звучи, штета што није истина.

Свакодневни живот демантује лепе жеље, те од све демократије имамо демократска покушљања, демократску униформност свих медија, демократску сервилност према Западу странака на власти које себе доживљавају као демократске. После извођења „демократске“ револуције, живот из дана у дан постоје све тежи. Досовци никако да схвате да револуција не може бити демократска, већ је ова петооктобарска по својој суштини, учесницима, начину извођења и циљевима била кла-

сична, бољшевичка. Али, убедили бољшевици себе да су демократе, то је сада, како то воле на српском да кажу, „ин“ у свету, па зашто онда и они то не би били. По тој логици је паљење државне телевизије и Савезне скупштине, коју ни нацисти нису дирали, израз демократије. Још када добијете потврду из света, нема шта да размишљате.

Одмах по насилном преузимању власти, „леgitимно“ неизабрани председник Коштуница поништава два века српске државности учлањеном Савезне Републике Југославије у Организацију уједињених нација. То што је наша земља била један од оснивача Уједињених нација и што је нелегално избачена из ове организације, врлог правника и самопрокламованог легалисту не занима. Журило му се да учини било шта, па макар и овакву глупост, што ће га уписати у историју. Историју бешчашћа.

Вештом манипулацијом термином револуција, зависно од потребе, досманлије су створиле правни вакуум. Наиме, кад год им одговара позивају се на закон као темељ правне државе, а када закон онемогућава самовољу, па макар се радило и о Уставу као највишем правном акту, истичу да револуција подразумева заобилажење закона који се сматрају недемократски и који коче промене.

Демократски се из затвора пуштају терористи, поништавају судске пресуде НАТО злочинцима као наводне судске лакрдије, при том се не покрећу

нови процеси који неће бити лакрдија, јер су сада судови ослобођени и независни, толико слободни и независни да многи месецима не постоје. Демократска је и спремност да се Сједињеним Америчким Државама изађе у сусрет приликом сваког захтева, као израз добре воље. Чак и више него што се тражи. Зашто не би били већи католици од папе? У противном, није демократски. Бар је такво званично мишљење.

Процес глобализације - одумирање државе

Процес глобализације подразумева полако, али сигурно, одумирање државе. Не личи ли то садашњим демократама на тежње једне идеологије којој више не припадају, и чији су наводни противници? Али, прва љубав заборавана нема, и од целокупне идеје спроводити само оно најгоре. Дакле, да би процес одумирања био спроведен, потребно је новим уставним решењима државу изделити на шест покрајина. За почетак, а после ће време показати, можда се укаже потреба за још неком. Као коначни циљ стално се истиче приступање Србије Европској унији. Заборавили бољшевици да се за такве, судбоносне одлуке народ пита на референдуму. Или мисле, народ изабрао ДОС, па ће ДОС о свему одлучивати за њега. Да се народ не замара сувише, доста је пропатио претходних десет година.

Процес глобализације већ показује прве одлике. Садашње власти су у толикој мери самосталне да морају да питају ММФ (Међународни монетарни фонд) и од њега добију одобрење за свако покушљање или одлагање. Ускоро ће питати и за одлазак у нужник. Значи да владе у глобализованом свету служе само као преносиоци порука, односно сервиси за скупљање пореза и поделу пензија. Одлуке доноси неко други, тако да је у савременом свету сасвим свеједно ко је на власти, Коштуница или Ширак, Ђинђић или Шредер, сви имају исти центар одлучивања и истоветан начин деловања.

Министар финансија Божидар Ђелић, човек са репутацијом стручњака, тачније гробара руске привреде, покушава да исти метод примени и у Србији, трудећи се да неупућене обмане тужном причом да је „грешке“ уочио и да је дошао да се за стотруко мање новца жртвује како би привреду Србије дигао на здраве ноге. Једина нелогичност његове приче, коју није објаснио, јесте како да после таквих катастрофалних грешака, за оне који су га послали у Русију, и даље слови за финансијског стручњака и генија. Генија зла.

Геније који се одједном, као зли папуљак из кутије, појавио на нашим просторима покушава да себе и свој,

Министар финансија Божидар Ђелић, човек са репутацијом стручњака, тачније гробара руске привреде, покушава да исти метод примени и у Србији, трудећи се да неупућене обмане тужном причом да је "грешке" уочио и да је дошао да се за стоструко мање новца жртвује како би привреду Србије дигао на здраве ноге. Једина нелогичност његове приче, коју није објаснио, јесте како да после таквих катастрофалних грешака, за оне који су га послали у Русију, и даље слови за финансијског стручњака и генија. Генија зла.

по Србију реквијемски, програм представи и школској омладини, како би се показао као модеран политичар који, ето, брине и преноси знање будућим колегама. Заборавља да образложи неупућеним школарцима зашто глобализација изазива тако бурне реакције у оним земљама у којој становништво већ дуже време осећа њене благодети. Уосталом, слична искуства је доживео и у Крагујевцу када није успео да убеди гладне раднике да зарад боље будућности треба да остану на улици. Вероватно будућим економистима није говорио ни да им у глобалном селу није намењена улога ни газда ни најамника, већ теглеће стоке која ће све своје потенцијале, знање и енергију ставити у службу голог преживљавања, као рецимо у Русији, сјајно изведеном експерименту генија. Претходно ће, како би им било лакше да прихвате, морати да се одрекну свих остатака прошлости као што су нација, вера, родољубље, да се одрекну садашњости и, што је најтрагичније, будућности. Али, за то су већ задужене невладине организације, Ђелић је геније само за финансије. Благо држави која за министра има таквог генија.

Министар полиције Душан Михајловић криминалце не жури, плашећи се да би на крају морао сам себе да хапси. Расписује награде, нудећи убицама које се јаве новац и мање казне. Судство је ту сувишно. Ако се овога сећате из вестерн филмова, сад је прилика да гледате у сопственој земљи. Шериф Михајловић расписује потернице и чека ловце на главе. За сада налази само хашке ловце на уцењене српске главе, али демократија је тек у повоју, дугачак је пут од Дивљег Запада, до правно уређене државе.

ДОС демонстрира "демократију"

Суштину демократије и њених принципа који владају у свету, из дана у дан, демонстрира ДОС-ов режим. С обзиром да је демократија један строго овичен појам са јасним правилима шта је демократско, а шта није, све што штрчи ван тога треба жигосати: ако је у питању левица као комунизам

или сталјинизам, а ако је десница као шовинизам или фашизам. У складу са таквом логиком треба, што је могуће више, ограничавати права посланика чије се деловање не уклапа у задате клише. По могућству донети мораторијум на деловање таквих странака да не би спутавале развој младе демократије.

Најбоље би било када би ДОС био сам у Скупштини, па да сам себи представља конструктивну опозицију. Имало би у таквој Скупштини о чему да се расправља. Ужасно су велике програмске разлике између појединих чланица ДОС-а по питању права педера, висини пореза, количини антисрпства и идолатрије свега западног, по могућству што изопаченијег и ненормалнијег. Такву демократију жели ДОС, што је једном приликом истакао шеф посланичке групе ДОС-а у Републичкој скупштини, Чедомир Јовановић. Одушевило га је заједништво конгресмена Републиканске и

Демократске странке у Америци приликом недавних терористичких напада. Заборавља да његов лидер, Зоран Ђинђић, приликом бомбардовања Србије није испољио ништа налик томе, већ је побегао под скуте српским непријатељима, клеветао сопствени народ и државу и тражио да се бомбардовање настави. Или није смео да буде солидаран са режимом којег су они који су нас бесомучно бомбардовали прогласили недемократским.

Ако је у питању демократија, боље и са убицама него са сопственим народом. Циљ оправдава средства, па и по цену образа и морала. „Ко хоће морал нека иде у цркву“, изјављивао је својевремено Зоран Ђинђић. А Ђинђић је атеиста.

На жалост Чедину и осталих досоваца, у Србији има још свесних људи који мисле својом главом, што показују резултати поновљених избора за органе локалне самоуправе, на којима се популарност српских радикала утрошчила. Срби су поносан народ који своју државу хоће да уређује сам, у складу са својим нахођењима, историјом и традицијом. Србима ДОС-ова - америчка демократија не треба.

Александар Јоксимовић

Буди фин: досовско схватање демократије и толеранције

Изношење "прљавог веша"
- Непомирљиви сукоб између ДСС-а и ДС-а

УБРЗАНО РАСПАДАЊЕ ДОС-А

Ни састанци Председништва ДОС-а нису довели до примирја међу зараћеним странама у владајућој коалицији. Судаћи по започетој кампањи, извесно је да се и Коштуница и Ђинђић припремају за нове изборе

Уместо најављиваних промена и громогласних обећања о реформи читавог друштва, међусобна трвења и све дубље поделе унутар ДОС-а, првенствено испољене у отвореном сукобу Демократске странке Србије и Демократске странке, као два стуба ове у много чему неконзистентне коалиције, настављају све више да замарају јавно мњење Србије показујући на колико ниске грађе су доспели односи у владајућој групацији.

Оптужбе настале после убиства Мири Гавриловића, а посебно препуцавања око криминала и корупције у Влади Србије, није успео да спречи ни "маратонски" састанак Председништва ДОС-а, 28. августа, у Палати федерације на Новом Београду. Демократска странка Србије остала је при својој одлуци да из Владе повуче потпредседника Александра Правдића и министра здравља Обрена Јоксимовића, а републички премијер Зоран Ђинђић најавио је реконструкцију Владе за октобар ме-

Фер-плеј само на коктелу

"Кобре" чувају Коштуницу

На оптужбе ДСС-а покушао је да узврати заменик председника ДС-а Зоран Живковић, пошто су му, као савезном министру унутрашњих послова, познати подаци о обезбеђењу Војислава Коштунице.

- Обезбеђење председника СРЈ није баш по закону и није легалистичко. Јер, за обезбеђење председника Коштунице једино је надлежан савезни МУП.

Међутим, тај посао су од јуна ове године, без позива савезног МУП, почели да раде и припадници шестог ресора РДБ Србије, а од 28. јула и момци из обезбеђења начелника Генералштаба ВЈ, тзв. "кобре" - открио је Живковић.

на истој конференцији, оптужио Владу за легализовани "шверц дувана у Србији", наглашавајући да се само на једном шлеперу "партнера" може зарадити 120.000 немачких марака.

Безвредно парче папира

Поред расправе о смени Душана Маршићанинове оптужбе на рачун Владе биле су, још те вечери, главна тема ванредне седнице Председништва ДОС-а у просторијама "Савеза за промене".

- Прича о Влади Србије и шверцу цигарета је чиста измишљотина и то је кап која полако прелива чашу. И вечерас смо о томе расправљали дуго и јасно је да морамо поново да седнемо на Председништво ДОС и видимо која је то мера лажи коју морамо да поднесемо, а да још увек кажемо да смо једна коалиција. Мислим да се та мера навршава и да нећемо моћи још дуго да чекамо - рекао је после састанка Зоран Ђинђић.

Иначе, на седници су усвојени закључци од којих је онај о међусобном фер-плеју одмах изазвао нове полемике. Већ сутрадан, 4. септембра, реговао је поново Драган Маршићанин, који је на састанку Председништва ДОС-а, претходне вечери, замењивао одсутног Војислава Коштуницу.

- Без сагласности ДСС, на синоћној седници Председништва ДОС донет је документ о уређивању минималних фер-плеј односа у коалицији што представља покушај да се зачепе уста онима који изричу критике на рад Владе или њених чланова - изјавио је Маршићанин за јагодинску телевизију "Палма штус".

Он је још напоменуо да је приликом гласања био уздржан, јер је у предложеним закључцима уочио покушај да се јавности онемогући увид у рад Владе. Пристајање на то да се о њеном раду може јавно говорити тек после расправе на Председништво ДОС-а,

не представља, казао је Маршићанин, никакав помак у демократском смислу и због тога ће ДСС о пропустима Владе наставити да говори све докле док се и о Ђинђићевом кабинету не поведе реч на некој од седница највишег органа владајуће коалиције.

Због тога је Маршићанин усвојени документ о фер-плеј односима назвао безвредним комадом папира, наглашавајући да је ДСС у неколико наврата раније предлагао Председништву ДОС-а да започне разговор о раду Владе и сваког министра појединачно, али је то одбијено.

Борба за стартну позицију

На критике које је Демократска странка Србије упутила Влади и Председништву ДОС-а, Демократска странка је одговорила преко свог функционера Бориса Тадића, који је осудио ДСС због тога што отвореном кампањом против Владе и остатка ДОС-а намерава да "размекша коалицију" и припреми терен за следеће изборе.

- Неопходно је да ДСС преузме одговорност за управљање земљом, јер, подсећам, ДСС није повукла своје чланове ни из једног управног одбора, повукла се само из Владе Србије. То је понаша-

ње које указује на тзв. асиметрично чланство, и ја бих то назвао "словеначким синдромом" и припремањем терена за нове изборе - приговорио је ДСС-у Тадић.

У свом саопштењу, Демократска странка Србије је поново окривила Владу Србије због уредби којима је регулисала трговину цигаретама, а председник те странке Војислав Коштуница је, приликом своје посете Аранђеловцу, такође додао да се рад Владе, уместо на законима, до сада заснивао на неким "параправним актима" који су заобишли објављивање у "Службеном гласнику".

Коштуница је рекао да процес промена неће заобићи ни Републичку владу, јер од тога нико не може бити изузет, поготово што је јасно да се одређене промене у њој морају што пре извршити. Ипак, он није у овом тренутку испољио спремност за "рушење" Владе и "растурање" ДОС-а, сматрајући да та коалиција мора бити сачувана до доношења новог Устава и расписивања нових избора.

Међутим, нешто другачији утисак од Коштунициног почиње полако да се учвршћује код већине наших грађана, јер победничка коалиција, како показују одређене анкете, одавно не поседује онај кредибилитет који је имала средином прошле године. Без обзира ко шта мислио, сукоби унутар ДОС-а све више воде његовом неизбежном распаду, што данас ни поједини лидери ове "неприродне" коалиције не покушавају да прикрију. Ко ће се од два главна табора у њему, који се већ увелико промовишу по Србији, први одлучити да тај неминовни процес убрза, видећемо у наредних неколико месеци.

Добрица Гајић

Пола легално, пола није

Приликом резимирања шестомесечног учинка Владе, премијер Ђинђић је открио своје планове за следећу годину.

- Успели смо да елиминишемо сиво тржиште нафтних деривата, а легализовано је и 60 одсто продаје на тржишту цигарета. Планирамо да до следеће године у ово време 85 одсто продаје цигарета буде легално, док ће се преостали део прометати илегалним каналима, као што је и у земљама Европске уније. Резултат легализације продаје ове акцизне робе је и знатно већи приход у републичком буџету, који нам омогућава да исплаћујемо на време пензије, дечије додатке и остале социјалне дажбине - рекао је Ђинђић.

Нова афера у ДОС-у - Непознато лице запалило
аутомобил Слободана Вуксановића

ОПОЗИЦИОНАР ИЗ ПДС-а

Због захтева за оснивањем посланичког клуба ПДС-а и критика које је упутио на рачун Владе, потпредседник ПДС-а Слободан Вуксановић нашао се у животној опасности

Напуштајући Демократску странку, после нимало слабог резултата у дуелу са Зораном Ђинђићем, Слободан Вуксановић је вероватно претпостављао да је та ствар завршена и да му једино преостаје да се посвети раду у "Покрету за демократску Србију", странци Момчила Перишића коју је одабрао као своју нову базу.

У коментарима који су пропратили Вуксановићев избор, могле су се чути различите оцене, почев од оних да је некада перспективни потпредседник ПДС-а направио добар потез, па до оних да му тако нешто није требало, јер у тој групи ражалованих официра, без неког великог дара за политику, он тешко може опстати на добијеној позицији потпредседника странке.

Уверен, можда, да ће, пре или касније, преузети водеће место у ПДС-у, нови функционер малобројног покрета је, уз Перишићев надзор, преузео организацију странке у своје руке, да би са искуством које је стекао у ПДС-у убрзо приступио оснивању нових страначких одбора по Србији. Поред тога, Вуксановић је држао и редовне конференције за штампу, а онда је, изненада, Момчило Перишић почео да ставове странке саопштава преко свог личног портпарола, што је одмах био сигнал да је дошло до великих неспоразума између њега и Вуксановића.

Шта је све довело до сукоба на релацији Перишић-Вуксановић, проправљеног отвореним претњама ликвидацијом и спаљивањем Вуксановићевог аутомобила, и какве везе тај случај може имати са његовом некадашњом странком, показују изјаве које су, током септембра, председник и потпредседник ПДС-а давали медијима.

Претње због посланичког клуба

У "Блицу", од 3. септембра, појавила се прва вест о анонимним телефонским позивима, које је Вуксановић, по сопственом казивању, почео да добија неких три недеље раније. Он је изјавио да му

је забрањено убиством ако се не одрекне сарадње са Војиславом Коштуницом и не исели из Србије, напомињући да се са претњама започело у тренутку "када је ПДС одлучио да формира свој посланички клуб у Скупштини".

Потпредседник ПДС-а је сматрао да због партиципације ове странке у новој власти не треба те позиве посебно да пријављује МУП-у Србије, него да је довољно ако о томе обавести јавност. Вуксановић је у својој изјави још додао да нема намеру да мења своја политичка уверења и да не зна са које стране би те крајње опасне опомене могле да стижу. О учесталим претњама ликвидацијом, Слободан Вуксановић је говорио и у интервјуу датом "Сведоку", понављајући да ни на кога не би могао да упрестом као могућег кривца, те да му не пада на памет да се сели из Србије.

На примедбу да би због начина на који су претње упућене, МУП могао да дође до оних који то раде, Вуксановић је одговорио оправдањем да у стручном смислу није компетентан да тако нешто процењује.

- Ја стварно нисам стручњак, то није моја област, ја сам докторирао књижевност, тако да нисам сигуран. Вероватно да би МУП могао да дође до извесних сазнања - претпоставио је потпредседник ПДС-а.

Захтев за сменом Владе

Само дан касније, после његове изјаве за "Блиц", исти дневни лист је, 4. септембра, објавио неколико Вуксановићевих политичких ставова, изнетих уочи састанка ДОС-а, на којем је требало да се расправља о раду министра полиције Душана Михајловића.

ПОТПРЕДСЕДНИК ПДС СИНОЋ БИО НА МЕТИ НЕПОЗНАТОГ НАПАДАЧА

ВУКСАНОВИЋУ ЗАПАЉЕН АУТО

У новобеоградском Булевару Лењина испред броја 13, где је био у посети родитељима, Слободану Вуксановићу, синоћ око 22 часа, у аутомобил убачен „молотовљев коктел“. Душан Михајловић: Испитаћемо да ли ово има везе са недавним претњама Вуксановићу

БЕОГРАД - Аутомобил потпредседник Покрета за демократску Србију Слободана Вуксановића, који је био паркиран испред зграде број 13 у Булевару Лењина у Новом Београду, изгорео је синоћ око 22 часа.

Мотив овог напада за сада није познат, а министар српске полиције Душан Михајловић је, пошто упућује на месту пожара, изјавио да је припадници МУП испитали све околности, али и да није савиштан изјавио повратак

били је пришао један дејач. Отворио је врата аутомобила, на коме се ради ни једна брвна за закључавање, и убацио „молотовљев“ коктел испод сувогазачног места. Неколико минута касније, један од станара оближњих вишеспратних је видео тим из „лапце“.

Ковиција је дао кофу воде покушавајући да угаси пожар. Али, када је други пут проузго воду пламени се пружинио, а његом су стигли интроспекти и локализовали ватру.

Унутрашности аутомобила, која је стар 13 година, изгореле су преслаке и седеишта, а приликом јаке ватре покривала су стакла. Министар полиције Душан Михајловић је позвучао.

После ванредних претњи у последњем периоду мислиће претстављати да је ово што се догодило синоћ наставак тих претњи. Ми ћемо да истражимо оно што се десило и сасвим сигурно

ГОРЕО НЕКОЛИКО МИНУТА: Вуксановићев аутомобил

НА ЛИЦУ МЕСТА: Слободан Вуксановић и Душан Михајловић

Фото А. САХАНИЋ

ЧЕЛНИЦИ НА УВИЋАЈУ

ПОЛИЦИЈСКОМ УПУЋЕЊУ, заједно са министром Душаном Михајловићем, присуствовали су и челници МУП Србије. У Булевару Лењина били су генерал-мајор Бошко Буза, начелник СУП Београд, генерал-мајор Срветин Лукић, начелник Ресора јавне безбедности МУП Србије, капетан Драган Карлеушић, заменик начелника Управе за борбу против организованог криминала и начелници у Управи криминалистичке полиције СУП Београд. Такође, на месту пожара били су и многи функционери Покрета за демократску Србију чији је Вуксановић потпредседник.

са претњама упућеним посланику Слободану Вуксановићу. Слободан Вуксановић је пет минута пре избијања пожара паркирао аутомобил и дошао у посету родитељима који живе у близини - пајо је Михајловић. По избијању пожара у Булевар Лењина су брзо дошла интервенција која су локализовали ватрену стихи-

Истичући да говори о личном утичку који се, према његовом мишљењу, „поклапа са ставом већине чланова Председништва и Главног одбора странке“, Вуксановић је рекао да би требало сменили комплетну Владу, а не само министра полиције.

- Потребно је објективно и непристрасно испитати рад сваког члана Владе Србије, али пошто Влада у целини није испунила своја обећања и очекивања целу Владу би требало сменили - нагласио је Вуксановић.

Као разлоге за такав став, он је навео несналажење Владе у транзиционом периоду, промашене оцене о обиму стране помоћи, као и слаб учинак неких министара на њиховим функцијама. Оцене да би смена Владе негативно утицала на започете реформе и опште стање у земљи, Вуксановић је одбацио као нетачне.

- Сви у ДОС заборављају да је један од главних аргумената у борби против Милошевића била теза о брзој смењивости власти. Зато наводне приче да ће уколико падне Влада доћи до заустављања реформи, до пропасти државе, хаоса, грађанског рата подсећају на приче из пропагандне машинерије претходног режима - указао је Вуксановић и навео пример Италије у којој „влада пада скоро сваки дан“.

Одговор Момчила Перишића

О размирицама у ПДС-у, на конференцији за новинаре, 5. септембра, говорио је и председник те странке Момчило Перишић.

- Нисам у сукобу ни са ким, али разлика између мене и Слободана Вуксановића је у томе што он мисли да ПДС треба да подржи ДСС, а ја мислим да не треба подржавати некога ко у овом тренутку дестабилизује Владу, и ко слабости у својим редовима не види, а туђе је подигао на куб - рекао је Перишић.

Обраћајући се новинарима, он је по-

Активнији од Перишића

Слободан Вуксановић, потпредседник ПДС-а, сматра да својим изјавама није учинио ништа што је противно ставовима главних органа странке и да нема разлога због којих би прешао у ДСС.

- Није било лако за 10 месеци од 600 чланова доћи до 10.000 чланова странке и од осам општинских одбора направити 138 одбора. Имам моралну обавезу према тим људима, а они већински одлучују о свему - рекао је Вуксановић

ручио да ПДС неће сарађивати са онима који "улазе у формалне или неформалне коалиције са радикалима, еспеевсовцима и јуловцима", али није потврдио с ким ће се његова странка ближе повезати.

- Председништво ПДС ће расправљати о Вуксановићевим иступањима у јавности, који се не придржава ставова странке. Морају да се рашири ствари, како не би дошло до забуне код нашег чланства и у јавности, јер не може неко да протежира ставове друге партије - упозорио је Вуксановића Перишић.

О томе зашто о претњама упућеним његовом потпредседнику није обавестио Министарство унутрашњих послова, Перишић је рекао да то није учинио једино због тога што је Вуксановић,

без икаквих консултација са њим, истрчао са тим информацијама у јавност, уместо да се прво обратио председнику странке.

- Ко год има телефон, примао је такве позиве, па и ви, сигурно. Ја сам такве претње добијао хиљаду пута и у оваквој земљи то је нормално. Ја у томе не видим разлоге за страх, осим код људи који су параноични или умишљају да су неке огромне величине. Уосталом, у Србији се није догодило још ниједно право политичко убиство - образложио је своју пасивност Перишић.

Говорећи као потпредседник Републичке владе, он је потврдио да је у њој било доста пропуста и да му је жао што Влада "није ни изблиза испунила предизборна обећања", али је рекао и то да би било која друга влада била гора од постојеће.

Аутомобил у пламену

Два дана после Перишићевог и Вуксановићевог иступања у јавности, 7. септембра, око 22 часа, у Булевару Лењина, на Новом Београду, испред зграде у којој станују његови родитељи, за сада непознато лице запалило је Вуксановићев аутомобил. Ватру је локализовала ватрогасна екипа, а на место пожара убрзо је стигао министар полиције Душан Михајловић, у пратњи Бошка Бухе, Сретена Лукића и Драгана Карлеуше.

- После анонимних претњи у последњем периоду многи ће претпостављати да је ово што се догодило синоћ наставак тих претњи. Ми ћемо да истражимо оно што се десило и сасвим сигурно ћемо реконструисати цео догађај и утврдити узрок пожара. Тек онда знаћемо да ли је ово део кампање застрашивања и узнемиравања у јавности, која већ траје - обећао је Михајловић.

После инцидента, Вуксановић није хтео шире да говори о том догађају, тврдећи да не жели да политизује тај случај и да верује да ће полиција професионално испитати шта се иза свега крије.

На конференцији за новинаре, 11. септембра, капетан Драган Карлеуша, заменик начелника Управе за борбу против организованог криминала, обавестио је јавност да је полиција пронашла отиске прстију лица које је моторним горивом изазвало пожар у Вуксановићевом аутомобилу.

- Обавили смо више од сто разговора поводом тог случаја. Одмах после спаљивања проносила се прича како је виђен младић, који се удаљавао од запаљеног аутомобила, али ми још немамо таква сазнања. Истрага је даље у току и скупуљени докази су на обради - изјавио је Карлеуша.

Сумњиво затишје

На томе се, што се тиче претњи, бар за сада све завршило. У међувремену, Вуксановић је поново почео да се појављује као представник ПДС-а. Држећи конференцију за новинаре, 12. септембра, он је навео да је поводом његових изјава одржан и састанак Председништва ПДС-а, на којем је, и поред различитих мишљења о неким политичким питањима, постигнута сагласност о "начелним политичким ставовима који се тичу државе и друштва".

- Лично имам опозициони став према садашњој власти, али се трудим да будем објективан. Нико није изузет од критике и наставићу да и даље износим своје мишљење. Ту није реч о странкама или политичким лидерима већ о политичким опцијама - казао је Вуксановић.

Независно од његовог става, тешко је претпоставити шта се све може десити и колико ће Момчило Перишић још дуго толерисати такву Вуксановићеву позицију у ПДС-у. Осим тога, нови посланички клуб ДОС-а у Скупштини Србије, под називом "Посланичка група ДОС - Војислав Коштуница - Покрет за демократску Србију", који би могао да допринесе политичком фијаску Ђинђићеве Владе, с обзиром на Вуксановићев утицај у њему, представљаће додатну опасност за његову безбедност, иако он није републички посланик.

Јер, ако се зна какви су се људи окупили око другог крила ДОС-а, тачније око ДС-а, могло би се лако десити, у зависности од развоја догађаја, да "непослушни" потпредседник ПДС-а постаје нечија покретна мета.

Добрица Гајић

Др сци. мед. Гордана Пауновић о психолошком стању
нације после досовске револуције

СОЦИЈАЛНА КРИЗА И НАРОДНО ЗДРАВЉЕ

*Где су границе народног трпљења. Како политички манипулатори из
ММФ кухиње разарају националну економију и здравље становништва*

Здравље се у савременој научној мисли све више схвата као социјална, а све мање као искључиво, или претежно, медицинска категорија. Здравље се све више процењује на основу квалитета човековог живљења. Треба нагласити да здравље појединца, људских група или народа у целини у највећој мери зависи од чинилаца који настају и делују изван медицинске надлежности и делатности. Они се налазе у условима и стилевима живљења и рада, у човековим односима и разменама са својим окружењем, штетности везане за неповољне услове живљења, услове становања, исхрану, стреса због отпуштања или премештања на ниже радно место и међуљудске односе на радном месту.

Средином двадесетог века почела је све снажније да се осећа потреба радикалне промене схватања здравља и болести, то јест ових основних категорија којима се бави медицина. Потреба да се редефинишу и реинтерпретирају елементарна схватања здравља и болести настала је као последица увида у анахроничност одређења ових категорија. Биолошки концепт здравља, односно болести, постао је инкопатибилан са новијим достигнућима како биолошких, тако и друштвених наука.

По дефиницији Светске здравствене организације (СЗО), здравље није само одсуство болести и оронулости, већ стање физичког, психичког и социјалног благостања. Благостање није само богатство у смислу потпуности остварених физичких, психичких и социјалних потреба, већ се под овим термином подразумева највећи могући, за сваког појединца, степен и квалитет доброг осећања и равнотеже у односима према сопственом телу и личности, као и у комуникацијама и разменама са социјалном средином.

Посматрајући чиниоце који доводе

Посматрајући чиниоце који доводе до оболевања савременог човека, лако се уочава све већи утицај социјалне и економске кризе. Најновија истраживања показују да су стопе оболевања у нашем друштву изазване емоционалним стресовима и неадекватним условима живљења и исхране. Овим чиниоцима све више се придружује, такође агресивни чинилац, еколошко загађење које је сам човек изазвао.

Свакодневне новинске вести о отпуштању радника са радних места, јер су проглашени технолошким вишком, пораст насиља, убистава и криминала, уноси све више немира и несигурности у наша схватања, у наше процењивање будућности. Такође, и најновија медијска истраживања потврдила су и најпесимистичкија предвиђања везана за садашњу социјалну кризу.

до оболевања савременог човека, лако се уочава све већи утицај социјалне и економске кризе. Најновија истраживања показују да су стопе оболевања у нашем друштву изазване емоционалним стресовима и неадекватним условима живљења и исхране. Овим чиниоцима све више се придружује, такође агресивни чинилац, еколошко загађење које је сам човек изазвао.

Доживљај болести савременог човека све више и све чешће се изражава симптомима, то јест субјективним доживљајем трпљења без објективних знакова болести. Ескалација тзв. болести на нервној бази, у последње време је све евидентнија. Посебно треба истаћи да људи у Србији најчешће пате од тегоба које се стриктно не могу уврстити ни у здравље ни у болест, а повезане су са незадовољством људи све израженијом социјалном кризом и немаштином. Ову, данас најмасовнију, категорију патњи, због којих се тражи медицинска помоћ, означавамо условно у овој расправи као "нездравље".

Може се ипак рећи да преовлађује став по коме се манифестације "нездравља" сматрају бенигним, готово безазленим стањима. Оне то, са медицинског становишта, и јесу ако се процењују у моменту прегледа. Проблем је, међутим, у томе да "нездравље" представља пратећу или почетну фазу правих и често озбиљних болести, јер садашња криза у Србији има узлазну путању и тежи да кулминира.

Смисао и циљ дефиниције здравља

Светске здравствене организације је проширење значења самог појма здравље са медицинске на друштвену категорију, што наравно значи и ширење обавеза друштва, као и надлежности у очувању здравља.

Социјална криза у Србији

Досадашњи учинак ДОС-овог режима је изазвао катастрофалне последице и директно утицао да ионако тежак живот грађана постане неподно-

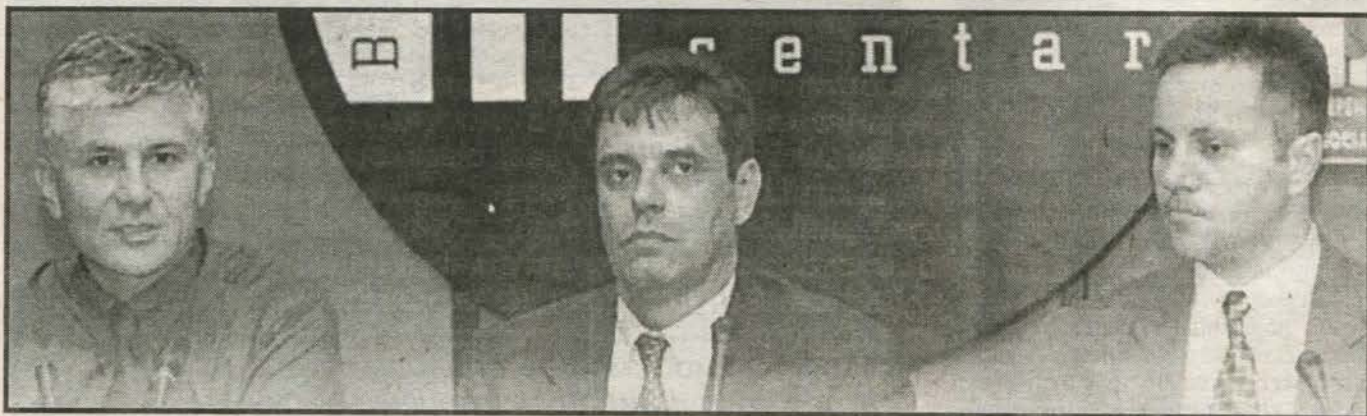
шљив. Економски хаос, који се огледа у покушљању готово свих, а у првом реду прехрамбених производа, довео је до пада животног стандарда грађана. Све већи социјални притисци, отпуштање радника са посла, несташице струје, грејања и воде указују да је привреда у колапсу, а социјални хаос све евидентнији. Радници су уплашени, незаштићени и оптерећени свакодневном борбом за егзистенцијални опстанак.

Неизвесност шта ће бити сутра све је израженија, као и социјална и економска криза. Криза која се најпре јавила у појединим сегментима друштва шири се и радикализује. Ова данашња криза у Србији није само криза у друштвеним односима, већ представља и питање њеног опстанка.

Свакодневне новинске вести о отпуштању радника са радних места, јер су проглашени технолошким вишком, пораст насиља, убистава и криминала, уноси све више немира и несигурности у наша схватања, у наше процењивање будућности. Такође, и најновија медијска истраживања потврдила су и најпесимистичкија предвиђања везана за садашњу социјалну кризу.

Политички прагматисти владајуће коалиције савремену кризу везују за прошлост, поричући њену ескалацију због своје неспособности. Нажалост, савремена криза има тенденцију да постане интегрална и глобална, заопштавајући основна питања егзистенције.

Криза се најнепосредније изражава кроз процесе социјалне интеграције која је, по оцени Хабермаса, дошла у питање кроз сукоб између норми које легитимишу власт и мотивационе структуре, кроз сукоб између потреба система и његове неспособности да их задовољи, кроз раскорак између очекивања и стварности. Систем има све већу потребу да идејну продукцију непосредно преузима и контролише, али то није у стању да учини ограничавајући се на усмерену манипулацију у до-

Од оваквих доктора народу пуца глава

Психосоцијални проблеми или проблеми живљења, који су у Србији сваким даном све израженији и који се лако уочавају, последица су социјалне кризе и неповољних чинилаца човековог природног окружења. Ова, могло би се рећи епидемија, изазвана је неадекватном исхраном, емоционалним стресом и свакодневном борбом за егзистенцијални опстанак.

мену образовања, социјалне и здравствене политике. То рађа раскорак између очекивања грађана и ефекта политике, раскорак који је дубоко структуриран у друштвеној и политичкој стварности грађанског света.

Социјална криза се манифестује и у прагматизму науке, слабљењу њене способности трансцендирања, јачању оријентације на репродукцију позитивитета. Наука би требало да заузме критички однос како према стварности која је предмет истраживања, тако и према сопственом мишљењу, односно сталан однос интелектуалног превазилажења и себе и других. Од ове моторне снаге прогреса и еманципације човека, наука је трансформисана у затворен институционализован систем, претворен у генератора моћи, репресије, контроле природе, човека, друштва, његовог мишљења и понашања, инструмент доминације и хегемоније доминантне структуре и унутар посебних партија. Научна мисао стављена је под директну контролу и финансијску зависност од центара моћи који одређују њене програме, оријентације, кадровске и материјалне могућности, форме њене организације, институционализације и социјалног структурирања, систем вредности, и готово све конкретне задатке.

Што је најгоре, симбиоза научно-технократских елита и политичке бирократије, која је у домену научног мишљења родила дух зависности, потчињености, комерцијализацију знања и вредности, механичку продукцију информација и знања уопште, која је довела до напуштања духа независности и критичког мишљења, дакле једна нехумана оријентација која је код нас данас преовладала.

Социјална криза, као криза друштвеног система и институција, изражава се као њихова неспособност да ефикасно функционишу, да обезбеде адекватан квалитет људског живота и социјалну кохезију. Истина, и низ других процеса, као што су економски или културни процеси, такође су поремећени и политизовани, односно стављени под контролу политичке моћи. Отуда се криза са других подручја преноси на подручје политике где се, по речима

Хабермаса, пре свега манифестује као криза легитимности.

Како се манифестује дисфункцио-

налност институционалног аранжмана за време социјалне кризе? Институције и систем морају да произведу сагласност, да обезбеде задовољавање друштвених потреба. Неодговарајући систем уместо тога производи и потенцира сукобе међу појединцима, групама и институцијама, и није у стању да их политички артикулише.

Високи степен формалног демократизма, сплет социјално-психолошких чинилаца, омогућавају владајућим политичким групама у друштву да релативно лако манипулишу становништвом путем материјалних и других видова психолошког застрашивања.

Знаци социјалне кризе код нас могу се забележити математичком тачношћу, а то су: губици у привреди који се стално увећавају, пад продуктивности је све израженији, акумулативна и репродуктивна способност привреде је веома мала, презадуженост земље расте, као и трошкови живота, а осетно је снижавање животног стандарда, чиме су нарочито погођени они делови друштва, уз делове који су у правом смислу речи полупустињски, у којима се становништво биолошки рапидно репродукује, а економија заостаје, а, са друге стране, постоје социјални миљеи који су центри богатства и моћи.

непријатељима који угрожавају фундаменталне друштвене вредности. Неefikasnost sistema се наслеђује и из промене у идејним оријентацијама у грађанском друштву, које напуштају његове основне вредности.

Знаци социјалне кризе

Знаци социјалне кризе код нас могу се забележити математичком тачношћу, а то су: губици у привреди који се стално увећавају, пад продуктивности је све израженији, акумулативна и репродуктивна способност привреде је веома мала, презадуженост земље расте, као и трошкови живота, а осетно је снижавање животног стандарда, чиме су нарочито погођени они делови друштва, уз делове који су у правом смислу речи полупустињски, у којима се становништво биолошки рапидно репродукује, а економија заостаје, а, са друге стране, постоје социјални миљеи који су центри богатства и моћи.

Социјални несклад и социјално раслојавање су све израженији. Социјалне разлике, које су у нашој земљи све осетније, представљају извор незадовољства ширих друштвених слојева. Социјалну кризу заоштрава процес социјално-економске диференцијације који има делимично свој извор у привилегијама, запошљавању на добро плаћеним местима свих чланова породице. У глобалним размерама, присутна је превласт политичке сфере над сфером рада из које привилеговани извлаче већи део производње, распоређују и троше по сопственим мерилима.

Социјална криза, у коју спада и криза идејних оријентација и вредности, не испољава се само као сукоб радника са политичким институцијама и центрима моћи, већ и као egzистенцијална криза. Шира јавност не може остати индиферентна пред појавом растуће социјално-економске диференцијације, увећавањем социјалних дистанци, неодговорности управљачких структура, нормативне хиперпродукције бирократских перфекциониста коју прати немоћ владајућег система и неспособност државног апарата да на растућу агресивност патолошких група и појединаца ефикасно одговори, на осећање немоћи јавности без чијег активирања и ангажовања нема демократског излаза из кризе.

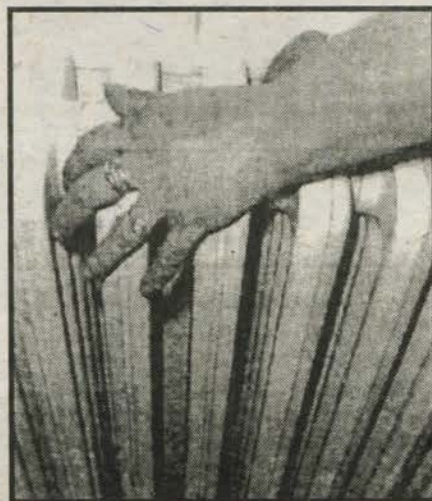
Како преживети и остати здрав

Највећу опасност за човека представљају хронична напетост и страх како преживети, јер данашња криза угрожава egzистенцију свих људи.

Највећу опасност за човека представљају хронична напетост и страх како преживети, јер данашња криза угрожава egzистенцију свих људи.

Нема хлеба, нема струје, али има "демократије"

Ментално здравље је неодољива компонента здравља. Према томе, од менталног здравља зависи и опште здравље човека. Ментално здравље је од огромног значаја за сваког појединца, његову породицу, социјалну групу којој припада и друштвену заједницу у целини. Психички поремећаји су веома распрострањени и често хроничне природе. Психички поремећаји су често праћени израженом патњом болесника, као и поремећеним понашањем. То отежава и у бројним случајевима онемогућава нормалан живот и коришћење људских потенцијала.

Особе са психичким поремећајима представљају често велико оптерећење за породицу, ужу социјалну и радну средину. Директни и индиректни трошкови и губици друштвене заједнице су, због ових поремећаја, огромни и може се рећи немерљиви.

Помоћ психијатријских и здравствених служби уопште, данас тражи све већи број пацијената који не припадају класичним психијатријским болестима. Поред пацијената са психосоматским и соматопсихичким поремећајима, то су пацијенти са тзв. "психосоцијалним проблемима или проблемима живљења", који настају због све сложенијих услова живота, све израженијих адаптационих напора, као и стресних и кризних ситуација којима су људи изложени. Ови појавни облици социјалне патологије испољавају се као емоционални поремећаји, то јест субјективном патњом и поремећеним понашањем, али често су маскирани и соматским тегобама.

Ова нова патологија, која је код нас све присутнија, захвата чак и најздравији део популације, младе, испољавајући се, поред осталог, и алкохолизмом и другим зависностима, дисоцијалним понашањем и самоубиствима. Овде треба додати и проблеме усамљених и изолованих људи, појавне облике патологије брачног и породичног живота, као и нарушених интерперсоналних односа, проблеме које стварају незапосленост и рад на местима која на било који начин угрожавају здравље.

Не либи се да каже истину - др Гордана Пауновић

О медицинском и социјалном значају ове патологије говори податак да најмање 25 одсто пацијената, који траже помоћ од здравствене службе, припада овој категорији коју обухвата заједнички назив "психосоцијални проблеми" или "проблеми живљења", односно "проблеми свакодневног живота".

Психосоцијални проблеми или проблеми живљења

Психосоцијални проблеми или проблеми живљења, који су у Србији сваким даном све израженији и који се лако уочавају, последица су социјалне кризе и неповољних чинилаца човековог природног окружења. Ова, могло би се рећи епидемија, изазвана је неадекватном исхраном, емоционалним стресом и свакодневном борбом за егзистенцијални опстанак. Овим чиниоцима придружен је и чинилац еколошко загађење. Доживљај болести савременог човека све више и све чешће изражава се симптомима, то јест субјективним доживљајем трпљења без објективних знакова обољења. Ескалација тзв. "болести на нервnoj бази", односно тегобе које се, стриктно узевши, не могу уврстити ни у здравље ни у болест, представљају категорију психичких тегоба због којих се тражи медицинска помоћ.

Проблем је у томе што ове тегобе представљају пратећу или почетну фазу правих и често озбиљних болести. Када је реч о психосоматским болестима, на пример, тај еволутивни корак се огледа у трансформацији функ-

ционалних у органске промене.

Патологија брака и породице, планирање рађања, као и болести зависности, само су део психосоцијалне па-

тологије, односно проблема живљења. За илустрацију можемо узети алкохолизам, један од друштвених проблема који је темељно медиализован. Иако је алкохологија проширила своје деловање и утицај на одређене сегменте друштва, у пракси се региструје тренд пораста алкохолизма са свим последицама.

И поред медицинске терапије, неопозива је чињеница да је спречавање и сузбијање алкохолизма могуће само ако се темељи те делатности поставе на мерама социјалне, а не здравствене политике, као што су развијање здравих стилова живљења, фискалне мере, пореска политика дестимулисања производње и потрошње, смањивање доступности алкохолних пића, санкционисање потрошње у одређеним часовима и на одређеним местима итд. Дакле, мерама које се у нас скоро уопште не примењују. Слично је и са наркоманијом.

Појам здравља је тако померен ка квалитету човековог живљења. Наиме, човек се, може осећати и(или) бити болестан и без објективних медицинских општења.

Др сци. мед.
Гордана Пауновић

За овакве не треба бринути: свест, шта је то?

КО ТО НЕ ДА СРПСКУ ЧОРБУ?

Ватерполиста Зоран, "Стара трешња" и специјалитет српска чорба против досманлија! Како ће укусна чорба поразити непријатеља!?

Зоран је сјајан даса, корпулентан, плећат човек. Висок, људина... Бивши ватерполо репрезентативац, а зна се шта су Срби у том спорту - недостижна светска велесила. Рвао се у базену, још у јуниорским данима, са тада надлазећом "ајкулом" светског ватерпола - Мађарем Сивошијем! "Напримао сам се лактова у узбурканој води, тада као никад у животу", сећа се Зоран.

Као што је био ратник у том фамозном ватерполо спорту, остао је фајтер и у животу. Кад су осамдесетих година многи похрлили да развијају "бизнис", да отварају радње, предузећа, кафиће, ресторане, у центру главног града, Зоран је урадио обрнуто - у радничкој Чукарици отворио је велики ресторан. Ризиковао је, и- као нико у том послу -

успео! Стални гости, јефтина и надасве чувена кухиња ("Кад код нас једеш има да једеш. Кад је уље, онда је уље, а не маст. Кад је бела, има да буде бела вешалица, а не да ти се црни пред очима", увек ће искрено и жаргонски бивши спортски ас), и - "Стара трешња", у близини орозуле ваљевске улице (клизиште, које ће се, изгледа, не дај Боже, са све зградама сурвати! "Честитамо" градској и општинској "демократској и транспарентној" власти), нема конкуренције у престоници.

И, најважније, кад је чорба код Зорана, е, онда је чорба. А прича о чорби је и најважнија. Јер, да чудне приче о чорби нема, ни Зоран, сигурни смо, не би волео и желео да се о њему ни реч напише. Такав је...

"Стара трешња" храни народ - али има ко не да!

Зоран, ватерполо ас, домаћин над домаћинима, има новца и више него што му треба у животу. Прелепе супруга и кћерка (одбојкашка нада) све су му у животу, понос и радост успешне куће. Решио да помогне и Србима, има па што да не... Велики и искрен, а ненаметљив родољуб - сви га знају као таквог (чак и "демократе", чести гости ненадмашне "Старе трешње") - у специјалном суду од 150 литара(!), кува најчувенију чорбу у граду. Цена јој је дуго била 3 (и словима - три) динара, па га наговорили другови да буде бар 5 (и словима - пет "кинти").

И, како ујутро отвори ресторан, ред (ма какав ред - то је "редина"), сјати се народ (махом старији људи, чукарички пензионери) - носе кућне посуде, шер-

У "Старој трешњи" нема клин чорбе

пе, лонце, неки и црвеном оловком по шерпи обележили "докле да им се сипа"; и тако сваки дан, месец, годинама! Америчке масонске санкције наметнуте једној, у суштини непослушној православној земљи, оружана агресија - кукавичка из ваздуха (није учествовао Бин Ладен, него Клинтон и Олбрајтова), извршена несхватљиво разорном технологијом (шитање за "независне" београдске групе и интелектуалце - да ли је то "цивилно, хумано, нережимско" друштво?), ојадила је овај народ, ионако биолошки десеткован кроз историјске драме; живот је постао скуп и неподношљив (осим за "фолк" звезде, фудбалере и "демократе", дотира-

СТАРА ТРЕШЊА

11030 Београд, Петра Лековића 26

Тел: 011 - 3540-565, Факс: 557-428

E-mail: stresnja@yubc.net

не страним, доларским, капиталом - масонским - странчице и медије).

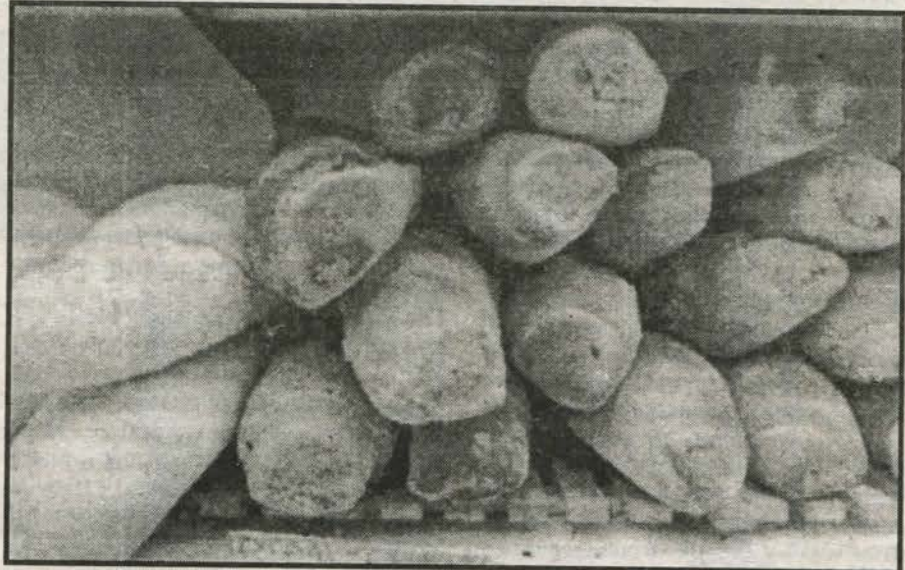
Наравно, на злотворски ужас, има још људи попут Зорана, такви још имају начина да им доакају и помогну српском роду, у масонским "кухињама" свакако предвиђеном за коначно и беспоговорно уништење. Авај, Зоранова кухиња им смета!

Ко ће победити - "демократска" или Зоранова кухиња!?

"Кухиња" завере на кухињу са најбољом српском чорбом у Београду!

Шта се непријатељ досетио? Читајте пажљиво: гледао Зоран "америчке демократе" и "реформаторе" у Србији, како освајају свету реч и појам - власт. Пети октобар, па пети новембар, па пети децембар... а, Ваљевска улица клизи ли клизи (вероватно због Милошевића, или Шешеља - можда није стигао, поред Земуна, и "демократску" Чукарицу да санира)... Па пети јануар, па пети фебруар... "Демократе" сад имају све владе - општинску, градску, републичку, савезну, фудбалску (Лековић), кошаркашку (Човић), рукометну (бивши "црвени" Вучелић), атлетску (Крстић)... па шта им још треба, питају се сви, па и силни домаћин Зоран?

Да је добро, није. Изгледа све треба да стане, заустави се, пропадне, баш како су замислили "мозгови" ММФ-а, "донатори-окупатори", али како зауставити и народну кухињу "Старе тре-

шње"?

Долазе сваки дан, наводно, "инспекције". Прва иде републичка санитарна, за њом у корак - републичка тржишна, одмах се надовезује - савезна санитарна, трком за њом ево и савезне тржишне. Четири инспекције, све исте, сударају се на Зорановим вратима, кухињским... Боже сачувај, ваде "брис" четири пута из истих шерпи. Ако петнаестог у месецу не платиш порез, ево их - шеснаестог, насабајле, као вампири. Зоран се не љути: "Држава мора да живи, и порез мора да се плаћа. Кад то не бих чинио, самог себе бих гањао и кажњавао"! И то је Зо-

ран...

Али, чаша жучи се прелила (баш као што ће, ускоро, и оближња Ваљевска, заборављена чукаричка улица): елегантна дама, пресвучени "демократа", инспекторка, ушетала у амбијентални српски ресторан "Стара трешња" (аутор ове белешке од текста рекао је познатом ватерполисти и још познатијем угоститељу - "Ако и ова кафана постане "грађанска", како замишљају Србију Наташа Кандић и Загорка Голубовић, ногом у њу крочити више нећу". Зоран се лаконски насмејао, "нема шансе", Србин је то, а још има правих Срба у Србији. Јесте чудно, али је тако, и квит...).

Елегантна дама одмах уронила у ресторанске књиге. Подиже шармантне обрве, разрогачи лепе очи, и упре прстом као прави "досманлија": "Седамсто чорби имаш дневно. Опалац! Значи седам стотина obroka, пута десет марака просечно, алал вера, то је седам хиљада марака дневно, Е, па, Зоране, толики ти и порез"!

Кад Зоран подвикне

"досманлијама" - муње и громови!

Елегантна јесте, али школа Ђелићева, Питићева, Влаховићева и Ђинђићева (Господи помиљуј Коштуницу, оног изгубљеног позајмљивача имена мондијалистичким пучистима - а на-

Америчке санкције наметнуте једној, у суштини непослушној православној земљи, оружана агресија - кукавичка из ваздуха (није учествовао бин Ладен, него Клинтон и Олбрајтова), извршена несхватљиво разорном технологијом (питање за "независне" београдске групе и интелектуалце - да ли је то "цивилно, хумано, нерезимско" друштво?), ојадила је овај народ, ионако биолошки десеткован кроз историјске драме; живот је постао скуп и неподношљив (осим за "фолк" звезде, фудбалере и "демократе", дотиране страним, доларским, капиталом - масонским - странчице и медије).

Док је Зоранове чорбе и "Старе трешње" неће нам зарибати ни стомак ни мозак, а ни српска свест и душа!

водни антикомуниста као био цео живот радећи у Титовом Институту за друштвену теорију): Зоран, грдосија од човека, престао да се карактеристично, самоуверено, народски смеје. Настаде мук у прекрасном ресторану. Особље, знају га, оборили главе, као да се очекивао долазак олује, муње и громава (као некад, у биткама са Сивошијем, мађарским орканом у базену)...
Праасак:

"Девојко, срам те било! Кажеш седам хиљада усраних марака. Ма немој, немаш ти појма са животом. Ја, бре, храним народ. Та чорба је многимима једини оброк у животу. Цена јој је, видим да не умеш да читаш, пет динара, старији брачни пар једе десет дана за - сто динара! Исплати им се, ем једу ко људи, ем им очи не виде ону катаклизму од цена на пијаци, мала", урлао је Зоран, лупајући песницом по столу. Окупљени народ премро од страха. Зоран се није заустављао, провала гнева и срџбе у часном човеку, физичкој и моралној громади овог, још увек српског, престоног града (нажалост "стамболијеваца" у старој, отрцаној дошњи

"аутономашкој").

"Ја, бре, кувам људима праву чорбу. Десет килограма меса, шест литара уља, па брашна, па килограми лука, мала упамти. И пре него што упалим шпорет за ову грдосију од посуде, потрошим шест и по, да запамтиш и ти и твоји досовци неспособни, хиљада динара, а не седамсто чорби - ако бар умете да множите набеђени "зналци-реформатори" - зарадим симболичних три и по хиљаде динара. Губим дневно, ако хоћеш да знаш, сто марака(!), месечно - три хиљаде марака! Може ми се, то је мој дуг Богу и народу, а вама не дам. Марш напоље", завршио је у трансу, иначе увек смирени центлмен и спонтани домаћин, велики играч ватерпола, ратник у базену...

Седам хиљада марака Зоран има промета - али недељно. Зоранова чорба и данас нема премца у граду. "Досманлијске" харачлије, савремени диктатори, аге и бегови, истинске дахије, натерали су Зорана на мали помак у бици против њих, на мали узмак на шансу. Морао је, да не упропасти сопствено ремек-дело угоститељства -

"Стару трешњу", дивни народни ресторан. Да не угрози егзистенцију запослених. Тек, Зоранова чорба сад је "целих" двадесет динара (20). И даље недостижно мало за конкуренцију у граду - од 40 (наводно, најјефтинија на "Стенки"), до 60, па и више динара...

Народ бесан - ипак, многи не знају ко су виновници зла

Зорана боли што је народ протествовао, негодовао са шерпама у рукама. Помагао је колико је могао, авај, ова америчка-масонска власт не да више...

Резиме: "Знао сам петог октобра шта нас чека. Продали су и Милошевића као цак кромпира, шефа државе, за непостојеће донације. Тек сад нема ништа, можда ћемо још и Твин-тауерсе на Менхетну да им градимо. Критиковао сам и власт моју, макар симболичну, радикалску, и то кад смо земљу и народ бранили од ових душмана и њихових помагача. Критиковао сам наше кад је литар млека био, четири динара, ове ћу, бре, да черечим - сад кад им је млеко 24 динара! Не могу они тако, и готово. Има да их збацимо са власти, много су узјахали. Не требају нам такве реформе, ја кад ти кажем, а ти знаш и веруј ми, да ја у вези са великим послом знам шта причам", тврди Зоран. Ватерполиста, људина!

И две добре ствари, бар за чукаричке чорбаше, ових дана и дугих вечери у "Старој трешњи", културном српском ресторану:

Прво, многобројни министри, "демократе", стални гости, ућутали се, само слежу раменима, па ми радикали баш слатко седимо и диванимо, чекајући нашу српску зору да заруди, још мало, да већина прогледа...

И, друго, још важније, бар у "Старој трешњи" нема ТВ-а, па не морамо да се нервирамо гледајући непрестано како је "неваљали" Осама бин Ладен напао "цео цивилизован свет", чак и Косово (ако је веровати Душану-Дулету-Џији Михајловићу)!

Мада, ко зна, ево и Патријарх Павле се регистровао за "опште изборе" (!?) на српском Косову и Метохији, можда заједно са демократским снагама, масонима, Монтгомеријем, Човићем и Тачијем (будућим председником "Косове"), најзад, и поразимо Бин Ладена... Ко зна? Можда је и Весли Кларк био под Бин Ладеновом командом!?

Док је Зоранове чорбе и "Старе трешње" неће нам зарибати ни стомак ни мозак, а ни српска свест и душа!

Пуни тањира: лако је њима!

Забележио у кафани:
Дејан Анђус

ТЕРОР

МОНДИЈАЛИСТИЧКИХ МЕДИЈА

Глобална окупација - један президент (сатаниста Буш-сениор је пренео наследство над човечанством методисти Бушу-јуниору (God bless America!), једна војна сила, један центар дезинформисања Си-Ен-Ена и како на микроплану у нашој земљи тај план и команду извршавају овдашњи мондијалистички жреци

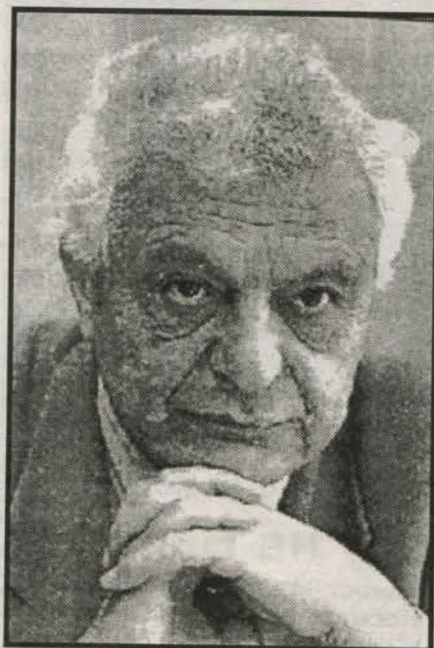
Неколико људи, истинских познавалаца мондијалистичких замки и империјално-обавештајних јуришта на ове српске просторе (само у протеклом веку више пута готово закономерно понављаних, уз идентичну реторику, подупрту наивном масом дела становништва која је, ево и последњи пут, идиотски упала у раље непријатељске гласајући за тзв. ДОС по систему: "Доћићемо паре од света".

Често су ми говорили о једној великој, готово неисказаној тајни која спутава деценијама коначно решење српског националног питања. "Док год постоји кућа "Политика", вешто планирана као тобож национална кућа, и док год постоје у српском народу њени верни читаоци, Србија ће издасати у тешким мукама", говорили су ми мудри. Зашто је тако?

Како "Политикина" издања "предњаче" у срамном послу?

"Политика" деценијама, заправо, спроводи туђинске геостратешке интересе на српским земљама. Она је кроз историју и британски, и коминтерновски, и титоистички, ево и монтгомеријевски, бушовски, пропагандиста. А то се, почесто, голим оком не види! Зашто?

Зато што важи крилатица, мајсторски смишљена и одавно разрађена, да

Посвађан са сопственом логиком: проф. Светозар Стојановић

"Политика" пласира често текстове и информације тако да се све може прочитати "између редова"! Каква језуитска флоскула! Дакле, уместо отворене и васпитне, јавне, јасне и гласне борбе за националне истине, она се радије одлучила за, тобож, увијену форму извештавања, и тиме себи обезбедила али-

би за сваку врсту лажи, подвале, дезинформисања и, пре свега, савршену одступницу за пречесто слугерисање разним окупаторима, свим могућим режимима (од краља до Броза, од Слобде до ДОС-а) и делање у правцу очигледне, школске издаје!

За све ово време народ чита, упија, самозадовољно себе завараву у стилу "у, ал' сам прочитао сјајну ствар између редова" (као да је то могуће). Ако је сјајна ствар, па зашто онда није снагом истине тако и написана? Па зар аутори потписују текстове који се читају између редова? Онда ти људи, временом, губе везу са реалним животом. Многи од њих одлазе исцеђени у пензију, умиру, а да ни на самртном часу више не знају кад су написали истину, а кад чувену скривалицу бесрамног "умећа" - "између редова" (многи, ваљда полудели од дугогодишње превртљивости у послу тежем од орања, а то је - писање, чак се хвале тим умећем језуитизма, многи су чак озваничени као асови писања "између редова", тиме се, еј бре, поносе)!?

Коначан резултат таквог вишедеценијског зла у јавном послу је увек исти, и за народ, државу и њене виталне интересе, као и за измрцварену истину - разарајући. Од силног умећа писања "између редова", остаје само пустош, а стањем свести народа који у обилним количинама "гута" хиљаде реченица исписане у славу лажи и бешчашћа (језуитски промовисано у "између редова") - задовољан је једино и само немилосрдни окупатор!

"Политикина" "начела" и "умећа", тако, преузели су сви потом настали медији (много новинара се размилело по редакцијама који су занатски исфабриковани у "Политици", те су тамо стечене навике, укоренење већ у њиховој изврнутој свести, пренели и у ново-

"Политика" деценијама, заправо, спроводи туђинске геостратешке интересе на српским земљама. Она је кроз историју и британски, и коминтерновски, и титоистички, ево и монтгомеријевски, бушовски, пропагандиста. А то се, почесто, голим оком не види!

"Политикина" насловна страна, датум 25. јул 2001, и носећи наслов: "Американци остају на Балкану", уз одвратно подрепашки, понижавајући наднаслов - "Посета Џорџа Буша бази Бондстил на Космету"! Шта тек рећи за готово злочиначки спреам сопственог народа потпис за слику: "Подизање морала: Џорџ Буш међу америчким војницима у Бондстилу"! Кад већ нема ко овој нашој војсци морал да подигне (где си Коштунице, светски државничке године?), има ко ће бар окупатору...

Подизање морала: Џорџ Буш међу америчким војницима у Бондстилу

ПОСЕТА ЏОРѢА БУША БАЗИ БОНДСТИЛ НА КОСМЕТУ

Американци остају на Балкану

Председник САД искључио могућност једностраног повлачења америчких трупа са Космета или из Босне

(Према извештајима агенција)

База Бондстил, 24. јула

Са поруком да је посвећеност НАТО миру на Балкану трајна, али да боравак мировних трупа у региону не може бити вечит, амерички председник Џорџ Буш про-

ног присуства САД како на Косову тако и у Босни.

— Нећемо смањивати број војника на Косову и у Босни ни нагло, нити једнострано — изјавио је Буш наводећи као разлог кључни значај, и војни и политички, америч-

основане часописе), и савремени освајач Србије, вашингтонски јудеомасонски центар моћи задовољно трља руке. Ево неколико класичних примера који иду у прилог истини о којој без икаквог устежања пишемо. Неколико флагрантних примера - од неизбројивог мноштва сличних:

"Политикина" насловна страна, датум 25. јул 2001, и носећи наслов: "Американци остају на Балкану", уз одвратно подрепашки, понижавајући наднаслов - "Посета Џорџа Буша бази Бондстил на Космету"! Шта тек рећи за готово злочиначки спреам сопственог народа потпис за слику: "Подизање морала: Џорџ Буш међу америчким војницима у Бондстилу"! Кад већ нема ко овој нашој војсци морал да подигне (где си Коштунице, светски државничке године?), има ко ће бар окупатору... Срби који раде у "Политики", мртви хладни, завршиће радни дан тог 24. јула, и мирно отићи својим кућама, супругама, мајкама, деци, после тако урађене насловне стране. Без коментара, без икакве уређивачке концепције и става поводом такве "посете" владара света (па и Космета) који нам је долетео из далека, преко синег мора и океана, из дубоко "цивилног" друштва, престонице свих невладиних организација и антиратних покрета (Give peace a chance!) Да ли је могуће? Јесте!

А да зло буде комплетно, извештај срамног садржаја, колаборантског и надасве капитулантског речника, почиње са називом "места" у коме се "посета" догодила - "База Бондстил, 24. јула"... Страшно! Новинаре "Политике" не занима српско име града где су окупатори све живо и мртво преорали да би саградили "војни" град доносећи "демократију", "донације" и "слободно" друштво. Кад већ није Урошевац, може, брате, и Бондстил, а и лепше, некако "странскије" звучи. Прва страна новина националне куће! Само два ступца изнад издајничке пропаганде неокупаторског, заправо аутоокупаторског дневника, прочитаће верни читаоци "најстарије куће на Балкану" импресум следећег "садржаја":

- Владислав Рибникар, оснивач, рез. капетан, погинуо 1. септембра 1914.

- Дарко Рибникар, уредник, рез. капетан, погинуо 31. августа 1914.

Какве новине такви и "интелектуалци"

Деведесет година традиције, а тако једноставно "преваљен пут" од Цера до - Бондстила. Алал вера, ако је и од "Политике"...

Какве новине такви и "интелектуалци" који саморекламерски и тобож "значајно" сарађују (с окупатором си-

ВЛАДИСЛАВ РИБНИКАР, ОСНИВАЧ

рез. капетан, погинуо 1. септембра 1914. године

ДАРКО РИБНИКАР, УРЕДНИК

рез. капетан, погинуо 31. августа 1914. године

Др СЛОБОДАН РИБНИКАР, ДИРЕКТОР

рез. потпуковник, умро 24. септембра 1924. године

ВЛАДИСЛАВ СЛ. РИБНИКАР, ДИРЕКТОР

носилац Партизанске споменице 1941.

умро 1. децембра 1955. године

гурно!). Корисни идиоти (Драгош Калајић баш уме да их "од миља похваљује"), без морала и икакве логике. Тако ћемо прочитати текст у "Политици", од 18. августа 2001, аутора Светозара Стојановића. Потрошио је "Политици" папир узалуд (штампарија у Крњачи требало би да му достави одштетни рачун), несрећни Светозар, мало-мало кукајући што његов прегалачки револуционарни рад, уочи прошлог 5. октобра, нема ко на прави начин да чује и вреднује.

Председник Савета предреволуционарног Радио Индекса ич не занима Ђинђића, Човића и компанију. Они су обузети уносним пословима, пажљиво их чувајући слепом оданошћу Монтгомерију, и одржавели Света (бар да је нека згодна женска) уопште им не треба, као ни његово писаније и псеудоинтелектуална брбљаона. Уосталом, својим излапетус небулзама, ван елементарне памети (збогом памети), само их још више може искомпромитовати. Зато, даље од Свете кол'ко ноге могу...

Прочитајте само овај бисер: "У историјску реконструкцију ваља увести и низ Милошевићевих фаталних грешака. Прва: наметање промена Устава СРЈ и расписивање непосредних и превремених председничких избора".

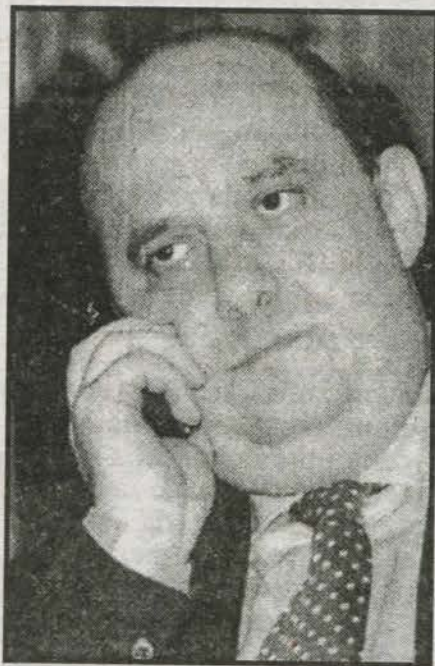
Да ли је могуће да нормалан човек ово напише?

Замислите, молим вас, у "диктатури" "диктатор" чини такву "грешку" - расписује непосредне и још, ризикујући сопствену кожу, превремене председничке изборе? Какав "злочин" према "слободомислећим демократама"! Јосип Броз им, ваља, такву грешку не би приуштио. Наравно, и задовољство после такве грешке...

Таман да се бивши шеф државе (убрзо, после таквих превремених избора, болшевички, злочиначки предат непријатељу у руке као ратни плен) - запалио насред Теразија, такви скаредни типови, као тај Светозар, не би у то поверовали. Помислили би да је извео нови штос да их, њих "интелектуалце", насамари...

У коментару, и то ни мање, а ни више - писаном у културној рубрици (изем ти њихову културу), следи нови психијатријски "подвиг".

Нови бисер "угледног" профе: "Намеравао је (реч је о С. М. оп. а.) да

Бивши директор Хаџи-Антић: какво је ново руководство још ће запослени жалити за њим

директно од народа добије мандат за још један период и тим свршеним чином "натера" Запад да га барем остави на миру ако већ неће да га призна!"

Да ли наше очи добро виде или је све само суморан сан?

Чујте шта је "диктатор" намеравао: да добије од народа мандат! Е, то се не сме у демократији. Они који су дошли после "диктатора" таквих проблема и илузија немају. Не боли их глава. За све питају ММФ, Светску банку, Хаг, Дел Понтеову, Монтгомерија, Ведрина... Има ко ће да мисли, а и да се пита. Њих глава не боли. То важи само за "диктатуру", то да се народ, и то непосредно, пита!

Да тим свршеним чином натера Запад да га остави на миру и призна! Ни то неће моћи док је "интелектуалних" корисних идиота (ах, тај Калајићев израз) међу нама. Јадан Запад (а, иначе, та реч је тој мондијалистичкој популацији заправо замена за Бога Оца), "диктатор", који расписује превремене изборе, тражи да га аман-заман оставе на миру и да, бре, више не бомбардују уздуж и попреко српске земље већ годинама. "Натерани" Запад то, једноставно, неће допустити. Ем је Запад, и то још демократски. То се не ради. А и

где "диктатора" који расписује изборе, превремене, још и да признају. То се ни у Америци не ради (осим кад су убијени Линколн и Кенеди, и кад је срубљен Никсон)! То, да расписују превремене, и то председничке изборе. Ни америчка "деца" - Пиноче, Маркос, Штреснер, генерал Зија, саудијски фахд итд, то не раде. То чине само "диктатори" у Србији.

Јак диктатор. Од диктатуре ових десет година није било слова "д"! Наставља Света "мрак" од текста:

"А могао је да без ризика добије мандат од тадашње Скупштине СРЈ под његовом контролом" (све написано односи се на С. М. оп. а.).

Чудесна мисао! Али, шта ћете, кад "диктатор" воли да ризикује. Уз неизбежну исправку уврнуте мисли скаредног Стојановића: Није "диктатор" имао контролу над Скупштином, јер је он тако декретом прогласио, него је његова странка у коалицији са црногорском чинила огромну већину. Питање: Ко сад има контролу над том истом, само мало запаљеном, Скупштином? Још нешто, и професор Стојановић је у протеклих десет година био део власти, како воле да нагласе - режима. Био је саветник председника СРЈ, Ђосића, који је, истина, са тог места смењен гласовима социјалиста и радикала (ми који знамо суштину његовог деловања ма у ком правцу, од стратегије до разних на око невидљивих замки које су нам спољни планери обилато постављали, тврдимо да је оправдано смењен). Али, Ђосић је гласовима истих посланика и изгласан за шефа државе. Морају исти аршини да важе, и ако је бивша власт била "националсоцијалистичка" (!?) - онда се врли "пучиста" Света Стојановић "омастиио" доброно о њу.

Српски "интелектуалци" јефтина роба

Увек уздахнем од муке кад морам душманину Српства, Јожи Брозу, да признам да је неке ствари беспрекорно сагледао. Наравно, то нису злочини и политички трикови које је до краја живота упражњавао: братство и јединство, самоуправљање, "несврстани" (иза тог подухвата стајала је вашингтонска масонерија, увидевши да је за њу најповољније да земље тзв. Трећег света не заврше у совјетском "загрљају", и још више - да се кроз протурање идеје о одбацивању колонијалне управе над њима - ослободе енглеског или француског утицаја, те "признавањем" њихове "независности" преусмере у банкарске вашингтонске руке!); Брозу сам морао да "скинем капу" због његовог несумњивог умећа процене кад је говорио о "српским интелектуалци-

Брозу сам морао да "скинем капу" због његовог несумњивог умећа процене кад је говорио о "српским интелектуалцима" као о роби врло јефтиној. Он са њима никакве проблеме није имао, за разлику од "диктатора" Милошевића.

ПОЛИТИКА

*
*
*
*

"Кад кажем новине мислим Политика": Кад кажем издаја мислим садашњи директор Рибникар

ма" као о роби врло јефтиној. Он са њима никакве проблеме није имао, за разлику од "диктатора" Милошевића.

Историја, дивна наука, по овом питању неће имати било каквих дилема. Ко то схвата већ сада може увидети коначну историјску оцену. Нормално, ко има макар мало талента - односно, макар толико колико људи попут Стојановића немају баш никаквог. Залуд им диплома, титула, академски статус! Што сељак испод шљиве савршено схвата, корисни идиот у лику псеудоинтелектуалца никад неће. Зато држава и народ морају да пропадну. Зато што "стојановићима" смета што је "диктатор" покушао себи да обезбеди још један мандат - непосредним гласањем и још на превременим изборима. Зато!

Шта још пише у културном додатку мондијалистичке "Политике":

Стојановић вели следеће: "Похрлио је да начини (мисли се на С. М.) и трећу грешку: уместо опирања, за њега би било много боље да је одмах признао Кошгуничину победу. Да је потражио ослонац у већини посланика у новоизабраној Скупштини СРЈ и ифорсирао образовање Савезне владе под властитом контролом!"

Дакле, овде "лежи" суштина приче, ту је био "јадац".

"Диктатору" се први пут у преузетој штампи признаје да је уочи револуције, на изборима, добио скупштинску - већину! У предизборној кампањи лагали су државни, али још више и "независни" још бројнији медији. Ту нема двојбе: услови изборни били су једнаки за све, и амин.

Затим, "диктатор" се није сетио ни владу лагодно да формира. О чему се овде радило тих септембарских и октобарских прошлогодишњих дана? Кад човек чита овакве бесмислице, као што их износи Стојановић, може да закључи да је, изгледа, Милошевић за саветника имао Стојановића, тада председника револуционарног Савета за дезинформисање Радио Индекса? Ко би га знао, можда га је Стојановић разроварио изнутра. Можда су то праве заслуге Стојановићеве, које сад нема ко да му призна, поготово Ђинђић, који је ту "пракисовску" дружину раз-

Бодо Хомбах:
"Политика" му предата
на управљање

јурио још из странке, а камоли њихове друштвенике са стране.

Бисер на бисер, права "огрлица" саткана од нелогизама. Професоре - добили сте оцену из логике: чист "кец", као врата!

Наставља професор, и то Филозофског "факса":

Чујте шта је "диктатор" намеравао: да добије од народа мандат! Е, то се не сме у демократији. Они који су дошли после "диктатора" таквих проблема и илузија немају. Не боли их глава. За све питају ММФ, Светску банку, Хаг, Дел Понтеову, Монтомерија, Ведрина... Има ко ће да мисли, а и да се пита. Њих глава не боли. То важи само за "диктатуру", то да се народ, и то непосредно, пита!

"Има индиција да се тога сетио (реч је о С. М.) тек 6. октобра, али прекасно, пошто га је већ напустила већина посланика СНП Црне Горе, а он већ био практично свргнут!"

Сјајно.

Имате заборавног, готово излапелог "диктатора", већ завршен револуционарни "историјски" дан (нови 27. март), али и једну наоко небитну занимљивост. У ствари, круцијалну тезу: "напустила га је већина посланика СНП"!

Занимљиво, тај СНП досовци, који су годинама марширали уз раме са сепаратистом "дрљевићевске" идеологије, Ђукановићем, нису признавали као фактор који представља Црну Гору у савезној држави. Али, очигледно само док им је то одговарало и док нису имали утицаја. Чим им се указала прилика да, упркос поразу на изборима (то и Стојановић јавно потврђује у овом тексту), преко СНП остваре апсолутну власт у савезним органима, ни трена нису размишљали. Оберучке прихвативши поклон само су доказали да чак и Мило Ђукановић има морала у односу на њих. Уосталом, они су револуционари, а као што је родоначелник савремених револуција Лењин рекао - циљ не бира средство!

За крај, као посланица, следи адекватан израз Стојановићев. Прави револуционар, филозоф (као што је и Ђинђић): реч свргнут!

Хоће то после избора...

"Политикино" "оче наш" - писање "између редова" (видиш што не видиш, и обрнуто - не видиш, а видиш) узело је маха код "интелектуалаца" револуционарних филозофа. Укоренило се то, деценије су то. Сви они пишу "између редова", живот им се одвија "између редова", избори "између редова" (Христ је зборио: "Не бацају се бисери пред свиње"), и револуције, онако, између редова...

(Наставиће се)

Дејан Анђус

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

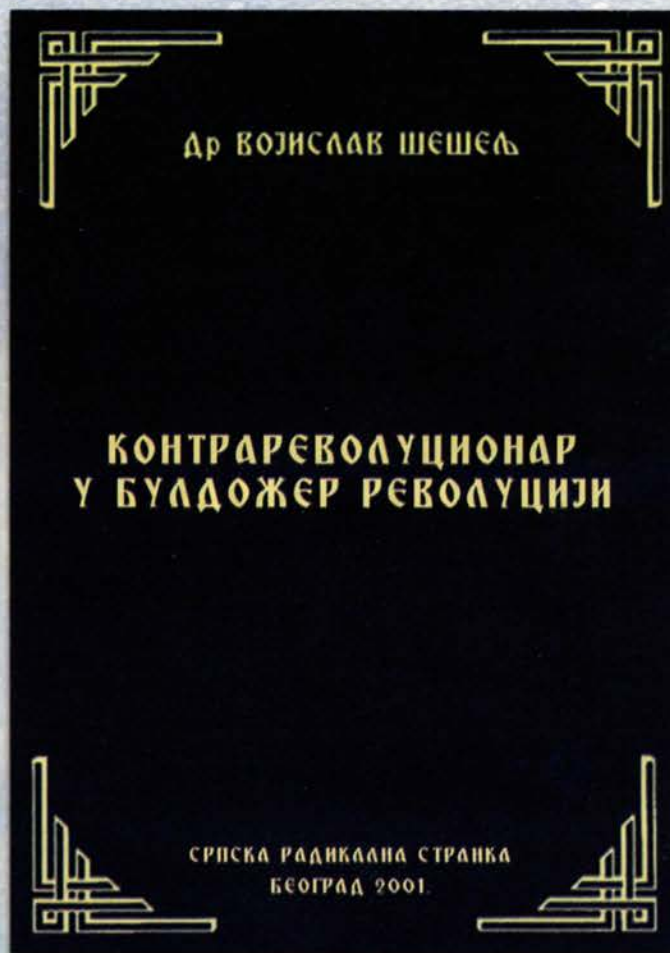

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица И непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацивања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА